

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hockey Rules

Never

RULE #4

GET STRANDED WITH A
SPORTS REPORTER

PORTIA BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Kural 4: Asla Bir Spor Muhabiri ile Mahsur Kalma BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM BÖLÜM](#)

[DOKUZ SEKİZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BÖLÜM BİRİNCİ](#)

[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ ON](#)

[BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON](#)

[BEŞ](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM](#)

[ON YEDİNCİ BÖLÜM](#)

BÖLÜM ONSEKİZ BÖLÜM

ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT

YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI

YIRMI DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ

BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM

OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM

OTUZ DÖRT BÖLÜM

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM OTUZ

SEKİZ

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

BÖLÜM KIRK

BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM

KIRK İKİ

BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM

DÖRT KIRK BÖLÜM KIRK

BEŞ

EPILOG

PORTIA HAKKINDA HOKEY

KURALLARI SERİSİ

Kural 4: Asla Mahsur Kalmayın bir Spor Muhabiri ile

Jason Beni 'Profesyonel Sporun En Homofobik Oyuncusu' ilan eden muhabir Cal Prescott ortaya çıktığında panikle Fiji'de tatilimi geçirdiğimi ve bir röportaj için on beş dakikamı ayıramayacağımı söyledim.

Ne yazık ki, şimdi gerçekten gitmek zorundayım.

Daha da kötüsü, Cal beni oraya kadar takip ediyor. Ondan kaçmak için bir jet ski kiraladığımda, o da bir tane kir alıyor.

Daha da kötüsü, ikimiz de kaybolduk. Şimdi ıssız bir tropik adada yiyeceksiz, barınaksız, kablosuz ağsız ve on yıl önce hokey kampında paylaştığımız o öpücüğün anısından saklanabileceğimiz hiçbir yer olmadan mahsur kaldık.

Muhtemelen

unutmuştur. Ben hiç
unutmadım.

Bayılacağın tropikler:

Düşmanlardan

Sevgililere Zoraki

Yakınlık İkinci

Şanslar Bi Uyanış

Tropik Bir Adada Mahsur

Kalanlar Redemption Arc

Serinin kitapları:

KURAL #.5: ASLA Kaptana Aşık Olmayın

Kural 1: Asla Yanlışlıkla Takım Arkadaşınızla

Evlenmeyin Kural 2: Asla Bir Noel Randevu Programına
Katılmayın

Kural 3: Asla Koçun Oğluyla Sahte Evlilik Yapma

Kural 4: Asla Bir Spor Muhabiri ile Mahsur Kalmayın

Kural 5: Asla Rakibinizle Ebeveynlik Yapmayın

BİRİNCİ

BÖLÜM

S *Fiji Açıklarında Bir Yerde Jason*
Pasifik Okyanusu'nun ortasında senden nefret eden bir adamla mahsur kalmakla ilgili olan şey kötü hayat seçimlerini tekrar gözden geçirmek zorunda kalacaksın.

Ne yazık ki, bende çok var.

Aslında, kötü yaşam tercihlerim şu anda X'te trend oluyor, spor forumlarını domine ediyor ve TV sunucuları için ana malzeme sağlıyor. Ayrıca spor muhabiri ve başımın belası Cal Prescott'un beni takip etmesinin nedeni de bunlar. Fiji açıklarındaki turkuaz sularda ilerlerken ayrı bir jet ski.

"Profesyonel Sporun En Homofobik Oyuncusu" olarak taçlandırıldıktan sonra uzaklaştırma almak haberlere konu olma eğilimindedir.

Görünüşe göre, o makaleyi yazan gazeteciye "bu konuda konuşmak istemiyorum" demek, "beni dünya."

Ben jet ski kiraladığımda, o da kiraladı.

Hızlanıyorum, güneşin ısıttığı tenime çarpan serin suyun tadını çıkarıyorum. Jet ski'yi daha sert itip aramıza daha fazla mesafe koyarken motorun gürültüsü vücudumda titreşiyor. Cal ayak uydurmaya çalışıyor, jet ski'si kabaca zıplıyor ve bu hafta ilk kez gülüyorum.

Cal gidonunun üzerinde kambur duruyor, pembe gömleği yumuşak gövdesine yapışmış. Bu işte o kadar da kötü değil.

Ama lisede hokey kampında tanışmıştık. O zaman da fena değildi.

Boynum seksen derece sıcaktan ve tuzlu spreyden karıncalanıyor. Jet skimi daha hızlı itiyorum. Motor kükrüyor.

Birkaç dakika sonra, bir şeyler farklı görünüyor. O da ses değişti. Sadece motorumun sesini duyuyorum. Dönüp güneşin parıltısına karşı gözlerimi kısarak dalgaları tarıyorum.

Cal görünürde yok.

Kahretsın.

Motorun hızını yarıya indirdim ve geri dönüp aramaya başladım. Düştü mü? Battı mı?

Pasifik her yöne doğru uzanıyor, su turkuazdan koyu maviye doğru değişiyor.

Sonunda onu gördüm. Jet ski'si dalgaların arasında işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Nabzım duruldu. Her şey yoluna girecek: Onu yakaladım.

Uzaktan bile paniklediği belli oluyor. O Ölü makinenin üzerinde duruyor, iki kolunu başının üzerinde çılgınca sallıyor, hareketleri sarsıntılı ve çaresiz. Yaklaştığımda bağırdığını duyuyorum, sesi gergin ve Kulağa fazlasıyla korku gibi gelen bir şey. "Jason!

JASON!"

"Geliyorum!" Ona doğru hızlanıyorum, mesafeyi daha hızlı kapatıyorum.

Göğsü kabarıyor ve gözleri irileşiyor. Yüzü kıpkırmızı ve alnında boncuk boncuk terler var.

"Ne oldu?"

Cal'ın elleri titriyor. Jet ski'sini işaret ediyor. "Tamamen öldü." Sesi titriyor. "Ben de senin Geri dönüyorum. Arayıp durdum ama çok ilerideydin. _"

"Geri dönmeyeceğimi mi sandın?" Haykırıyorum.

Bakışlarını kaçırarak etrafımızı saran uçsuz bucaksız suya bakıyor. "Artık aday bile göremiyorum."

İç çektim. "Motoru tekrar deneyin."

"İşe yaramayacak." Düğmeye basıyor.

Jet ski acınası bir guruldama sesi çıkarıyor ve ardından bir dizi boğulma, püskürme sesi geliyor. Su aracı teknisyeni değilim ama eminim ki inleyip soluk soluğa kalmamaları ve sonra tamamen ses çıkarmayı kesmemeleri gerekir.

Etrafında dönüp ölü makineyi inceliyorum. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette, bilmiyorum." Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor. "Ben hiç-" Sözüünü bitirmedi, ama konuşulmayan

kelimeler aramızda asılı kaldı: daha önce hiç böyle bir durumda bulunmamıştı. Ve şimdi okyanusta mahsur kaldık.

Harika. Harika. Ufku tarıyorum.

tatil adamızın tanıdık dış hatları. Sanki bir güneş kremi reklamına girmişiz gibi her yönde sonsuz, göz kamaştırıcı maviden başka bir şey yok. Buraya gelme fikri nereden aklıma geldi?

Cal Boston'da sıcak ve kuru olmalı, pahalı kahvesini yudumlamalı ve spor raporları yazmalı.

"Atlayın," diyorum isteksizce, jet ski'mi onunkinin yanına çekerek.

Cal tereddüt eder, parmakları sanki aniden canlanacakmış gibi ölü makinesinin gidonunu kavrar. Yutkunurken boğazı çalışıyor ve alt dudağını çiğniyor. Koyu renk gözleri parlıyor ve göğsümde bir şeyler geriliyor.

"Tabii geride kalmayı tercih etmezsen?" diye soruyorum. Adem elması hareket ediyor.

"Ben, şey, ben-" Kaşlarım çatılıyor. "Yüzmüyor musun?"

Yüzü kızarıyor.

Tennessee'li ama orada havuzlar var, değil mi? Göller?

Ancak herkes çocuklukta öğrenmiyor. Büyükannesinden, kız kardeşinden ve boşanan ebeveynlerinden bahsetti.

Cal'ın yüzünde endişe beliriyor ve ben onun tüm endişelerini gidermek istiyorum.

"Dur bakalım. Sana yaklaşmama izin ver." Jet ski'mi onunkine yaklaştırdım, sonra gömleğimi çıkardım.

Gözleri açılıyor ama gömleğimin bir ucunu ona uzatıyorum.

"Al. Tut şunu."

Öyle yapıyor, sonra motoru durduruyorum. Su jet ski'ye çarpıyor ama hava çok sessiz, sessizlik çok gürültülü.

Etrafımızda hiç kuş bile yok. Bu hiç ada olmadığı anlamına mı geliyor?

Jet ski'ler birbirinden ayrılıyor ama tişört bizi bir arada tutuyor.

"Jet skimin arkasına tırman."

Cal tereddüt eder. "Emin misin? Sence ben..."

İç çekiyorum. "Sığacaksın. Bin hadi." Jet ski'de kayabildiğim kadar yukarı kayıyorum. "Üç, iki, bir."

Çenesi, hokey kampından hatırladığım, koç düdüğü çalana kadar tahta savaşı talimleri yaptığımız inatçı bir kararlılıkla dikiliyor.

Birdenbire jet ski yan yatıyor. Bir sonraki an kendini düzeltiyor ve o da jet ski'ye biniyor. Göğsü sırtıma bastırıyor ve ben fark etmemiş gibi yapıyorum. Tuz, narenciye ve hindistan cevizi gibi kokuyor -sıkıcı kokular, gerçekten.

Tamamen ilgisiz.

Jet ski'si sallanarak uzaklaşıyor.

Cal, "Acaba kira sigortası 'Pasifik Okyanusu'nda terk edilme' durumunu da kapsıyor mu?" diyor.

Her şeye rağmen homurdanıyorum. "Muhtemelen 'Uzaylı Kaçırma'nın hemen altındadır."

Zoraki bir kahkaha atıyor.

Benden nefret ediyor. Bunu biliyorum.

Açık eşcinsel gazeteciler çılgınlıklarıyla tanınmazlar homofobik oldukları için oyundan atılan atletler konusunda hevesli.

Önemli değil.

Ellerini kalçalarıma koyuyor, ben de aşağıya bakıyorum. Parmakları benimkilerden daha uzun, teni daha bronz.

Bu iyi. Tamamen profesyonelce. Rahat bir pozisyon bulmak için nasıl kıpırdadığını, okyanus spreyinden ıslanmış kıyafetlerinin benimkilere nasıl sürtündüğünü ya da parmaklarını belimde nasıl hissettiğimi fark etmemeye çalışıyorum, sanki başka tür aktiviteler için tutuyormuş gibi.

Bizi de sıcak, nefessiz ve sarsıcı bırakacak türden.

"Ne tarafa?" diye soruyor ve hareket etmeden oturduğumu fark ediyorum.

Önümüzdeki dalgaları inceliyorum, yanaklarımdaki sıcaklığı görmediği için şükrediyorum. Masmavi okyanus muhteşem ve ben

kendime ona bakmam gerektiğini ve arkamdaki aptal spor muhabirini düşünmemem gerektiğini hatırlatıyorum.

"Bu taraftan," diyorum, adamızın yönü olduğunu umduğum yeri işaret ederken sahip olmadığım bir güvenle davranıyorum. Kontağa basıyorum ve jet ski ileri doğru fırlıyor, Cal'i belimi sıkıca kavramaya zorluyor, kolları beni sarıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve elini gevşetiyor.

"Sorun değil," diyorum sertçe, ama tenim karıncalanıyor.

Çok uzunmuş gibi gelen bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Çok uzun. Nerede bu lanet ada?

"Şimdiye kadar görmüş olmalıydık," diyor Cal, ses tonu gergin ve korkunç bir şekilde düşüncelerimi dile getirerek. "Bunun doğru yön olduğuna emin misin?"

Jet ski'yi yavaşlatıyorum ve su geçirmez poşetten tatil yeri bilgi paketini çıkarıyorum. Adaların renkli karikatür haritası Otelin etrafındaki dağınıklık daha önce ürkütücü görünmüyordu, ancak bulunduğumuz yeri anlamaya çalışırken boğazımı ekşi bir tat işgal ediyor.

"Belki de bu ölçeğe göre çizilmemiştir," diyorum.

Cal bakmak için eğiliyor, omzu benimkine değiyor. Adalardan birinin yakınında ters takla atan karikatürize edilmiş bir yunusu işaret ediyor. "Bunun bir simge olması mı gerekiyor?"

"Tabii ki. Tek yapmamız gereken devri bulmak, sürekli ters takla atan yunusa adanın nerede olduğunu sorarsak kurtuluruz."

Şaşkın bir kahkaha atıyor. Ses göğsümde analiz etmeyi reddettiğim bir şey yapıyor.

"Belki yakında başka tekneler de görürüz."

"Elbette." Güven verici görünmeye çalışıyorum. "Bunun yerine tatil köyüne dönmek ister misin?"

Cal başını sallıyor, yüzü hiç hoşlanmadığım bir şekilde solgun. Hokey kampından erken ayrılacağımı söylediğimden beri yüzünün bu hale geldiğini görmemiştim. Muhtemelen şaka için kendini suçlu hissediyordu.

Ağzım kurudu ve kaslarım jet ski kıvrımlarından ve Cal'ın cömert formuna, rahat dolguların ve arzulamamam gereken köşeli olmayan uzuvların sağlam bir sığınağına gevşememeye çalışmanın gerginliğinden ağrıyor. "Hadi geri dönelim."

Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor ve bu sesle göğsümde bir şeylerin ağrmasından nefret ediyorum.

"İleri gitmekten çok korktuğun için," diye ekliyorum, kendimi tutamayarak.

Alt dudağı hafifçe titriyor. Bir an için elim seğiriyor, sanki uzanıp ona dokunmak istiyor, sanki onu rahatlatmanın benim görevim olduğunu düşünüyor.

Ama bu çok saçma.

Cal bir hikaye almak için burada. Muhtemelen her endişesi için teselli sözleri fısıldayacak bir hayal adamı vardır. parmaklarını Cal'ın teninde gezdirir ve Cal'ın dudaklarını kendi dudaklarıyla kavrar.

"Jason?" Cal'ın sesi çatlar. "Kayıp mı olduk?"

Sertçe yutkunuyorum ve sonsuz mavi ufku tarıyorum, jet ski titreşirken güneşin parıltısına karşı gözlerini kısarak rahatsız edici bir şekilde altımda. Ama ada falan yok. Tekne yok. Medeniyete dair hiçbir belirti yok.

Pasifik her yöne uzanıyor ve aniden güneş çok sıcak, gökyüzü çok büyük, sessizlik çok gürültülü. Birdenbire Öğle güneşi parlıyor ve vücudumdan ter damlıyor. "Ne yapacağız?" Cal soruyor.

Ağzımı açıyorum. Sonra da kapatıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, bir cevabım yok.

Adayı nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ya da kariyerimi nasıl düzelteceğimi.

Ya da onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi belime sarılan adam hakkında ne yapacağımı.

Üç gün önce, soyunma odasına farklı bir sıcaklık altında girdim -kendi kendime getirdiğim bir sıcaklık.

İKİNCİ BÖLÜM

Jason

Üç gün önce

Soyunma odasına girdiğim anda, X'teki haberi gördüğümde beri korktuğum her şeyin gerçekleştiğini anladım.

Bazı takım arkadaşlarım sırtlıyor. Diğerleri bakışlarımı kaçırıyor. Kimse gülümsemiyor.

"Sıçtın batırdın." Axel dolabına yaslanmış, koyu renk saçları henüz terden kıvrılmamış, kollarını beni boğma dürtüsüne karşı koyuyormuş gibi kavuşturmuş. Soluk mavi gözleri, çene çizgisi ve aşırı yüksek elmacık kemikleri kadar keskin. Takım arkadaşlarım yarı çıplak dolaşırken her zaman yaptığım gibi gözlerimi kaçırıyorum ama bu kez rahatsız olduğum için değil.

Çizgi arkadaşım ve her yönüyle en iyisi olan Dmitri Volkov'un ayın takım arkadaşı, her ay, sınır dışı edildi, pençesini sıktı.

Koç'un oğlu Oskar Holberg ile ilişkisinin sahte olduğunu medyaya söylemeseydim sınır dışı edilir miydi?

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Tanrım, keşke o gece gol atmamış olsaydım. Keşke basın odasında olmasaydım. Keşke Cal Prescott'u on yıl sonra ilk kez görmeseydim ve dünyam alt üst olmuş gibi hissetmeseydim.

Nadiren gol atarım.

Ben arka plandaki adamım, etrafınız rakip takımın oyuncularıyla çevriliyken pakı vereceğiniz adamım. Ortaya çıkarım, işimi yaparım, sıkı kayarım. İlk top geldiğinde oradayım. Çizgi oyuncularının molaya ihtiyacı var ve ben buzun üzerindeyken kameralar normalde onlara dönüyor.

Ben asla tekneyi sallamam.

Ama şimdi gövdesini ateşe verdim.

Dmitri konuşmayı kendisinden ve Oskar'la olan evliliğinden bana ve benim sıra dışı hedefime kaydırmaya çalıştığında öfkelenim. Cal'ın çalgıcılığımın vasatın altında bir yerde olduğunu, hayallerimin beni çok aştığını duymaya ihtiyacı yoktu.

Bakışlarım Dmitri'nin dolabına kayıyor. Eşyaları hala orada. Son dakikada bir erteleme umuyordu. Ama olmadı. Göçmenlik bürosu ABD'de kalma talebini reddetti.

"Geri dönecek," diyorum zayıf bir sesle.

Axel, Noah ve Finn bakışlarını bana çeviriyor.

"Göreceksiniz. Noel için zamanında dönecek. Muhtemelen saçma sapan bir tatlı getirir."

Noah kaşlarını çatır. "Yani, umarım öyledir. Gerçekten umuyorum. Kimse ABD'yi onun kadar sevemez. Ama göçmenlik..." Başını sallıyor. "ABD Oskar'la evliliğinin doğru olduğuna inanmadığı için sınır dışı edildi."

Axel'in gözleri parlıyor. "Ve sen de buna inanmalarına yardım ettin." "Ama sahteydi."

Dmitri heteroseksüel. Birçok spor barında suç ortağımdı. Onu disk tavşanlarıyla flört ederken ve kadınları becerirken ortak odamızın dışında beklerken gördüm.

Oskar'la yeşil kart almak ve sistemi dolandırmak dışında bir amaçla evlenmiş olması mümkün değil.

Adam çaresizdi. Anlıyorum. Ama gerçekler gerçektir. Axel, "Oskar, Dmitri ile birlikte ülkeyi terk etti," diyor.

Göz kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyor Troy, kaleci maskesini takarken. Ona bakıyorum. "Oskar'ın ondan hoşlandığını biliyordum."

Bu hafif bir ifade. Oskar ona sırılsıklam aşıktı. Dmitri ne zaman onun yanında olsa, adamın gözlerinden yıldızlar fışkırıyordu.

Axel, "Dmitri'nin ona karşı hep bir zaafı vardı," diyor. "Ona aşık oldu."

"O kadar da sahte değil, ha?" Finn alay etmek için fazla nazik ama yorumu yine de bir yumruk gibi iniyor.

Evan ve Vinnie soyunma odasına girer ve diğer çocuklar doğrulur. Evan kaptan ve Vinnie de onun süper korkunç erkek arkadaşı.

Onlar da bana hoşnutsuz bakışlar fırlatıyorlar. "Özür dilerim," diyorum.

"Düşünemedim."

Diğerleri geri dönüyor.

Sorun değil.

Hiçbir zaman çok sosyal biri olmadım. Takım arkadaşlarımla parti yaptığımda, bu genellikle bir spor barında ve genellikle alkollü olur.

Bu yüzden hiçbirinin kanka gibi davranmaması kesinlikle önemli değil.

Bizim öyle bir ilişkimiz yok.

Birbirleriyle bu tür ilişkileri var ama benimle yok ve bu sorun değil.

Çünkü umurumda değil. Ben hokeyi önemsiyorum.

Bu bir iş. Eminim bazı insanlar işle arkadaşlığı karıştırmamanız gerektiğini söylüyordur.

Yani, ultra profesyonel olduğumu söyleyebilirsiniz.

Çabucak giyiniyorum çünkü soyunma odaları en sevdiğim yerler değil. Bu kadar çok parası olan bir takımın gerçek duvarlar alamaması garip. AirPods'umu takıyorum, çünkü belki

Müziğe odaklanmak gözlerimin olmaması gereken yerlerde dolaşmasını engelleyecektir. İnsanlara hakkımda yanlış bir izlenim vermek istemem.

Buza çıkan ilk kişi benim.

Ne yazık ki bu aynı zamanda Koç Holberg'i gören ilk kişi olduğum anlamına geliyor, sert ve İsveçli baş antrenörümüz Oğlu Oskar'ın hayatı benim yüzümden altüst oldu.

Koç'un ince dudakları beni gördüğünde çoktan düz bir çizgi haline gelmişti ve gözleri, reklam müdürü Daniela ile sohbet ediyor olmasına rağmen belli belirsiz köpekbalığı gibi bakıyordu.

normalde antrenmanlara katılmaz. Gıcır gıcır kıpkırmızı etek takımı, parlak topuklu ayakkabıları gibi arenaya hiç yakışmıyor. Birkaç erkek ona takdir dolu bakışlar gönderiyor ama benim hissettiğim tek şey içimdeki sıkışma.

Tüm çocuklar tünelden çıktığında ve paten sesleri ve gıcırtilar artık arenayı doldurmadığında, Daniela boğazını temizler. "Bazılarınız Dmitri Volkov ve Oskar Holberg'in artık bizimle olmadığını zaten biliyor olabilir."

Birkaç kişi başını eğiyor. Ölmemişler.

Ama bu takımdan ayrılmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. Dmitri'nin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. ABD'yi seviyordu. Bizi sevdi.

"Dmitri'nin yerine birini bulacağım," diyor Koç. "Bu sabah ilginç bir telefon aldım. Umarım mükemmel bir yedek bulurum."

Hepimiz garip bir şekilde başımızı salladık. Kimse Dmitri'nin gitmesini istemiyordu ama kimse onun yerine berbat bir oyuncunun gelmesini de istemiyordu.

"Oskar, İsveç'ten vize almayı beklerken kocasına Türkiye'ye kadar eşlik edecek. Onun için yeniden işe alım yapana kadar oda ayarlamaları ve rezervasyonlarla ben ilgileneceğim. pozisyonunu al." Daniela hızlıca başını sallar ve arenadan çıkar.

Koç Holberg ellerini çırpıyor. "Herkes sopa çalışması için sıraya girsin. Larvik, büyük bir tartışma yapmamız gerekiyor."

Diğer yirmi oyuncunun ağır bakışlarının farkında olarak ona doğru kayıyorum.

"Antrenmandan önce ofisime gelmen için sana gönderdiğim e-postayı görmedin mi?" Koç soruyor.

Sanki ayaklarımın altındaki donmuş levhanın üzerine düşmüşüm gibi içime soğuk bir şeyler doluyor.

"Telefonumu kapattım," diyorum. "Uyarılar vardı..."

"Eminim öyleydi." Koç gülümsüyor ama yüzü gergin ve dudakları kabile savaşa gitmeden önce bir tören maskesine boyanmış gibi görünüyor. "Menajerinizden de telefon almış olmalısınız."

Sanki altımda kırılacak, beni buzlu bir nehre itecek ve kendimi kurtarmaya çalışırsam beni aşağıya çekecekmiş gibi buza bakıyorum ama aşağıda sadece boyalı tahtalar var.

Omuz silkiyor. "Ona pek haber vermedim."

Soğukluk hissi şimdi daha güçlü.

"Takımdan atıldın, Larvik."

Ağzım açık kalıyor ve vücudum alev alıyor. Cehennem tam burada.

Bacaklarım tekrar sallanıyor ve sanki sözlerin geleceğini biliyormuşum gibi duruşumu sağlamlaştırıp ters ters bakıyorum.

Sanki tüm bunların olmasını ben istemişim gibi. Sanki ben yok edilmedim.

Bakışlarımı diğerlerine doğru kaydırıyorum. Evan bana bakıyor. Diğer birkaçı da bana doğru meraklı bakışlar fırlatıyor. Bakışlar uzuyor. Dudakları kırırdıyor ve seslerini alçak tutmalarına rağmen benim hakkımda konuştuklarını biliyorum.

"Oh." Kalp atışlarım hızlanıyor, sanki kalbim kaburgalarımın, derimden, bu dünyadan kazıyarak çıkmaya çalışıyormuş gibi. Lanet olası arena.

Kayıyorum, sonra kendimi dik durmaya zorluyorum. Lanet olsun bu patenlere. "Sonsuza kadar değil," diye devam ediyor Koç ve ben bakışlarımı

Onu.

"Sonsuza kadar süreceğini mi sandın?" Koç yine gülümsüyor ama ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şeyler var.

Ama onu suçlayamam.

Yaptıklarım yüzünden en iyi oyuncularından biri ülkeden uzaklaştırıldı ve şimdi oğlu bu yüzden dünyanın öbür ucunda bir yerde. Onun favori oyuncu listesinde olmadığımı görebiliyorum.

"Kötü davranışlarından dolayı iki hafta uzaklaştırma aldın," diye devam ediyor Koç. "Kovulmadınız."

Eğer son takas tarihi geçmemiş olsaydı, muhtemelen Yukon'a giden tek yönlü bir uçakta olacaktım. otomatı, tek bilet satıcısının aynı zamanda Zamboni'yi sürdüğü bir takımda oynamak.

"Lütfen bu süreyi davranışlarınız hakkında düşünmek için kullanın," diye devam ediyor Koç. "Dolabımda kötü davranışlara müsamaha göstermem odalar."

"Ben kötü davranmıyorum!"

"Oyuncular sana homofobik diyor Larvik. Eşcinsel oyuncularla kaynaşmıyorsun ve onlar senden öğreniyormuş gibi davranıyorsun. Sen kötü bir takım arkadaşısın."

"Bu doğru değil!"

"Takımda bir sürü eşcinsel olduğunu söylemiştin. Yalan söyleme."

"Var! Bir LGBTQ dergisi

Hokey maçlarımızı yarı kalıcı olarak izleyecek biri! Bu bir gerçek."

"Şaşkınlığınızı ifade etme şekliniz uygunsuzdu."

Sanki iki yaşındaymışım ve buzun üzerinde ilk kez yeniden yol alıyormuşum gibi damarlarım titriyor, kanım hızla akıyor ve duruyor.

Koç'a bakıyorum. Tereddüt edecek mi?

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Zihnim bağılıyor, ama pişman görünmüyorum.

Yalvarmıyorum. Ruhumu ayaklar altına aldığına bilmesine izin veremem. Kenara atılamam. Tüm paten dünyasının ne kadar işe yaramaz olduğumu bilmesine izin veremem. Takım arkadaşlarımın bana zaten baktıklarından daha fazla nefret ve tiksintiyle bakmalarını istemiyorum.

Bakışları ekşi kaldığında, kendimi küçük düşürmediğim için memnun oluyorum.

"Volkov'a soyunma odasında çıplak vücudunu görmek istemediğini söylemişsin."

"O mu rapor etti?"

"Hayır," diye kabul ediyor Koç. "O yapmadı. Ama cinsel tercihlerinizi paylaşmayan insanlar sizden daha değersizmiş gibi davranamazsınız. Oyuncularımın homofobisine karşı sıfır toleransım var."

Gözlerimi

kapatıyorum. Bu çok

saçma.

Ama bunu Koç'a söylersem bana daha da kızacak.

Onun yerine "Anlıyorum," diyorum.

Koç'un yüzünde hayal kırıklığı belirliyor. Muhtemelen kendimi kaybetmemi istiyordu.

Ve kızgınlım.

Ona söylemek istiyorum.

Ama işim düşündüğümde daha tehlikeli.

Üst düzey bir takımda NHL oyuncusu olarak kimliğim uzun süre doğru olmayabilir.

Sikeyim.

Seaport'ta bir daire aldım. Şehrin ucuz kısmı değil. Satarsam para kaybederim.

Her şey bitecek mi? Batırdım mı?

Okul çocuklarına koçluk yapmak için iş mi arayacağım?

Gerginlik içime işliyor. Ama çocuklarla iyi çalışmadığı için işten atılan birini kim işe alır ki?

Diğerleri? NHL dışında bir takım beni kabul edecek mi?

Sakatlıkların kötü, saatlerin acımasız olduğu ama şimdiki

ihtişamımdan hiçbirine sahip olamayacağım bir takım mı?

Oyuncular benim rol yaptığım kadar sert mi olacak? Suçlandığım kadar kötü ve korkunç mu? Belki de olduğum kadar kötü ve korkunç?

"Bunu neden yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Koç Holberg iç geçiriyor ve telefonuna bir şeyler tıklıyor. Patenlerim ayak bileklerimi çok sıkıyor ve kaçmamı engelliyor.

"Bunun takımımınla ilişkilendirilmesini istemiyorum." Sonra ekranı bana doğru çeviriyor ve Sports Sphere web sitesinin tanıdık parlak renklerindeki bir haber önümde yanıp sönüyor. Valerie Davis ve Callum Prescott yazısına bakınca donup kalıyorum.

Cal'in gazeteci olduğunu biliyordum. Onu o korkunç basın brifinginde basın odasında görmüştüm ve canım sıkıldığında birkaç makalesini okumuş ve Google'da aratmıştım. Sports Sphere'in Güneydoğu bölümünde çalışıyordu.

Sonra bakışlarım makalenin başlığına takılıyor: "Profesyonel Sporun En Homofobik Oyuncusu? Jason Larvik ile tanışın."

Yüzümden kan çekiliyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

C^{al} Rex Manley cam konferans odasını adımlarken yüzü kıpkırmızı. O tıklarken öne doğru eğildim onun PowerPoint'i.

Makalem ekranda beliriyor:

"Profesyonel Sporun En Homofobik Oyuncusu? Jason Larvik ile tanışın."

Tanrım, bu harika. Rex'i izleyerek büyüdüm ve şimdi ülkenin önde gelen spor gazetecisi.

Daha fazla şey öğrenebileceğim kimse yok.

Tabandan tavana pencerelerin diğer tarafında Boston'un silueti parlıyor, şık masaların ve uyumlu pırıl pırıl zeminler. Pahalı ekranlar, akla gelebilecek her spor dalında hızlı hareket eden sporcularla parlıyor.

Sports Sphere, dünyanın en iyi spor haber kanalıdır. ülke. Her televizyonda, her lobide ve salonda var.

Spor her zamankinden daha büyük ve ben de bunun bir parçasıyım. Artık Tennessee'de değilim.

Rex konferans salonunda dolaşırken sekiz çift göz onu takip ediyor. Yeni meslektaşlarımı televizyonda gördüm ve köşe yazılarını okudum. Çoğu eski sporcular ve Olağanüstü fiziksel yeteneklere sahip, kendi kendini yetiştirmiş multimilyonerlerin rahatlığıyla hareket ediyorlar. Stajyerler bile yetenek avcıları tarafından kapılacak ve dünyayı büyüleyeceklermiş gibi görünüyor.

Odadaki onuncu kişiyim. Acemi.

Sporcu olmayan, çünkü lise sayılmaz. Ailem boşandığında hokeyi bırakmak zorunda kaldım ama daha ucuz bir spor seçmediğim için bu benim hatamdı.

Yeni iş arkadaşlarımdan birkaçı bana şüpheyile bakıyor. Eşcinsel olduğum için mi yoksa şişme şeklim yüzünden mi emin değilim.

Pahalı deri ergonomik sandalyede. Buraya ait olmadığımı düşünüyorlar. Haklılar da.

İzleyiciler, yorumcuların eskiden izledikleri ve tuzlu biberli saçları olmadığı zamanları hatırlayabildikleri kişiler olmasından keyif alıyor. Jackson Fields yirmi yıl önce Olimpiyatlarda yüzmede altın madalya bile aldı ve her büyük dergi onun karın kaslarını yayınladı.

En azından Nashville'deki Sports Sphere Güneydoğu Ofisi'nden beş yıllık deneyimle geliyorum. Kimse spor gerçeklerini benden daha iyi bilemez.

"İlk personel toplantına hoş geldin Callum," diyor Rex. "Jeremy'nin yanına mı yerleşiyorsun?"

"Evet. Onunla aynı odada kalmamı önerdiğin için teşekkür ederim."

Rex göstermelik bir baş selamı verir. Diğerlerine döner ve bariton sesi derinleşir, sanki televizyondaymış gibi Son dakika spor haberleri duyuruluyor. "Jason Larvik hakkında bir habere ihtiyacımız var."

Boğazımda bir şey kuruyor.

Doğru ya. Boston'da tanıdığım tek kişi.

Şu an arkadaş olduğumuzdan değil. Telefon numarası bile yok bende.

Ama birlikte hokey kampına gitmiştik. Ve ayrıca.

Hokey kampını düşünmemek daha iyi.

Çünkü hokey kampını düşünmek, kaçınılmaz olarak hokey kampındaki insanları düşünmeye yol açıyor.

Ve bu düşünceler beni hep Jason'a götürüyor. Kahvemden bir yudum alıyorum. Masada bir tabak kurabiye var. Henüz kimse bir tane almadı ama ben elimi uzatıp bir tane aldım.

Beyaz çikolatalı macadamia. Isırdım ve tadı karşısında bir iniltiyi bastırdım.

Kalın kırmızı gözlüklü bir kadın mutlulukla gülümsüyor. Kurabiyeyi işaret ediyorum, sonra soru sorar gibi başımı sallıyorum.

İşiliyor, ben de baş parmağımla onu onaylıyorum.

Teknik olarak, muhtemelen tamamen patronuma odaklanmalıyım.

Ama Jason Larvik hakkında konuşulanları dinlemek sinirlerimi bozuyor.

Rex, Jason hakkında konuşmaya devam ediyor. Jason'ın son basın toplantısında eşcinsel ilişki yaşayan birden fazla erkekten bahsederken duyduğu tiksinti aşikârdı. Valerie aynı takım arkadaşlarını rahatsız ettiğini ortaya çıkardı. Hikaye üzerinde onunla birlikte çalıştım, ancak çoğunlukla Providence'daki AHL kariyerine ilişkin ayrıntıları ekledim.

Dört yıl önce Blizzards'a çağrıldı. Jason güvenilir bir oyuncu ama bir yıldız değil. Çoğu Blizzards taraftarı onun adını bilmiyor.

Ne zaman biri Jason'ın adını söylese göğsüm sıkışıyor. Sanki şeker, un ve beyaz çikolata onun öptüğüm ilk erkek olduğunu zihnimden silebilirmiş gibi bir kurabiyeye daha uzanıyorum.

Şu anda ülkedeki en homofobik profesyonel sporcu olarak bilindiği için, öpücük muhteşem bir başarısızlıktı. Ona özlem duymak için zaman harcamamalıyım. Umarım sonraki kötü davranışlarının sebebi ben değilimdir, gerçi hayır diyebilirdi.

"Cal, Larvik hikâyesini sen yazıyorsun."

"Ben mi?" Bakışlarımı Valerie'ye doğru kaydırıyorum.

Bu makale üzerinde birlikte çalıştık ama Valerie öncülük etti. Bu onun fikriydi. Onun hikayesi olmalıydı.

Rex kaşlarını çattı. "Evet. Sen." İç çekiyor. "Çünkü sen önemli bir bakış açısı getiriyorsun. Geri kalanımızın sahip olmadığı bir bakış açısı." Elini sallıyor ve masanın etrafından kıs kıs gülüşmeler gelse de tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Eşcinsel olduğumu söylemek istiyor ama görünüşe göre bu, Sports Sphere haber odası olan kibar sohbetlerde söylenebilecek bir şey değil. Muhabirlere bakıyorum

Masanın etrafında oturmuş, atletizm kariyerlerinden sonra nihayet İngilizce ve iletişim diplomalarını kullanıyorlardı.

Bir kurabiyeye daha uzanıyorum. Şekerli koku burun deliklerimde dolaşüyor ve beni kısa süreliğine sakinleştiriyor.

Altın sarısı tenlerini, üzgün görünümlü mini alışveriş merkezlerinde aceleyle bronzlaşmak yerine Karayipler'deki beş yıldızlı tatil köylerine düzenli olarak yaptıkları geziler sayesinde koruduklarına şüphe olmayan güneş öpücüğü almış meslektaşlarım sırtıyor.

"Jason'ı bu makaleye koymanın uygun olduğundan emin miyiz?"

Valerie soruyor. "Onun güvenli olmayan bir ortamda bulunmasını istemem."

Sözler teknik olarak nazik mi? Onu yeterince iyi tanımıyorum.

Yine de sertleşiyorum ama Jason'dan korktuğum için falan değil. Belki bu da bir sorundur. Ondan korkuyor olsaydım belki de onu öpmezdim ve aramızdaki tüm bu gariplik hiç yaşanmazdı. Belki hokey kampındaki yeni ve harika arkadaşım hâlâ yanımda olurdu. Belki de o homofobik sarmalına girmezdi.

Kahveden bir yudum daha alıyorum. Acı sıvı beni düşüncelerimden uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Jason'ın gözlerinin içine bakıp "yapabilir miyim?" dediğimde, gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor muydu? Öpüşmeyi mi düşünüyordu?

O da beni öptüğünde, bu arzudan ziyade içgüdü müydü?

Belli ki öyle olmuş. Nefret ettiği çok açık.

Bana bu kadar iyi gelen bir şey ona nasıl bu kadar kötü gelebilirdi?

Jason'ın basın odasındaaydım.

Takım arkadaşlarının eşcinsel ilişkilerinin çokluğu ve Dmitri Volkov ile koçun oğlu Oskar Holberg'in meşru bir romantik ilişki içinde olduklarına dair açık şüphesi.

"Larvik'le başa çıkabilirim," diyorum Valerie'ye, her ne kadar aklım Jason'la ilgili tüm anılarda geziniyor olsa da. İstatistikler hakkında saçmalamamı dinler ve ne zaman berbat bir espri yapsam gülerdi.

Ona aşık olduğum için çok aptalım.

Ve yine de... nasıl yapamazdım?

Valerie, gözlerine ulaşmayan sempatik bir gülümseme veriyor ve bu da bana, benim için endişelenmekten çok bu hikayeyi haberleştirmekle ilgilenmiş olabileceğini hatırlatıyor. sözde refah. Sadece bir haftadır buradayım ve yeni patronuma iş arkadaşlarımın beni koruman gerek.

Rex, "Blizzards, Volkov hakkındaki yorumlarından sonra Larvik'i yedek kulübesine çekti," diyor.

Kaskatı kesildim.

Makalemiz bunu yaptı mı? Başlığı ikimiz de yazmadık. Bunu başka bir ekip yapıyor, drama konusunda uzmanlaşmış bir ekip.

"Onunla görüşmenizi ve düşüncelerini öğrenmenizi öneririm," diye devam ediyor Rex."

Jackson alay ediyor. "Eminim Larvik'in bazı ilginç düşünceleri vardır."

Bir başka muhabir, "Muhtemelen Holberg'in Blizzards'a koçluk yapmamasını diliyordur," diyor.

Meslektaşlarım kıkırdıyor.

Bu çok daha kolay olurdu.

Gençlik yıllarında yatakta yatarken onu düşündüm, ~~öyle~~ olup olmadığımı merak ettim ve sonra evet, kesinlikle öyle olduğuma karar verdim, kesinlikle öyleydi.

Tanrım, o zaman onu asla öpmemeliydim.

Neden bir gün onun NHL'ye girebileceği ve benim de onun hakkında yazan bir muhabir olabileceğim aklıma gelmedi?

Ancak hikayeyi almakta neden isteksiz olduğumu kimseye söyleyemem. Bu müstehcen ayrıntıyı eklemek isteyeceklerinden eminim ve Jason'ın bu hikayenin ortaya çıkmasından nefret edeceğinden ve bunu paylaşmamın hiç hoş olmayacağından emin olmamın yanı sıra, Jason'ı öpen ve onu eşcinsel ilişki kavramına şiddetle karşı çıkaran kişi olarak bilinmeye de hevesli değilim.

"Hikayeyi bulacağım," diye söz veriyorum.

"Güzel. Bir film bekliyorum," diyor Rex. "Hokeyde homofobi. Blizzards'ta birçok oyuncunun ilişkisi var

erkeklerle. Bazıları birbirleriyle." Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Ama başka hiçbir NHL takımında başka bir oyuncu yok. Başka hiçbir AHL oyuncusu yok."

Başımı salladım. "Tamamdır."

Rex yeni meslektaşlarıma daha fazla görev veriyor. Bu olacak Garip olacak ama olsun. Belki Jason onu öptüğümü bile hatırlamıyordur. Belki de Blizzard'lardan şikayet etmek istiyordur ve eğer öyleyse, her homofobik kelimeyi kaydetmek için orada olacağım, böylece halk onun tam olarak kim olduğunu bilebilir.

Muhabirliğe başladığımda televizyondaki oyunlar hakkında konuşacağımı sanıyordum. Bu oyunla ilgili değil. strateji olsa da.

Masama döndüm ve Jason'ın adresini buldum. Görünüşe göre, Boston'un parlak ve gösterişli bölgesi Seaport'ta bir daire satın almış. Ayağa kalktım ve dairesine doğru yola çıktım.

Ceketimi ve aksesuarlarımı alıp sık ve modern Sports Sphere merkezinden aceleyle çıkıyorum. Klavyeler tıkırdıyor, telefonlardan sesler yükseliyor ve spor programlarının özetleri sürekli ofis katının etrafına yerleştirilmiş büyük ekranlar.

Boston'un soğuk havası kısa sürede üzerime saldırıyor ve atkımın mümkün olduğunca sıkı sarıldığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Tanrım, Jason'la tekrar konuşacağım. Beni hatırlayacak mı?

Sonunda Seaport Luxury Haven karşımda beliriyor: zarif, heybetli ve benim gibi insanları küçük hissettirmek için tasarlanmış. Rüzgâr burada daha kuvvetli, Atlantik'ten esiyor.

Benim apartmanımla kıyaslanamaz bile. Lobisi yok, hiçbir konforu yok. Sadece soluk boyalı ahşap zeminler ve her adımda protesto için gıcırdayan bir tür üçüncü kat yürüyüşü. Asansör yok, mermer ve pirinç parıltısı yok. Hepsi yontulmuş boya ve cereyanlı pencereler. Yine de seviyorum. North End'de ve içindeki tuğla duvarlar beni gülümsetiyor. onları her gördüğümde. Daireyi Jeremy ile paylaşıyorum, yükselmeye çalışan bir başka muhabir.

Beklerken, meraklı bakışlardan kaçınmaya çalışıyorum-tasarımcı çantaları ve hatta daha fazlasını sergileyen giyimli Bostonlular

Pahalı tasarım köpekler, Best in Show yarışmasından yeni çıkmış gibi görünüyorlar. Acaba Jason kadın komşularından herhangi biri. Zengin kadın özgüveniyle, çamurda ve buzda manevra yaparak kendinden emin bir şekilde hareket ediyorlar. topuklu çizmeleriyle balerin zarafetiyle yüzeye çıkıyorlar.

Ben buraya ait değilim. Jason'a aşık olmama asla izin vermemeliydim. On altı yaşındaki halim gülünç bir şekilde Romantik ve aşırı iyimserdim ve hislerimle hareket edecek kadar aptaldım.

Ama artık 16 yaşında değilim.

Sürgülü kapılar açıldığında ve bir iş adamı dışarı çıktığında tereddüt etmiyorum.

Binaya giriyorum.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Jason

Hışım ile daireme girdim, spor çantamı Ebola bulaşmış gibi girişe bıraktım ve

Güvenlik görevlisinin hayal kırıklığına uğramış bakışını fark etmemiş gibi davrandım.

Haberler resmi olarak çıktı.

Finn bana burada yaşadığını ilk söylediğinde Seaport Luxury Haven'da bir daire satın almak iyi bir fikir gibi görünmüştü. O da benim gibi bir kanat oyuncusu. Benim aksime, o ilk çizgide ve Blizzards'ın yıldızı sayılır. Evan hala daha fazla dergide yer alıyor - ne de olsa kaptan o, ama Finn sosyal medyayı domine ediyor. Son birkaç ayda daha da viral hale gelen aktif bir sağlık vlog'u var.

Genel kanı Noah'ın NHL'ye yeni katılanlar arasında en kötü performansı sergilediği yönünde olsa da Finn, adam takıma katıldıktan üç gün sonra bir çaylağı evlendirdi.

Ben de NHL'ye Rhode Island'dan katıldım. AHL'den çağrıldım ve hiç ayrılmadım.

Ben berbat etmedim. Akşamdan kalma olup buzdaki ilk on saniyesinde düşen Noah gibi değil.

Noah artık harika bir takım arkadaşı. Ama Finn ve Noah eşcinsel romantizmin poster çocukları ve açıkçası bundan sonra Finn'in partilerine gitmeye devam edemezdim.

İnsanlar konuşabilir.

Belki Finn gibi süper sosyal, süper özgüvenli ve bugün emekli olup hayatlarının geri kalanına yetecek kadar parası olan insanlar için konuşmak sorun olmayabilir ama diğerleri için durum farklı.

Telefonumu karıştırıyorum ve keşke geçen gece spor barındaki o kızın numarasını alsaydım diyorum. O benden hoşlanıyordu, ben

söyleyebilirdi. Ona çıkma teklif etmeliydim. Ama yorgundum ve evet, yakında skandalın içine batacağımı bilmiyordum.

Instagram'da geziniyorum, dar üstleri olan kadınlara gülümsüyorum. Sikim seçiriyor ve sırtıyorum. Benim aletim eşcinsel olsaydım bunu yapardım.

Bir dizi "Heys" atıyorum. Birileri iyi vakit geçirmek isteyecektir.

Ben bir oyuncuyum. Takılmak beklenen bir şey.

Harika değil ama olanlardan sonra buna hazır olabilirim.

Olabilir.

Umarım.

Aslında son birkaç seferde bitiremedim, ama erkekler her zaman bitirmez, değil mi? Görünüşe göre, birçok erkek doruğa ulaşıyor

çok hızlı. Ama benim hiç böyle bir sorunum olmadı. Demek ki sekste gerçekten iyiyim.

Onu üste çıkarabildiğim sürece harika olacak.

Telefonumu şarja takıyorum, sonra da smoothie yapmak için mutfağa gidiyorum. Kötü davranışlarım nedeniyle zorunlu izinde olabilirim ama bunu bedenimi bırakmak için bir bahane olarak kullanmayacağım. Hayatta olmaz. Kimseye beni kalıcı olarak kenara koyması için bir sebep vermeyeceğim.

Telefonum çalışıyor ve kendimi beğenmişliğimi gülümsememden uzak tutamıyorum. Doğru olmak güzel.

Bir ping sesi daha ve bir tane daha.

Sırtışım genişliyor.

Telefonumu aldım.

VANESSA: Altı ay önce hayalet gibi dolaştıktan sonra mı benimle iletişime geçiyorsun? Ben hayatıma devam ettim.

Vanessa ile takılmayalı çok uzun zaman oldu mu? Onu en son Isaiah'ın düğününde görmüştüm. Ona hayalet mi gönderdim?

Telefonum aniden nemli ellerimde kayıyor.

Özür dilerim. O kadar uzun zaman önce olduğunu fark etmemiştim.

VANESSA: Seninle bir daha yatmayacağım!!! Bu hiç iyi bir şey değil.

Göz kırpıyorum. Bu çok sertti.

Sonra nefes veriyorum. Belli ki duygularını incitmişim. İnsanlar buna karşılık vermek diyor.

Bir sonraki mesajıma geçiyorum.

Lol. Bir skandalın içinde olduğun için mi bana mesaj atıyorsun? Trenton'da yaşadığımı biliyor musun?

Gözlerim yuvarlak.

BEN: Boston'a gel, bebeğim. LOL.

Bir sonraki mesaja tıklıyorum.

Homofobi hoş bir şey değil, Jason. Gerçi tercihlerine bakılırsa bu ironik. Çoğu erkek kadınların yüzlerini kışlarına sokmaz.

İleri düzeyde seks yapıyorum! ROFL.

Genevieve daha önce de ağzımı yalamıştı. Belki ellerimle ona nereye odaklanmasını istediğimi hatırlattım ama bundan hoşlandığını düşündüm.

Hemen bir hikaye ortaya çıkıyor. Genevieve mesajlaşmanın ekran görüntüsünde beni etiketlemiş.

Bunu kim okuyacak? Takım arkadaşlarım mı? Diğer takılanlar? Ailem mi?

Telefonu düşürdüm. Sonra şarj cihazına takıp geri çekiliyorum.

Genevieve ile geçirdiğim o gece en sevdiğim mastürbasyon malzemesiydi. Şimdi o bile lekелendi.

Zaten o kadınlardan hoşlanmıyordum. Aslında, önce ben hoşlanmadım.

Ve Genevieve tüm yanlış şeylere odaklanıyordu.

Şaftımdaki dişler. Ben bir problem çözücüyüm. Bu iyi bir şey.

Smoothie makineme geri dönüyorum. Blender'ın kapağını gereğinden fazla sıkıyorum. Nasıl olur da hepsi bana karşı olabilir?

Orada daha fazla bağlantım olacağını düşünmüştüm ama ben tamamen bağlantılarla ilgileniyorum. Oyuncular böyle yapar.

Blenderimi alıştırıyorum. Ses mutfağın içinde gürlüyor, ama Koç'un sesinin doğrama, dilimleme bıçaklarının üzerinde k krediğini hala duyuyorum.

Eğ r odaklanmamı istiyorsa, belki de bana bu kadar bağırmamalıydı. Yani, tek söylediğim takımda birdenbire çok fazla eşcinsel oyuncu olduğuydu. Hepsi bu. Ve evet, belki Dmitri'nin evliliğinin yeşil kart için olduğunu ima ettim ama ABD hükümeti bile benimle aynı fikirde.

İçimde kabaaran suçluluk duygusundan nefret ediyorum. İki yaşımdan beri hokey için harcadığım onca saatin bir kenara atılmış gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Üniversiteye gitmiş gibi değılim. Sanki harika bir yedek planım varmış gibi.

Telefonum alıyor. Babamın görüntüsü beliriyor. Onunla konuşmak istemiyorum.

Telefon almaya devam etti, ben de kaptım. Ben Jason Larvik'im, cam ve alüminyumdan korkan bir ezik değılim.

"Merhaba baba!"

"Jason," diye tereddüt ediyor babam ve ben de kendimi ona karşı hazırlıyorum. Her matan sonra yaptığı gibi neyi yanlış yaptığımı anlatması için kendimi hazırlıyorum.

Çünkü babam da eskiden oynardı. NHL'ye hiç girememiş ama sık sık bunun nedeninin annesinin hamile kalması ve ailesinin evlenmeleri ve babasının gerçek bir iş bulması konusunda ısrar etmesi olduğunu açıklıyor.

NHL'deki pek çok adam evli, ama sanırım sekiz kiloluk bir yükün altına girmedikleri için şanslılar. ve hokeyin harika bir kariyer olduğunu anlayacak hayal gücünden yoksun bir eř.

Babam hiçbir zaman milyoner olamadı ama benim milyoner olmam onu mutlu etmiyor gibi görünüyor. Bana  ğreteceğı daha çok şey var ve babamın her zaman söylediğı gibi, bu beni şanslı kılıyor.

Yine de onun bağırmasını dinleyecek havada değılim. "Her şeyi berbat ettim," diyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Olamaz. Kanepeye yığıldım.

Ona bu haberi vermem gerekecek. "Yedek kaldım," diyorum. "Özür dilerim."

"Siktir." Babamın her zaman bir küfürle orada olacağına güven. "Bu basın toplantısıyla mı ilgili?"

"Evet."

Sileceklerin şıptısını ve bir motorun ağır zum sesini duyabiliyorum. Minnesota'yı pek özlemem ama şimdi hızla göz kırpiyorum.

Babam beni her antrenmana götürür, tavsiyeler verirdi. Onun sayesinde zirveye kadar çıktım.

"Belki de eve gelmeliyim?" Ben öneririm. "Ne?"

Hayır!"

Gerginim.

"Onları kışkandırmalısın evlat. Eğer seni izne çıkaracaklarsa, bir ezik gibi kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Orta Batı'ya geri dönemezsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ona tam olarak olmak istediğim yerin orası olduğunu söylemek istiyorum. Annem ve babam şimdi güzel bir evde oturuyorlar, Minnetonka Gölü manzaralı altı bin metrekarelik bir ev.

Evi alırken ısınma masraflarını, babamın rahat şeyleri ne kadar sevdiğini ve sadece aptal şehir insanlarının gerçekten satın alacağı aptalca şeyler tasarlayarak kendilerine bir isim yapmak isteyen sıkılmış mimarlar dışında kimsenin on beş metrelik tavanlara ihtiyacı olmadığını düşünmemiş olmam çok kötü.

Ama tüm o yatak odalarının bir gün orada bir yerim olacağı anlamına geldiğini düşünüyordum. Bir gün, eğer sakatlanırsam. Ya da kaderin bir cilvesi olarak takımdan atılırsam.

Çünkü iki haftalık uzaklaştırma bana güven vermiyor.

Daha fazla Blizzard'lı kalamayacağımdan eminim.

"Özür dilemeli miyim?" Ben soruyorum. "Belki Finn'le konuşursun? Aynı apartmanda oturuyoruz ve eskiden birlikte takılırdık. çok..."

Sesim kesiliyor, çünkü bu Noah'dan önceydi. Çünkü Finn Noah ile tanıştıktan sonra, Finn ve benim geçmişte ne kadar sık birlikte eğlendiğimizin bir önemi kalmamıştı. Önemli olan tek şey, eski kardeşimin kendini ezik bir adama adanmış olmasından dolayı mutluluktan havalara uçmamamdı.

Aslında belki de Noah ile konuşmak daha iyi olurdu. Adam tatlı ve belli ki Finn'le bir ilişkisi var. Eğer erkeklerden hoşlansaydım, Finn'in neden ona ilgi duyduğunu anlayabilirdim. Masum sayılır, her ne kadar tüm o masum olmayan şeylere sahip olsa da. Finn ile seks. Ama ben erkeklerden hoşlanmıyorum, o yüzden Finn'le neden birlikte oldukları hâlâ bir muamma.

"Sakın özür dilemeye kalkma!" Babamın sesi telefonda. "Senden özür dilemeliler! Son maçta bir gol attın ve seni yedek mi bırakıyorlar? Nerede bu Mantık mı? Hayır, yapman gereken şey onları kıskandırmak."

"Kıskandırmak mı?"

"Evet. Onlara patronun sen olduğunu göster. Güzel bir yere tatile git. Fiji, belki. Sana zarar veremeyeceklerini göster onlara."

"Tatile çıkmanın en iyi stratejim olduğunu sanmıyorum," diyorum ama kelimeler boş geliyor. Çünkü siktir et, tatil kulağa harika geliyor. Yaz aylarında bile hep çalışıyorum, hep antrenman yapıyorum. Her zaman yeterince sıkı çalışırsam, yeterince odaklanırsam sezondaki hedef sayımın artacağını umuyorum.

Ne yazık ki, ben tutarlı biriyim.

"Jason, sana böyle davranamazlar," diye devam ediyor babam. "Başka hiçbir NHL takımında dışarıdan gelen bir oyuncu olmadığını biliyor musun? Blizzard'lar burada hatalı. Bütün

Çünkü Holberg'in eşcinsel bir oğlu var. Volkov da hükümeti kandırmaya çalışıyordu! Bunun ne kadar kötü olduğunu biliyor musun? nedir?"

"Evet," diyorum ama göğsümde bir şey acıyor. Çünkü babama hiç söylemediğim bazı şeyler var. Bazı düşünceler Sustum. Ağzımı

açıyorum.

Hiçbir şey çıkmıyor.

Tekrar deniyorum. "Benim bir sorunum var."

Babamın hattın diğer tarafında sertleştğini hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Hava yoğunlaşıyor ve birden babamın bana internetin özel olmadığını, aynı evde olduğunuzda özel olmadığını ve bakmamam gereken iğrenç şeylere baktığımı söylediği zamanı hatırlıyorum.

Bu olay on yıl önce yaşanmış olsa da utanç içimde kabarcıklar oluşturuyor.

Ona sadece göz attığımı söyledim. Sadece erkeklerin diğer erkeklerle yaptıkları şeylere inanamıyordum.

Sonunda soğukkanlıydı ve bana medyayı insanları meraklandığı için suçladığını söyledi ve beni asla o şeyleri tekrar.

O videoları tekrar izlemeye başladığımı ona itiraf etmek istemiyorum.

"Her şeyi berbat etmeye devam ediyorum," diyorum onun yerine. "Sen hiçbir şeyi berbat etmiyorsun," diyor babam sertçe. Birlikte olduğum kadınlar aynı fikirde değil.

Ama belki de gerçek bir erkek olmanın anlamı budur. Belki de doğrudan mükemmel hayatınıza yol açmayan, ortaya çıkan tüm serseri duyguları bastırmanız gerekiyordur.

Vinnie ve Evan çift olduklarını ekibe ilk duyurduklarından beri göğsümde bana eşlik eden ağrı şimdi daha güçlü.

"Gitmem gerek," dedim babama. "Tamam."

Babam tatil yerlerinden ya da benzer saçma bir şeyden bahsetmeye başlamadan önce aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu cebime koyuyorum. Kendime yumuşak beyaz hayal etmeme izin veriyorum

kum, yumuşak ılık dalgalar ve palmiye ağaçları. Şu anda dünyada sıcak bir yer var mı? Boston'da hava buz gibi. Mart ayının başları, binlerce arabanın egzozuna bulaşmış, çıtır çıtır, dumanlı karıyla gri ve acımasız.

Yine de tatile gidemem.

Mümkün değil.

Bunu yaparsam gazeteciler ne der?

Ama gazeteciler bana Cal'ı düşündürüyor, düşünmemeye çalıştığım başka bir şeyi. En azından önümüzdeki iki hafta boyunca onu görmek zorunda kalmayacağım.

Kapı çaldı ve kapıyı açtım. Bu o.

Görmek istemediğim kişi. Geceleri rüyalarımı bile istila eden kişi çünkü o kadar sinir bozucu ki.

Cal Prescott.

BEŞİNCİ

BÖLÜM

Jason

Kapıyı Cal'in suratına çarpmayı düşünüyorum ama mümkün değil. Kahverengi gözlerine bir kez baktım ve uzuvlarım

Eriyor. Onun yerine kapı bana çarptı. Kolu sıkıca kavradım.

Artık on altı yaşında değil. Ben de değilim.

Ama vücudum o öpücükten sonra olduğu gibi çırpınıyor.

Duruşumu genişletiyorum. O yüzden burada değil.

Muhtemelen unutmuştur.

"Kimsin sen?" diye

sordum. Yüzü düştü.

Güzel.

Göğsümdeki acıyı ve vücudumda yankılanışını görmezden geliyorum. Ona en iyi gülümsememi veriyorum, tıpkı

Yaşlı komşum anahtarlarını kaybettiği için kapımı çaldı ve ben de onu oturma odama davet ettim ve anahtarları bulana kadar çantasını tamamen açmasına yardım ettim. "Anahtarları yardım edebilir miyim?"

"Benim adım Callum Prescott." Sesi profesyonelce. Tennessee tınısı artık lisedekinden daha yumuşak, ama yine de var, sesli harflerin üzerinde duruyor. Acaba hâlâ sessiz harfleri düşürüyor mu? "Sports Sphere için çalışıyorum."

Yüzümü nötr tutuyorum. Beni etkilemiyor.

Ayrıca, onu neden tanıyayım ki? Onu son gördüğümde hokey forması giyiyordu, şimdi ise

Ortaçağ şövalyeleri için zırh ne kadar gerekliyse, Bostonlular için de kışın o kadar gerekli hale gelen o gülünç şişme montlar.

Botlarından yere çıtır çıtır kar parçaları düşüyor. "Ortalığı dağıtıyorsun." Rahatsız edici parçalara ters ters bakıyorum, ve cildi kızarıyor.

Gri sweatshirt'ümün kolunu çekiştiriyorum. Normalde Blizzards'ın eşyalarını giyerim ama Blizzards'ın adını giymek istemedim.

Beni yedek bırakan takım. Aynaya her baktığımda kendimi daha kötü hissetmek zorunda değilim. Sanki yorumlarımın takımın moralini bozacağını düşünüyorlarmış gibi onlarla antrenman yapmamı bile istemiyorlar.

Sanki Finn ve Noah'nın, Evan ve Vinnie'nin gülünç, iğrenç bir şekilde aşık olmamasını sağlayacak bir şey varmış gibi.

Cal benden daha uzun ve kesinlikle daha geniş. Saçları onu son gördüğümde olduğundan daha uzun ve öpüşecek olsak muhtemelen ellerime batmazdı.

Öpüşeceğimizden değil. Doğal olarak öpüşmeyiz.

Kafam karışır diye kollarımı kavuşturuyorum.

Sadece öpüşmeyi düşünüyorum çünkü onu son gördüğümde öpüşmüştük. Bu benim mükemmel hafızamın bir işareti. Başka bir şey değil.

Gözlerim yüzünde geziniyor, çünkü belki de saçlarından daha güvenlidir. Yanakları yuvarlak ve melek gibi. Melek falan olduğu için değil. Cherubic in the over-gelişmiş yanak hissi.

"Bazı soruları yanıtlamanız mümkün mü?" diye soruyor, sesi kibar. "Sizin hakkınızda bir makale yazıyorum."

Kaskatı kesildim. Tabii ki, bu yüzden burada. Eski arkadaşlar insanların kapısına dayanmaz. Muhtemelen arkadaş olduğumuzu bile hatırlamıyordur. Muhtemelen Tennessee'de düzinelerce daha iyi arkadaşı vardı ve aramızdaki şeyin bir anlamı olduğunu düşünmemle alay ederdi.

Ne de olsa o....

Başımı salladım. Oraya gitmeyeceğim. Hayatta gitmem. Kesinlikle olmaz.

Gözlerimi kısıyorum. "Röportaj mı istiyorsun Cal?"

Kaşları yukarı kalktı ve ben gerçekten onu ilk adıyla çağırırdı. Lakabıyla. Eskiden kullandığım ismiyle.

Hayır. Oraya gitmiyorum. Hayatta olmaz. Hem de hiç.

Liseli erkeklerin azgınlığı meşhurdur. Doğal olarak, eğer etrafta kızlar olmasaydı, erkekleri düşünürdüm. Yani,

hapishanelerde olan budur. Basit mantık.

Ama onu her düşündüğümde olduğu gibi utançtan içim içimi yiyor. Onu kendi alanımda istemiyorum. Bir dahaki sefere daireme girdiğimde onun burada, sahanlıkta durduğu zamanı düşünmek istemiyorum.

Bedenimin onu hatırlamasından nefret ediyorum, nabzım hızlanıyor, dudaklarım ayrılıyor, sanki tek istediği onun tarafından tekrar öpülmekmiş gibi.

Teni pembedir ve şapkasını çıkarıp atkısının düğümlerini çözer. Saçları dağınık.

"Soyunmayı bırak,"
diyorum. Hareketin
ortasında dondu kaldı.

Mükemmel.

Bu kulağa seksi mi geldi? Erkeklerin soyunmasını düşündüğümü mü sanıyor?

Hayır.

O böyle düşünmez. Homofobimle tanınırım. Aslında, makaleyi o yazdı.

Yani, her şey yolunda.

Erkeklerin soyunmaması gerektiğini söylediğimi anlayacaktır çünkü ben erkeklerin soyunmasından hoşlanmıyorum.

"Git buradan, Cal." Sözlerim hırçın ve tiz değil. Olduğum gibi sert bir hokey oyuncusu gibi konuşuyorum. Lisede şaka yapan biri gibi değil.

"Olayların senin açısından da yayınlanmasını istemiyor musun?" Cal soruyor, sesi daha yumuşak, neredeyse baştan çıkarıcı.

Bu muhtemelen onu öpen erkekleri baştan çıkarmak için kullandığı sestir.

Kaşlarımı çatıyorum. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Cal göz kırpmıyor. Acı gözlerine yansıyor ve neredeyse kendimi kötü hissediyorum ama sonra zaten gözlerine bakmamam gerektiğini hatırlıyorum. Yani, gözlerinin üzgün görünmesi kimin umurunda? O acı çekmiyor. Gerçekten acı çekmiyor.

Tıpkı eski günlerdeki gibi duygularımla oynuyor. "İki hafta uzaklaştırma aldın," diyor Cal. "Yapma. konuşmak ister misin?"

Yere odaklanıyorum. Onun aptal yüzüne değil. Yumuşak ve etli olan ve beni baştan çıkaran aptal dudaklarına değil. on yıl önce. Muhtemelen aptal bir şekilde yuvarlaklaşan aptal kahverengi gözlerinde değil. Çok uzun olan ve o zamanlar bana ipucu vermesi gereken aptal siyah kirpiklerinde değil. Onun...

"Jason?" Cal'ın sesi düşüncelerimi bölüyor ve Cal ne düşündüğümü anlamış gibi enseme bir sıcaklık hissediyorum. "Buraya kavgaya etmeye gelmedim."

"Doğru."

Bakışları şüpheli.

Biraz hava çekiyorum. "Yine de meşgulüm. Meşgul olamam. yardımcı oldu." Aşağı bakıyorum ve spor çantamı fark ediyorum. Onu omzuma atıyorum. "Aslında, ben gidiyorum."

Çünkü kalırsam aptalca bir şey söylerim.

BÖLÜM

Cal Jason düşünceli ve iğrenç derecede çekici. Çatık kaşlı gözler, öfkeden pembeleşmiş keskin elmacık kemikleri ve sadece bazı İsveçli süper modellerde bulunan türden sarı saçlar. Böyle bir güzelliğe tamamen hazırlıksız olan sikim, doğurganlık kliniğinde X dereceli bir filmde oynadığımı düşünüyormuş gibi kanla doluyor ve ben şahsen şehri yeniden doldurmak için görevlendirildi. "Kök kanalları," diye geveledim. Jason'ın gözleri parlar. "Ne?" Siktir. Bunu yüksek sesle söyledim. "Sadece bir tane düşünmek iyi olur," diyorum. "İkimizden birinin randevuya ihtiyacı olursa diye." Parmağını göğsüme bastırıyor. "Kanal tedavisine ihtiyacın var mı, Cal?" "Daha hoş olabilir," diye mırıldanıyorum. Jason dudak büküyor. Bir zamanlar Jason benim arkadaşımdı. Yakın oturmuyorduk ama yine de biriyle tanıştığımı herkese söyledim. hokey kampında harika olduğunu ve adının Jason olduğunu söyledim. Aslında, kız kardeşim Tessa'ya söyledim, ki Jason'ın öpüşmemizden sonra kamptan erken ayrıldığını söylemek zorunda kaldıktan sonra utanç vericiydi. Onun ne kadar homofobik olduğunu nasıl fark etmemişim? Jason'ı sadece bir arkadaşta istediğim her şey olarak değil, daha fazlasını, önemli birini istediğim her şey olarak gören on altı yaşındaki ben için göğsüm ağrıyor. Tanrım, gülünç durumdaydım. Jason'ın bakışları kalın halı kaplı zemine sabitlenmiştir. Muhtemelen biri, bir sakinin kırıntı düşürme ihtimaline karşı günde bir kez süpürüyordur. Desenler özenli ve zarif, sanki insanların gerçekten yaşadığı bir yerde değil de Fairmont'taymışız gibi.

"Bana bakabilirsin," diyorum.

Jason'ın bakışları tekrar bana dönüyor ve yüzü solgun, sanki yanımda olmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi. Bu yüzden mi

takım arkadaşlarını ne hale soktu? Eşcinsel olanlar ilişkiler? Ortaya çıkmaya karar verenler ve

Başka hiçbir NHL takımından kimse dışarıda olmadığı halde, aynı cinsiyetten birine aşık olduklarını gururla ilan etmek?

Bu makale önemli. İnsanlar profesyonel sporcular için açık olmanın ne kadar zor olduğunu bilmelidir. Çoğu eşcinsel ve Dünyanın dört bir yanında biseksüeller hala kapalı. Bazı yerlerde eşcinsel ilişkiler hala idamlık bir suçtur.

İnsanlar ilgilendikleri kişilerle ilgilenmiyormuş gibi davranırlar. Sevdikleri kişileri sevmiyorlarmış gibi davranırlar. Kendilerine aşkın önemsiz bir şey olduğunu söyleyerek insan deneyiminin tüm yelpazesini inkar ederler.

Çünkü erkeklerle gizlice birlikte olanlar, arzularına boyun eğenler, bastırmaya ve bastırmaya ve bastırmaya ve başarısız olmaya çalışanlar bile gerçek bir ilişkiye sahip sayılamazlar. Anonim çalıntı saksolar ve handjoblar yanınızda bir partner anlamına gelmez.

Jason bunları hiç düşündü mü? Başkalarına yaşattığı ıstırapın farkında mı?

Sports Sphere profesyonel sporlarda homofobiyle mücadele etmek istiyor. Bu çok büyük bir şey. Konuyu küçümsemiyorlar, küçük LGBTQ bloglarına ve dergilerine indirgemiyorlar. Sporla ilgilenen herkesin bununla ilgilenmesi gerektiğini söylüyorlar.

Rex Manley'nin tüm palavralarına rağmen doğru olanı yapıyor. Jason'la görüşmem gerek.

Hikayem onun katkılarıyla çok daha zengin olacak.

Ofise dönüp ilk görevimde başarısız olduğumu söylememin imkanı yok. Yeni meslektaşlarımın Daha iyi sonuçlar alacaklarından emin bir şekilde bana sahte sempati sunarken sırtıyorlar.

Sports Sphere'in izleyicilerini de hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Jason ne kadar ürkek görünürse görünsün vazgeçmeyeceğim. "Seni öpmeyeceğim, biliyorsun," diyorum.

Jason'ın kirpikleri havaya kalkıyor. Mavi gözleri olması gerekenden daha geniş ve şu anda kendi gözlerimi devirip ona homofobik olduğunu söylememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Bunu yapacağını düşünmemiştim." Sesi normalde olduğundan daha yüksekti ve onu dikkatle inceledim. Yanakları pembe ve alnında boncuk boncuk terler var.

Sadece yanımda durma düşüncesiyle bile terliyor mu? *Hay sikeyim.* NHL'nin bazı atölyelere yatırım yapması gerekiyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Özür dilemek berbat bir şey. Ama ona karşı adil olmak gerekirse... belki de tecrübesine göre gey erkekler ona saldırıyordur.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, çünkü onun kişisel geçmişinde ben o adamım.

"Öpücük için gerçekten üzgünüm."

Gözleri yuvarlanıyor ve vücudundaki her kas geriliyor. Parmakları titriyor ve bundan nefret ediyorum. Bu olaydan nefret ediyorum.

Tüm arkadaşlığımızı aştı, birkaç saniye... yani birkaç saniyeden daha uzun bir süre, tüm bir arkadaşlığı silebilir ve bizi en iyi arkadaştan arkadaş, tanıdıklardan yabancılara ve gerçek düşmanlara taşıyabilirdi.

Bu kadar kırılgan
olmamızdan nefret
ediyorum. Hiçbir fikrim
olmamasından nefret
ediyorum.

Gençken onun için çok fazla zaman harcadım. O benim sevgimin nesnesi olmayı hak etmiyordu ve ben Onunla vaktimi harcamayı da kesinlikle hak etmiyordum.

Gözleri koridorda geziniyor ve asansöre bakıyor.

"Sence diğer tarafta biri var ve bizi duyuyor mu?"

"Hayır," diye kekeliyor, sonra titreyen elini saçlarında gezdiriyor. "Sadece, bu konu hakkında konuşma."

"Ama-"

"Sorun değil. Sen hatırlatana kadar unutmuştum." Vahşı, manyakça bir kahkaha attı. "Bu çılgıncaydı. Şakalar."

Göz kırpıyorum.

Eminim öpüşmemizi unutmuş olamaz.

Ama onu bunun için çağırmayacağım.

Onun yardımına ihtiyacım var. Başka bir açı denemeye karar verdim. "Bakın, bu benim Sports Sphere için ilk görevim. Benim için anlamı çok büyük..."

Doğruldu ve ben birden bedenimin farkına vardım. Bu Podyum mankenliği rezervasyonları arasında gazetecilik yapıyormuşum gibi şık ve spor salonunda mükemmelleşmiş bir şekilde gelseydim harika olurdu. Bunun yerine, tüm akrabalarım gibi uzun bir hobbit gibi yuvarlak hatlıyım.

"Biz arkadaş değiliz Cal," diyor Jason.

"Biliyorum."

"Burası hokey kampına benziyor mu?"

"Hayır. Ama eski günlerin hatırına..."

Başını iki yana sallar. "Belki de yaptıklarını daha fazla düşünmeliydin."

Sikeyim.

Ondan nefret ediyorum. Bu kadar. Ondan kesinlikle nefret ediyorum.

Ondan nefret etmekten başka bir şey yaptığıma inanamıyorum. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Bu kadar saf olduğuma. Bu kadar genç olduğuma.

"Bir röportaj," diyorum. "On beş dakika. Tek istediğim bu."

Tereddüt ediyor, sonra bana güneş sinir uçlarıma çarpan muhteşem bir gülümseme fırlatıyor. "Ne yazık ki yapamam."

"Neden olmasın?"

Asansör kayarak açılır ve adam mermer zemine adımını atar. Kapılar o zengin insan yumuşaklığıyla hızla kapanıyor ve o da göz kırpıyor. "Ben... Fiji'ye gidiyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

J^{ason}

....

MERMER ASANSÖR zumlayarak aşağı iniyor ve aynalı duvarlar panik halindeki yüzümün altı versiyonunu sergiliyor.

Şimdi Fiji'ye
gidiyorum. Harika.

Fiji nerede? Tropikal bir yer, biliyorum. Karayipler'de mi?
Muhtemelen. Ya da belki Afrika kıyılarında bir yerdir?

Cal'ın gözlerinin büyüdüğünü görmek çok güzeldi ve
asansöre çok geç kaldığını görmek daha da güzeldi.

Yine de bu harika.

Olmak istediğim yer Fiji.

Kar olmayan bir yer, kartpostal değerindeki her şey araba
egzozu ve ayak izleri yüzünden çoktan ezilmiş. Üzerinde
kaymadığımın bana hatırlatılmayacağı buzsuz bir yer.
Koridorlarda pusuya yatmış muhabirlerin ve pusuya yatmış
muhabirlerin anılarının olduğu boş koridorların olmadığı bir yer.

Tabii ki koridorlardaki muhabirleri falan düşünenecek değilim.
Sadece, eğer düşünseydim, Fiji'de bunun için endişelenmem
gerekmezdi. Kaburgalarım yine bir sızı saplanıyor ve sanki bu
acıyı dindirebilirmiş gibi nefes alıyorum.

Bunların hepsi iyi, kendime hatırlatıyorum.

Belki de babam haklıdır. Belki Fiji'ye tatile gidersem benden
daha çok nefret edecekler ama en azından kıskanacaklar. Belki
bu, oynamamı engelleme konusunu tekrar düşünmelerini sağlar.

En iyi hayatımı yaşayacağım. Sıcak bir hayat. Palmiye
ağaçlarıyla, altından geçen herkesi kazığa oturtmaya hazır
görünen buz sarkıtlarıyla dolu çıplak ağaçlarla değil. Havuzları
ve bikinili seksi kadınları olan bir hayat. Ve o bikinili seksi
kadınlarla takılacağım.

Ben de bunu istiyorum. Sadece birkaç kadının içine girip kendime heteroseksüel olduğumu hatırlatmam gerekiyor.

Kesinlikle bir planım var ve bu harika.

Acaba eve dönüp eşyalarımı toplasam mı diye düşünüyorum ama fakir falan da değilim. Eminim Fiji'de tropikal kıyafetler satıyorlar.

Telefonuma birkaç kez dokunduktan sonra aracımı bekliyorum. Pasaportum hala Kanada'ya gittiğimiz zamanki spor çantamda.

Otel aramak için birkaç dokunuş daha yapıyordum ki vücudum sertleşti.

Arkamı dönmesem de o olduğunu biliyorum. Boston insanlarla dolu olsa da, çünkü bir şehrin tüm tanımı budur, o olduğundan eminim. Sanki ona daha yakın olmak istiyormuş gibi foliküllerim hareket ediyor.

Başımı sallıyorum. Hayır, istedikleri bu değil. Kesinlikle öyle değil. Sadece orada olduğu konusunda beni uyarıyorlar, tıpkı kılıç dişli bir kaplan ya da onun gibi bir şey olsaydı beni uyaracakları gibi. Önemli bir şey değil.

"Git buradan Cal," diyorum.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

Midemde bir şeyler geriliyor. "Kendine kolonya sürmüşsün."

Etrafımda dönüyorum ve o çok hızlı göz kırpmıyor. Yüzündeki acıdan nefret ediyorum ve onu kendime çekmek ve kollarımı ona dolamak için duyduğum ani dürtüden nefret ediyorum. Yapmam gereken şey bu değil. Olmaz öyle şey.

Paylaşımlı araç kaldırımın önüne yanaşıyor ve ben de atlıyorum. "Havaalanı mı?" diye sordu şoför.

"Evet."

"Hangi havayolu?"

Kahretsın.

"Beni uluslararası terminale götürün."

Karşıdaki kapı açılıyor, sonra Cal yanımdaki koltuğa oturuyor. Gözlerimi dört açarak bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de havaalanına
gidiyorum." "Ne?"

"Uh-huh."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor şoför.

"Sorun yok," diye geveliyorum.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Cal'a dışarıda parfümünün kokusunu alabildiğimi söylediğimde yalan söylüyordum.

Ama artık onun kokusunu alabildiğimin farkındayım. Kokusu etrafıma yayılıyor ve bedenimi ondan uzaklaştırıyorum. Zihnimi o dolduruyor, ben de gözlerimi açıyorum ve Uber içinden geçerken Boston'a bakıyorum. Gökyüzü kapalı, gri bulutlar bir kez daha yoğun kar yağdı.

Fiji. Fiji'ye gideceğim.

Ve Cal Prescott'u hiç düşünmeyeceğim. Aklıma bile gelmeyecek.

Cal'ın bana sorular sormaya başlaması için kendimi hazırlıyorum, böylece yazmakta olduğu makaleye benden alıntılar ekleyebilecek. Bunun yerine sessiz kalıyor ve birdenbire paylaşımlı araçlara ve onların mahremiyetten tamamen yoksun olmalarına şükrediyorum.

Sonunda Boston uzaklaşıyor, yerini bizi havaalanına ve çeşitli park seçeneklerine yönlendiren parlak tabelalar alıyor.

Araba durdu ve ben koşarak girişe doğru ilerledim. Uçuşlar için yanıp sönen reklam panosuna bakıyorum, sonra Fiji'yi görüyorum

Mükemmel Havayolları. Fiji'ye uçuşları olduğuna eminim.

Tezgâhlara doğru gidiyorum. Bu çılgınca ama bunu yapabilirim. Boston'dan ayrılacağım. Pasaportumu gişeye bırakıyorum.

Cal'ın bana ulaşmasının imkanı yok.

• • • •

CAL

Bıkkın insanlar yanlarında bavullarıyla havaalanı bankolarına koşuşturuyor ama benim bakışlarım Jason'a odaklanmış durumda.

Spor çantasını yanına bırakıyor. Bir spor çantası.

Jason neden Fiji'ye spor çantası götürüyor ki?

Yirmili yaşlarında gerçek bir yetişkin gibi bir bavulla seyahat edeceğini düşünürdüm.

Ama aynı zamanda ülkedeki en homofobik sporcu olarak bilinmeyeceğini de düşünmüştüm.

Kesinlikle dünya değil. Muhtemelen bu konuda onu gölgede bırakan Rus atletler vardır. Ve eminim ki ondan daha kötü huylu Amerikalı sporcular da vardır, ancak bunu medyaya duyurmayacak kadar akıllıdırlar.

Bir dakika Jason'ı izliyorum, Fiji Havayolları'nın birinci sınıf uçuş görevlisiyle konuşmasını, rahatlamış görünüp kartını ve pasaportunu vermesini, bakışlarını havaalanında gezdirmesini görüyorum.

Beni mi arıyor? Ama sonra omuzları düşüyor, çenesi geriliyor ve durumun böyle olmadığını anlıyorum. Jason Larvik beni düşünmüyor.

Telefonumu çıkardım ve Rex'in numarasını buldum. İlk çalışta cevap verdi.

"Cal?" Sesi şaşırmış gibi.

"Logan'dayım," diyorum ona. "Larvik Fiji'ye uçuyor."

"Bana bunu uydurduğunu söyle."

"Fiji Havayolları'nın birinci sınıf kontuarına bir kredi kartı ve pasaportunu teslim ettiğini gördüm. Bana oraya gideceğini söyledi."

"

Rex kıkırdar. "Kendini beğenmiş sporcular. Halk arasında öfke nöbeti geçirmekten bahsediyoruz."

"Ne yapmamı istersiniz?"

Bir an sessizlik oluyor ve sorduğuma pişman oluyorum.

"O uçağa binmen gerek," diyor Rex.

"Affedersiniz?"

"Makbuzlarınızı saklayın. Ve onu kaybetmeyin."

Ne olduğunu anlayamadan telefon görüşmesi sona erdi. I bir an için donup kaldım. Dizüstü bilgisayarım çantamda. Bu iyi bir şey. Pasaportuma ihtiyacım var. Neden pasaportumu işe götürmedim ki?

Oda arkadaşımı arıyorum. Jeremy serbest muhabir ve blog yazarıdır.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Telefonu açıyor. "En sevdiğim oda arkadaşım nasıl?"

Garip bir kahkaha attım. "Pasaportumu havaalanına getirme şansınız var mı?"

"Ne?"

"Kusura bakmayın. Bir hikaye üzerinde çalışıyorum." Bu kulağa saçma geliyor ve bir kameranın yüzüme film tarzında zoom yapmasını bekliyorum. Ama belki de büyükler liginde olmak, Sports Sphere'in sıkışık Güneydoğu ofisinde değil de gerçek Sports Sphere'de çalışmak böyle bir şeydir. "Rex benden ülke bunu örtbas edecek."

"Bu durumda pasaportunu alsam iyi olur. Çok korkutucu biri."

"Ona aşık olduğun için korkutucu olduğunu düşünüyorsun."

"Bunu ona söyleme!"

Kıkırdıyorum.

"Söylemem."

"Ayrıca, benim gözlerim var. Adam cidden çok seksi." "Neredeyse elli yaşında. Ve heteroseksüel."

"Adam boşanmış ve Blizzard'ları takip ediyor. Eminim bunu düşünmüştür."

Homurdanıyorum. "Ona gözlerin olmadığını söylememi ister misin?" "Sakın buna cüret etme. Ona sana gözlerini getirdiğimi söyleyebilirsin."

şeyler olsa da."

"Ona senin bir kahraman olduğunu söyleyeceğim."

"Bu durumda, odanızda duruyorum."

"Bavulumda."

"Bilirsiniz, normalde insanlar seyahat ederken yanlarında bavul getirirler."

"Şuraya birkaç kıyafet at." "Nereye gidiyorsun?"

"Fiji."

"Siktir. Şanslı piç."

Garip bir kahkaha attım. "Ben de inanamıyorum."

"Tamam, senin için yazlık kıyafetler hazırlıyorum."

"Acele et. Uçak yakında kalkıyor."

"Tamamdır. Bavulunun fermuarını çekiyorum."

"Teşekkürler Jeremy, sen en iyisisin."

Seyahat lojistiğiyle ilgilenen Sports Sphere ofis koordinatörünü aradım. Yirmi dakika sonra Jason'la aynı uçakta yer ayırtmıştım.

On altı yaşındaki ben Jason'la aynı şehirde yaşamayı çok isterdim.

Yirmi altı yaşındaki ben onu okyanusun ötesine kadar kovalamak üzereyim. Yarım saat içinde profesyonel bir gazeteciden uluslararası bir takipçiye dönüştüm.

Öğrendiğinde bundan kesinlikle nefret edecek.

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

Jason

Uçmaktan nefret ediyorum.

Kredi kartımdan on üç bin dolar çektim, sonra salona yöneldim. Birkaç kişi bana meraklı bakışlar atıyor. Bazıları İnsanlar kaşlarını çatıyor ve ben çenemi çıkarıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve önemli değilmiş gibi davranıyorum.

Ben doğruyu söyleyen biriyim, hepsi bu.

Doğruca salondaki bara gidiyorum. Bir bardak Maker's Mark sıcak kor gibi boğazımdan aşağı kayıyor. Bir tane daha içiyorum. Sonra bir tane daha. Ne yazık ki, hiçbir şey yakamaz Göğsümdeki düğümden kurtuldum.

Nihayet uçağa binme vakti geldi ve birinci sınıf biniş bölümüne doğru yürüyorum. Mırıltılar gittiğim her yerde beni takip ediyor ve tanımadığım ama küçümsemeleri beni katranla boyayıp sonra da tüyler savurmalarından belli olan insanların bakışları altında titriyorum.

Bu işin beni ünlü yapmasından nefret ediyorum. Barlara gittiğimde ve kızlar televizyonda gördükleri biriyle birlikte olmaktan heyecan duyduklarında bu güzel bir şey. Ama çoğunlukla can sıkıcı, nankörlük gibi geliyor. Çünkü başka bir işim olsaydı, hata yaptığımda herkes görmezdi. Şimdi bir hata yaptığımda, bu ulusal haber oluyor.

Tanrım, geçen gece bir gol attım. Bunun için kutlanmalıydım.

Suçluluk duygusu göğsümde kabarcıklar oluşturuyor. Kendime burbondan olduğunu söylüyorum.

Aceleyle uçağa biniyorum ve birinci sınıf kabine kıvrılıyorum. VIP hediye çantasında bir göz maskesi var ve onu takıyorum.

Belki uçuşlardan nefret ediyorum ama en azından bu beni dünyanın öbür ucuna götürecektir.

Sonunda uçak iniyor. Parmaklarımı pasaportumun üzerinde gezdiriyorum ve vize falan almam gerekmediğini umuyorum.

Oskar her zaman takım için seyahatlerimizi ayarlar. Ona herhangi bir rezervasyon tavsiyesi olup olmadığını sormak istiyorum ama muhtemelen şimdi benden de nefret ediyordur.

Önemli değil.

Baş üstü bagaj bölmesinden spor çantamı çekiyorum, sonra uçuş görevlilerine vedalar mırıldanarak uçaktan iniyorum.

İçimde bir huzursuzluk var. Ben böyle şeyler yapmam. Sadece bir yıl önce Finn ve Troy'la Florida'ya gittiğimde plaj tatiline çıkmıştım. Bu sefer bana sormadılar. Onları suçlayamam.

Fiji güvenliğine pasaportumu gösterip dışarı çıkıyorum.

Kesinlikle ama kesinlikle Boston'da değilim. Etrafımda ılık hava dolaşıyor. Palmiye ağaçları uzakta sallanıyor. Görünürde tek bir buz saçağı yok - yanlış basarsam kariyerimi raydan çıkarabilecek tek bir buzlu yüzey de yok.

Birçok insanın cennet dediği bir yerdeyim.

Bir şey omzumun üzerinden bakmama neden oluyor ama turistler sanki uçaktan indiklerinde sayı saymayı unutmuşlar gibi valizlerini inceliyorlar.

Önemli değil.

Biraz paranoyağım. Tatile çıktığımda bu his geçecek. İnsanların tatile çıkmasının bir nedeni var. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlarlar.

Ve daha kötü hissetmeyi hayal edemediğim için, belki bu iyi olur.

Otelime gitmek için bir taksiye biniyorum ve tatile çıktığım için hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara itmeye çalışıyorum. Taksi beni tesise bırakana kadar pencereden dışarı bakıyorum.

Sersemlemiş ve keyifsizim, Fiji personelinin neşeli karşılama korosuna hazırlıksızım. Erkek Fijililer bile etek giyiyor, bu garip ama sanırım bu sıcakta pratik. Hah. Zihnim biraz acıyor ve babamın ne düşündüğünü merak ediyorum.

tüm bunlardan bir şey çıkarabilirdi.

Resepsiyondan biri elime tatlı bir içecek tutuşturuyor ve kartımı tekrar gösteriyorum.

Sonunda bir golf arabasıyla odama götürüldüm.

Okyanustan gelen hafif bir rüzgâr uzun çimenleri hışırdatıyor. Tatil köyü mükemmel, aşırı derecede mükemmel. Her villa cilalı bir lüksle parlıyor, özel havuzlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyor. Çiftler el ele dolaşüyor, aşkı icat etmişler ve bundan gurur duyuyorlarmış gibi birbirlerine gülümsüyorlar. Her an biri evlenme teklif edecek. Kusmayı düşünüyorum.

Doğruca başka birinin fantezisine adım attım ve bu hoş ama benim değil.

Tek istediğim buzun üzerinde olmaktı. NHL'de oynamak: Çok çalışmak, başımı eğmek ve kazanmak.

Golf arabası lüks villaların yanından vızıldayarak geçiyor, gürültülü tropik kıyafetleriyle tasarımcı kıyafetli konuklara çarpmaktan kaçınıyor.

Etrafta dolaşırken kendimi gülünç hissediyorum ama buradaki oteller dikey inşa edilmiyor.

Kesin olan can sıkıntısı hissinden nefret ediyorum. En iyi hayatımı yaşıyor olmam gerekiyordu. İnsanları kışkandırmam gerekiyordu.

Ama bunun yerine tek merak ettiğim odamda hokey maçlarını izleyip izleyemeyeceğim. Spor salonu düzeninin ne kadar ayrıntılı olduğunu merak ediyorum. Web sitesi iyi bir spor salonu vaat ediyordu. Bu yüzden bu oteli seçtim. Acaba Koç Holberg beni bir yere takas etmeyi mi planlıyor?

Utanç içimde dolaşıyor, keskin ve sabit. Cal'ın yüzü tekrar tekrar aklıma geliyor.

Ama on altı yaşımdan beri böyle bir alışkanlığım var. Ama bu mantıklı. Sonuçta insanlar normalde en iyi arkadaşlarını düşünürler. Ve eğer ara sıra onlar hakkında tam olarak doğru olmayan şekillerde düşünüyorlarsa, çünkü bir arkadaşı çıplak hayal etmek çoğu erkeğin kabul edeceği bir şey değildir, bu da muhtemelen normaldir. Gençler azgındır.

Bir sakin nasıl çalıştığını keşfetmek oldukça havalı bir şeydir, kişinin arkadaşlarının siklerinin neye benzediğini merak etmemesi garip olurdu.

Ve elinizde nasıl hissedeceklerini. Ya da ağız. Ya da kıkırda-

"Bayım?" Şoför bana bakıyor ve çekici bir villanın önünde durduğunu fark ediyorum.

Aptalca neşeli güneşe karşı gözlerimi kırıştıyorum ve dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun çıkartma koleksiyonundan çalınmış gibi görünen agresif tropik çiçeklere gözlerimi kısarak bakıyorum.

Güneş gözlüğüne ihtiyacım var.

"Geldik efendim." Şoförün zoraki gülümsemesi titriyor ve ne zamandır benimle konuşmaya çalıştığını merak ediyorum.

"Özür dilerim." Golf arabasından iniyorum. "Dikkatim dağılmıştı."

Şoför spor çantamı tutmaya başladı bile ve umarım içinde sadece boş bir su şişesi olduğunu anlamaz. Güvenlikten geçmek utanç vericiydi.

"Endişe yok, endişe yok," diye beni temin ediyor şoför. "Fiji'ye ilk gelişiniz, değil mi?"

"Jet-lag oldum," diye özür diliyorum ve şoför başını sallıyor. "Burada bir giyim mağazası olduğunu sanmıyorum?"

"Ah." Başını sallıyor. "Fiji'ye alışveriş için mi geldiniz?"

"Um-"

"Tatil köyünün dışında bazı mağazalar var. Hatta bazı feribotlar. *Castaway*'i sever misin? Tom Hanks'in oynadığı mı? Ada buraya yakın."

Nereye geldim ben? Resmen hiçbir yerin ortasındayım. Acaba en yakın kıtanın neresi olduğunu sorabileceğim gizli bir yol var mı?

Gözleri yumuşar. "Gelin. Size içeriği göstereyim bayım. Güzel bir verandanız var. Okyanus manzaralı."

Onu villaya kadar takip ediyorum. Zemin mermerdi ve suçluluk duygusu içime işliyordu. Ailemi görmek için Minnesota'ya gitmem sorun olmazdı.

Sürücü perdeleri açar. Pırıl pırıl Pasifik Okyanusu tüm pencereyi dolduruyor. Gözlerim dönüyor. Nefesim hızlanıyor.

Şoförüm sırtıyor. "Cennete hoş geldiniz."

Şoför dünyanın en güzel yerinde olduğumu anlatmaya devam ederken yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Bu gerçek karşısında mutlu görünmemek kabalık olurdu.

"Spor salonu nerede?" Ben soruyorum.

"Yolun sonunda solda," diyor şoför. Başımı sallıyorum.

"Güzel."

"Sporu sever misin?" diye sorar şoför.

Gülümsüyorum ve sonunda dürüst bir şey söyleyebildiğim için minnettarmışım gibi omuzlarım gevşiyor. "Evet. Spor çok severim."

"Aktif misafirler için pek çok şeyimiz var. Güneş doğduğunda yoga. Vücut için iyi."

"Harika."

"Macerayı seven bir adama benziyorsun, değil mi?"

Yoga konusunda hevesli görünmediğimde devam ediyor, "Resifi görmek için tüplü dalışımız var. Çok renkli, çok güzel. Ya da kanolarımız ve jet skilerimiz var. Bir tekne kiralayabilirsiniz. sizi diğer adalara götürecek bir rehber."

"Diğer adalar mı?"

"Fiji'de dört yüzden fazla ada var." "Bu inanılmaz."

Gülümsemesi genişler.

Bana bungalovu gezdirmeye devam ettikten sonra kendimi suçlu hissetmemeye çalışarak bütün bir aileye yetecek, sıkılırsam diye birden fazla yatak odası olan bir yer ayırttım Gece boyunca Üç Ayı'yı canlandırmak istiyorum ve okyanusa bakan kendi özel havuzum var, verandaya çöküyorum ve Boston'u ve Cal Prescott'u düşünmüyorum.

Tatilde düşünmek için normalde olduğundan daha fazla zamanınız oluyor. Keşke antrenmanda olsaydım ve sopa tutma ya da Troy'u geçme gibi konuları düşünebilseydim.

Ve sonra foliküllerim karıncalanıyor ve sinirlerim artık tanıdık bir şekilde titriyor.

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Başımı çevirdim ve o oradaydı. Lanet olası Cal Prescott.

Gözlerim dönüyor. Sırıttıyor.

Ben ters ters bakıyorum, o da mahcup görünmeyi başarıyor.

Sonra hışımlla verandadan çıktım ve sürgülü kapıyı kapattım.
Perdeleri çekip kapatıyorum.

Sikeyim.

O beni buldu.

DOKUZUNCU

BÖLÜM

C^{al} Jason'ın yeni kararmış avlusuna bakıyorum. Bu oydu. Taksinin onu doğru yere kadar takip ettiğinden emin değildim ve sonra odasını bulamayacağımdan endişelendim. Şey, villa, çünkü tabii ki burası beş yıldızlı bir yer. En pahalısına göre sıralayarak mı otel seçti?

Önemli olan onu bulmuş olmam.

Jason bana röportaj izni vermezse, ne yaptığını rapor edebilirim. Muhtemelen davranışları hakkında düşünmek dışında her şeyi yapacaktır. Tatil köyü masaj, jet ski ve çimen etekli yerlilerin dans edip şarkı söylediği bir akşam yemeği vaat ediyor.

Konuklar tasarım güneş gözlükleri ve plaj çantaları takıyor. Çoğunun Avustralya aksanı var. Gerçekten dünyanın öbür ucundayız. Jason Boston'dan ayrılmak için bu kadar çaresiz miydi?

Yemek borumda yine bir şeyler fokurduyor. Suçluluk diyebileceğim bir şey, ama bu yanlış olmalı. Sahili adımlıyorum.

Beş yıldızlı otel tertemiz. Pasifik'in gücüne doğru uzanan geniş yeşillikler, şık palmiye ağaçları, çiçek patlamaları ve uygun çatılar için fazla havalı modern villalarla dolu. Pahalı bir mimarlık firmasının gururu olan parlak beyaz bloklar, parlak mavi gökyüzüne karşı yerleştirilmiştir. Kalın

Pembe ve mor begonvillerle bezenmiş taş duvarlar, tesisi meraklı gözlerden ve diğer tarafta paradosal olmadığı düşünülen her şeyden korur.

Jason'ın kutu gibi villasının panjurları kapalı duruyor. Belli ki benimle konuşmak istemiyor.

Tanrım, on yıl önce çok iyi anlaşıyorduk.

Suçluluk duygusu tekrar içime işliyor ve kendime Jason'ın iyi bir adam olmadığını hatırlatıyorum. O homofobik. Olmayı hak ediyor

maruz kalmaktadır. Eşcinsel, biseksüel ve panseksüel sporcular çalışmalarında korkmamayı hak etmektedirler.

Ama korkmuş görünen tek kişi Jason. Buna ben mi sebep oluyorum?

Çocuklar mutlu bir şekilde kıkırdıyor, süngerimsi çimlerin üzerinde zıplıyor. Çiftler el ele dolaşıyor, şüphesiz ayrıntılı evlenme tekliflerini anlatıyorlar. Tek başına dolaşan birkaç erkek muhtemelen romantik monologları üzerinde çalışıyor ve diz çökme alıştırmaları yapıyor.

Buradaki her şey romantizm ve neşe, sahip olunan şeyler hayatta beni atlattı. Spor takıntım kısa erkek arkadaş listemi şaşırttı, tıpkı pek de iyi olmayan bir spor dalına olan bağlılığım gibi.

kazançlı bir kariyer. Hantal vücudum nadiren yabancıları bana çıkma teklif etmeye zorluyor ve aktif bir flört uygulaması hayatı için gerekli olan sabra ve düşük beklentilere sahip değilim.

Sorun değil. Kariyerim yükselişte. Yaptığım fedakarlıklara değdi. Romantik bir kahraman olmama gerek yok. Yüksek elmacık kemikleri ve tenor sesleri olan insanlar için. Hayır. Spor gerçekleri konusunda herkes iyidir. Bazılarını kazanır, bazılarını kaybeder.

Jason'la röportaj yapmazsam her şeyi kaybedebileceğime dair giderek yükselen sesi duymazdan geliyorum.

Onu dünyanın dört bir yanında takip ettim ve meslektaşlarımla oflayıp puflamasına ve sorgulamasına neden olacak türden bronzlaşmış bir ciltten başka gösterecek bir şeyim yok.

Akşam yemeğinde en lüks restorana gidiyorum, çünkü Jason orada olacak.

O değil.

Biraz daha az lüks bir restorana gidiyorum. O da orada değil.

Ben restorandan çıkarken gökyüzü kararıyor. Mandalina ve menekşe rengi derin çivit rengine dönüşüyor. Tesisin en ucuz odası olan odama ulaştığımda, sahil titreyen meşale ışıklarıyla canlanıyor.

Davullar tesisin içinde keskin, kesik kesik patlamalarla yankılanıyor. Villasına gidiyorum. Kapısını çalmalı mıyım?

Ama Jason mutsuz görünüyordu, eşcinsel takım arkadaşlarıyla oynamaya zorlandığı için öfkeyle kaynayan bir adam gibi değil. Belki biraz daha rahatlamaya ihtiyacı vardır. Belki yarın sıkılır ya da konuşkan olur.

Verandasında olup olmadığını görmek için villasının diğer tarafına yürüyorum, ama boş ve diğer birçok misafir okyanusun üzerindeki yıldızları izliyor olsa da perdeleri hala kapalı.

Yarın sabah. Onu o zaman bulurum. Fiyat tekliflerini alıp Boston'a döneceğim ve Rex'e iyi bir işe alım yaptığını kanıtlayacağım.

Tatil köyü çok güzel ama ben çalışmak için buradayım. Dizüstü bilgisayarımı açtım. Kısa bir süre tereddüt ettim, sonra Google'da Jason Larvik'i aradım.

Ekran yazılar ve resimlerle doluyor. Adam inanılmaz derecede yakışıklı.

Google görseller sekmemi resimler dolduruyor: koluna sarılmış muhteşem kadınlar. Neşeli sarışınlar ve boğucu esmerler kalabalık spor barlarında ona bakarlar. Kırmızı halı etkinlikleri sırasında ince parmaklarını kolunun kıvrımına sokarlar.

Sevişirken çekilmiş fotoğrafları var.

Jason'ın alkolden etkilenmiş gözlerle çekilmiş fotoğraflarının altında "kötü çocuk" ve "oyuncu."

Midem gurulduyor. Onlara bakmak istemiyorum. Eşcinsel olabilirim ama güzel bir kadını tanıyabilirim. Belli ki Jason İncil'deki anlamıyla birçok kadın tanımış.

Kaydırmaya devam ediyorum. Çünkü kız arkadaş olarak bahsedilen birini göremiyorum. Belki de Jason her şehirdeki kızlardan biridir, İkinci Dünya Savaşı denizcisi gibi davranıyordu.

Tıklayıp gitmeliyim. Bilgisayarımı kapatmalıyım.

Ama buraya tatil yapmaya gelmedim. Burada da Boston'daki kadar iyi araştırma yapabilirim.

Son olarak, başka bir makaleye geliyorum: En Kötü 10 Ünlü Lays Listesi.

Bu makale bana neden sunuluyor? Belki başka bir Jason'dan, başka bir Larvik'ten bahsediliyordur. Benim

Parmaklarım titriyor, suçluluk duygusu bir kez daha bedenimi sarıyor.

Makaleye tıklıyorum.

Görünüşe göre Jason en kötü 10 ünlü listesinde yer alıyor.

Bütün bir paragraf ona ayrılmış.

Sienna adlı bir kadın Jason'ın kendisini sadece herkesin içinde öptüğünü ve sadece takım arkadaşları yan odadayken ve kulak misafiri olabilecekken seks yapmak istediğini iddia ediyor. Baş başa kaldıklarında ise hokey izlemek istemiş.

Kaşlarım birbirine vuruyor. Adını not aldım. Belki onunla röportaj yapabilirim.

Başka bir kadın ise, kocasının kendisine üstte kalması için ısrar ettiğini söyledi.

seks yaptıktan sonra ona yedek bir diş macunu verdi ve o kral yatağında yalnızken misafir odasında uyumaya gitti.

Kadınlar sinsî. Muhtemelen bazı tedirgin ilişkiler.

İnternette tıklamaya devam ediyorum. Jason'ın itibarı pek iyi değil.

Uzun süreli bir kız arkadaştan hiç iz yok.

Jason beklediğim kişi değil. Mutsuz gözleri zihnimi dolduruyor.

Gençken sevdiği sporu yapan, kendi kendini yetiştirmiş bir milyoner. Heyecanlanmalı.

Tüm kanıtlar öyle olmadığını söylüyor.

BÖLÜM

Jason Restoran Photoshop ile yaratılmış gibi görünüyor: güneş ışığı yukarıdaki palmiye yapraklarının arasından süzülerek Keten örtülü masaların üzerine altın rengi serpiştirilmiş ve okyanus terasın ötesinde pırıl pırıl parlıyor. Çatal bıçaklar şingirdiyor, garsonlar selamlaşıyor. Konuklar tropik meyveleri ve tereyağlı hamur işlerini mideye indirirken tabaklar usulca tıkırdıyor.

Tropik mayolarla içeri giriyorum. Güneş gözlüğü takan iguanalarla dolu. İyi vakit geçiriyormuş gibi yapıyorum. Şortu bu sabah hediyelik eşya dükkanından satın aldım, beyaz bir tişört ve fayans zemini tokatlayan parmak arası terliklerle birlikte.

Rahat görünüyormuş gibi yapıyorum. Ama değilim. Cal tatil köyünde.

Daha spesifik olarak, açık büfe sırasındadır ve kahvaltı lezzetleriyle dolu bir tabağı dengelemektedir. Peynir ve zeytin ekmek pudingi ve pastırmanın yanında sıkın.

Başını bana doğru çeviriyor. Vücudum sarsılarak uyanıyor: onun yanında kahve gereksiz.

Bakışlarının yoğunluğu altında bükülüyorum ve etrafımda dönüyorum. Restorandan ve okyanus manzaralı açık büfe kahvaltı vaadinden uzaklaşıp villama doğru ilerliyorum.

Ama bakımlı tatil köyüne doğru atılan her adım Göğsümde bir sızı. Saklanmak istemiyorum. Ben bir ezik değilim.

Kaybettiğim her şey gözümün önüne geliyor.

İnsanların uğruna dünyanın öbür ucuna uçtuğu kahvaltı manzarasını da kaybetmeyi reddediyorum. Belki de yumurta ve sosis turkuaz dalgaların önünde daha lezzetli oluyordur.

Restorana geri dönüyorum. Hostes bana bir masa tahsis ediyor ve Cal gözüme görüldüğünde içeriden bir masa istiyorum.

Yine de okyanusu görecekim. Sadece camdan olacak. Aniden fırtına falan çıkarsa minnettar olacağım.

Ev sahibesi kaşlarını kaldırmayacak kadar profesyonel ama yanaklarım yine de kızarıyor ve Cal'a bakmaktan kaçınıyorum. Masasından kalkıp başını iyimser bir şekilde bana doğru sallayarak içeri girdiğinde, ayağa kalkıyorum ve siyah-beyaz üniformalı bir adamın kahve makineleri arasında gidip geldiği kahve barına koşuyorum.

Tek haneli yaşlarımda Cumartesi sabahları izlediğim casus çizgi film karakterlerini kanalize ederek, "Kahve," diyorum kaçamak bir tavırla.

İşe yaramıyor.

Barista, kahve menüsü seçeneklerini açıklamaya başladı ve umurumda olmadığını, farkı bilmediğimi söylediğimde, her birinin nasıl olduğunu açıklamaya başladı. kahve yapılır.

Vücudumda bir panik patlaması yaşanıyor, sanki biri her organımı uyarıyormuş gibi, ama Cal'ın yaklaştığını görmüyormuş gibi yapıyorum, yaklaşıyor, yaklaşıyor.

"Merhaba Jason," diyor Cal.

"Larvik," diye düzeltiyorum, çenemin sabit ve sesimin kararlı olmasından gurur duyarak.

"Doğru." Bu sefer yüzü kızarıyor. Başımı başka yöne çeviriyorum, çünkü pembenin yanaklarına nasıl yayıldığını görmeme gerek yok. Bunu normal bir şekilde yapar. Hiçbir şey özellikle ilginç. Sadece derisinin altında bir kan akışı var.

Muhtemelen yatakta da aynı görünüyordur. Bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum.

"Demek Fiji, ha?"

Dudaklarım seğiriyor. "Beni dünyanın öbür ucuna kadar takip ettiğine inanamıyorum."

Boğuk bir kahkaha atıyor ve çılgınca bir an için yeniden ergen oluyoruz ve ben ona paten kayması konusunda takılıyorum.

"Latteniz, efendim."

Gözlerimi kırıştırdım, irkildim ve elimi uzattım. An değişiyor ve Cal ile ben artık ergen değiliz. Gülümseyen barista, koyu renkli ahşap tezgâhlar ve zemin, hamur işleri, yumurta ve domuz pastırmasıyla dolu tabaklar taşıyan halsiz gözlü konuklar, Cal ve benim takıldığımız soğuk buz pistinin yerini alarak yeniden ortaya çıkıyor.

"Seninle konuşmak istiyorum," diyor ve bir an için ona her şeyimi vermek istiyorum.

Ama sonra benim hakkımda yazdığı makalenin her şeyi başlattığını hatırladım. Dmitri hakkında söylediklerimden dolayı koç bana bağırdı ama beni uzaklaştırmadı. Belki de haklı olduğumu biliyordu.

Cal'ın makalesi işleri değiştirdi.

Cal'ın makalesi benim "homofobi geçmişim" olduğunu gösteriyordu. Cal'ın makalesi meslektaşlarımı rahatsız edip etmediğim konusunda görüş bildiriyordu.

Belki de öyleyimdir.

Ama her zaman o kadar iğrenç bir şekilde mutlular, o kadar umutsuzca aşıklar ki, bununla başa çıkabiliyorlar.

Hiçbir şeyden fedakârlık etmediler.

Benim yaptığım gibi değil.

Ben heteroyum.

Soyunma odasında oturuyor değilim, Eşcinsel bir ilişki ya da herhangi bir şey için özlem duyuyorum. Bana sarılacak bir erkeğin ve karanlıkta derin bir sesin özlemini çekiyorum.

Öyle bir şey değil.

Belli ki öyle.

Ama yine de, eğer bu şekilde düşünseydim, gerçekten bir şeyler feda etseydim, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar.

Finn ve Luke birdenbire erkeklere aşık olduklarını ilan ettiler. Kendilerini asla yoksun bırakmadılar, bastırmadılar, sadece anında mutlu ve aşık oldular.

Ve Tanrı aşkına, onlara kızdığım için beni kim suçlayabilir ki?

Ama aklıma gelir gelmez bu düşüncenin yanlış olduğunu anlıyorum.

Herkes beni suçluyor.

Hep suçladılar.

• • • •

CAL

Jason'ın yüzü kapanıyor. Onun yanında olmak hâlâ garip hissettiriyor.

Gençken birbirimizi gördüğümüz son günü hatırlamak utanç verici. Çünkü bir gece önce. Her şeyin harika olduğunu düşünmüştüm.

Kalbim mutluydu, kaburgalarım çarpıyordu, öpüşmemizi binlerce kez yeniden yaşarken uyuyamıyordum. Onun Merak ettiğimi sandığım bir şekilde ellerim yüzümde gezinmişti. Sertleşmişti. Ben de sertleşmişim.

Ama sanırım verdiği fiziksel tepkiler için ergenlik hormonları suçlanabilir. Ertesi gün programdan ayrıldı ve onunla iletişime geçtiğimde bana bir daha böyle bir şey yapmamamı söyledi.

Kendimi kirli hissettim.

Tanrım, aptallık etmişim.

"Şurada oturuyorum..." Dışarıda, su kenarındaki bir masayı gösteriyorum. "Güzel bir manzarası var. Gel bana katıl."

Yüzü sertleşir. "Biz arkadaş değiliz Cal. 2010'larda değiliz.

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Biliyorum, ben-"

Bakışları bileğimdeki bileziğe takılıyor ve gözleri irileşiyor. "O da ne?"

Bakışlarını takip ediyorum. "Bir gökkuşağı bileziği."

"Çıkar şunu." Etrafına bakınır, sonra sesini alçaltır. "İnsanlar eşcinsel olduğunu düşünecek."

"Jason..."

"Ben ciddiylim."

"Onu çıkarmayacağım, Jason. Ben eşcinselim." Jason gözlerini kırptırdı.

"Ciddi misin?"

Sertleştim. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Hokey kampının bunu açıkça gösterdiğini sanıyordum." "Ama bu farklıydı."

Kaşlarımı çattım ama Jason çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. İnsanlar tatlılar, yumurtalar, etler, suşı ve yoğurtla dolu ağır tabakları dengeleyerek etrafında dolaşmaya devam ederken o içerideki bir masaya oturuyor, sanki tesis midelerinin bozulacağını ve havuzların çoğunlukla bu öğleden sonra boş.

Dışarı çıkıyorum.

Umurumda değil. Kesinlikle umurumda değil.

Yerime oturuyorum ve dalgaların kıyıya vuruşunu izliyorum. Kürekli teknelerdeki insanlar suyun üzerinde hareket ediyor, sanki yeterince para öderseniz bir kartpostalın içinde olabileceğinizi keşfetmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorlar.

Her şey aşırı derecede güzel, masaüstü arka planlarında kendine yer bulan ve milyonlara dağıtılan türden bir mükemmellik. Ben buna odaklanacağım.

Fiji'deyim ve inanılmaz bir yer.

Bazı huysuz, inanılmaz derecede

Soluk sarı saçları, mavi, sürekli değerlendiren gözleri ve Pasifik sıcağında kızaran berrak tenleriyle çekici hokey oyuncuları.

Telefonumda bir ping belirdi. Patronum arıyor.

Yüz hatlarımı düzeltiyor, ne manyakça mutlu ne de bağıllık eşiğinde korkmuş görünmemeye çalışıyorum.

Görüntülü aramaya cevap veriyorum.

Bir zamanlar ve hâlâ kahramanım olan Rex Manley kaşlarını çatarak bana bakıyor. Işık loş. Boston'da gece vakti olmalı.

"Callum." Rex, pak düşmeden önce bazen rakip oyuncuların yüzünde gördüğüm türden bir gülümseme takındı. Gözleri parlıyor ama neşeli bir Noel Baba edasıyla değil. "Eğleniyor gibi görünüyorsun."

Etrafımda minicik mayolarıyla kasıla kasıla dolaşan insanların farkındayım. "Özür dilerim. Evet, efendim."

"Bay Larvik ile konuştunuz mu?" "Evet, efendim."

"Oh." Rex göz kırpmıyor. "Bu harika. İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum."

Midem soğuyor.

Spor muhabiri olmak istiyorum. Sports Sphere bunun için var olan en iyi ağ. Orada kötü bir performans sergilersem başka bir fırsat yakalayamam. Hayalimdeki işe sahibim. Şimdi onu elimde tuttuğumdan emin olmalıyım.

Bunun işin kolay kısmı olması gerekiyordu ama ben zorlanıyorum.

"Otel güzel görünüyor," diye devam ediyor Rex, ama çok güzel olduğunu kastettiğini biliyorum.

"Sorun yok."

"Onu başka misafirlerle konuşurken gördün mü?"

Bakışlarımı ona doğru kaydırđım. Konuklar ona bakıyor.

Tanrım, çok yakışıklı.

Onu on yıl önce asla öpmemeliydim. Herkes onun çekici olduğunu düşünüyor. Bu, birinin dudaklarını kendi dudaklarında görmek istediğı anlamına gelmez. Genellikle insanlar flört ettikten sonra öpüşürler.

kahve dükkanı sohbetleri ve mum ışığında restoran tartışmaları.

"Tek başınaydı. Çoğunlukla villasında. Perdeler kapalı ve her şey."

Rex iç geçirir. "Bu hikâyenin ilginç olması gerekiyor Cal."

"Anlıyorum, efendim."

Rex esniyor, sonra tıklıyor.

Jason'ın masasına baktım. Çoktan gitmiş. Nereye gitti ki?

Yumurtamdan bir dilim alıyorum. Ağzımda soğuk.

Çiğnemeye çalışıyorum ama artık tat alma duyularım yok gibi görünüyor ve bu eylem garip bir şekilde zor.

Siktir et.

Restorandan aceleyle çıktım.
Pasifik'e bakan verandanın etrafına dağılmış romantik çiftler
buna yeltenmiyor. Gözlerimi etrafta gezdiriyorum, sonra sahilde
yürüyen Jason'ı görüyorum.

Bingo.

Ona doğru acele ediyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jason

"Jason." Cal adımı seslendi ve ben donakaldım. Yavaşça arkamı döndüm. "Vazgeçmiyorsun."

"Ah... Gazetecilik becerilerime iltifat mı ediyorsun?" Sırıttırıyor, sonra yüzü asılıyor, sanki şaka yapmadığını hatırlamış gibi artık yaptığımız bir şey değil.

Midemde bir şeyler sıkışıyor ve havaalanında o anı hatırlıyorum, neredeyse

Gittiğini düşündüğümde hayal kırıklığına uğradım.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve çenem Mussolini'ye dönüyor. "Şimdi konuşamam."

Yüzü düşüyor ve bundan nefret ediyorum. Ne zaman yavru köpek gibi görünmeye başladı?

"Ben, uh..." Bakışlarımı tesisin etrafında gezdiriyorum.

Bazı nedenlerden dolayı ona villamda olmak istediğimi söylemek istemiyorum, böylece ondan kaçabilirim.

Yüzünde tekrar hayal kırıklığı görmek istemiyorum. Sanki başkaları onu oraya koymuş gibi hissediyorum ve ben de buna katkıda bulunmak istemiyorum.

Aklıma harika bir fikir geldi ve ışınlandım. "Jet ski yapmaya gidiyorum."

"Jet ski mi?" Kelimeleri ağzına yabancı geliyormuş gibi tekrarlıyor.

Muhtemelen öyledir. Jet ve kayak normalde Boston'da kullanılan bir kelime kombinasyonu değildir.

"Evet."

Makinelere bakıyorum. Florida'daki o tatilde sadece bir tanesine binmiştim, ama şimdi tekrar binmek için mükemmel bir zaman. Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum. "Ne yazık ki konuşamıyorum."

"Oh."

"Çok kötü, Prescott." Sırıttım ve jet skilere doğru yöneldim. Sekiz makine sıralanmıştı. Siyah-beyazlar. Hepsi

şık fiberglas. Yanlarında birkaç kano ve kürek tahtası var. Onlarda daha deneyimliyim ama şu anda daha hızlı bir şey istiyorum. Daha sert bir şey. Beni Cal'in düşüncelerinden uzaklaştıracak bir şey.

Küçük bir kulübeye doğru gidiyorum. İçeride bir adam oturuyor. Kulübenin yan tarafındaki bir tahtaya fiyatlar yazılmış. "Bir jet ski kiralamak istiyorum."

"Tabii. Oda numarası?"

Ona söyledim.

Cal'in yanımda olduğunu hissediyorum. Neredeyse gülümsüyorum, ama sonra kaşlarımı çatıyorum. Beni takip etmesi hoşuma gitmiyor.

Ona baktım. "Sen de mi jet ski yapmak istiyorsun?"

"Ah, evet." Sesi hafifçe titriyor. "Büyük hayranınızım. Büyük jet ski tutkunu."

Göz kırpyorum. "Oh. Güzel, o zaman."

"Ayna Adası'na gidebilirsin," diye araya giriyor kulübedeki adam ve bana bir can yeleği uzatıyor.

"O da ne?" Can yeleğini giydim, sonra fermuarını çektim.

"Özel ada," diye açıklıyor adam. "Normalde tur rehberleri var, ama rehberimiz hasta. İster misiniz? Size haritayı göstereyim."

Haritayı alıyorum. Parlak ve renkli.

"Yani jet ski ile başka bir adaya mı gideceğiz?" Cal soruyor.

"Evet. Bunu her zaman yapıyoruz."

"Su engebeli değil mi?" Cal soruyor. "Dalgalı gibi mi?" Adam bir kaşını kaldırır ve Cal'in yanakları kızarır. "Ben korkmuyorum." Jet ski sırasına doğru yürüyorum. Rehber geri döndü. "Herhangi birini alabilir miyim?"

"Evet, efendim. Sadece bir can yeleği alın."

Jet skiler suda sallanıyor, yüzen motosikletler gibi. Koltuğa oturuyorum. İşte hayat bu. Kahvaltıda mayomu giydiğime sevindim.

"Bekle! Geliyorum!" Cal turuncu can yeleğinin fermuarını çekerek bana doğru koşuyor ve ben inliyorum.

"Senden kurtulamıyorum."

Cal jet ski'ye atlar ve jet ski suya batar. Onun Yüzüm beyazlaşıyor ve gözlerimi deviriyorum. Jet ski'yi çalıştırıp okyanusa doğru ilerliyorum.

Güneş dalgaların üzerinde parıldıyor ve ben uzaklara bakıyorum.

"Özel bir ada göremiyorum," diyor Cal. "Bu gerçek mi?"

"Evet. İnternet sitesinde vardı. Fiji'de dört yüzden fazla adalar, çoğu ıssız." "Harika."

"Hadi gidelim. Tabii korkmuyorsan."

Gözleri kısıldı. "Korkmuyorum."

Gülüyorum.

Olacak.

Hızımı arttırıyorum, sonra jet ski'm dalgaların üzerinde gürlüyor.

Güneş her şeyi ıslı ıslı yapıyor ve su, her çocuğun başlangıç boya kalemleri paketinde bulunan koyu mavi renkte.

Sprey göğsüme çarpıyor ve öne doğru eğiliyorum. Bakalım yetişebilecek mi?

• • • •

CAL

Jason jet ski'siyle James Bond'u oynamak için seçmelere katılıyormuş gibi suda ilerliyor.

Daha önce hiç jet ski'ye binmemiştim ve yönümü bulmam biraz zaman aldı. Çabucak alışıyorum, sonra Jason'ı açık suya kadar takip ediyorum.

Dalgalar jet ski'ye çarpıp sıçrıyor ve ben de tutamakları sıkıca kavriyorum.

Jason bana bir bakış fırlattı. Onu daha iyi tanımasaydım, endişeli görüldüğünü söyleyebilirdim. "İyi misin?"

"Kesinlikle." Gaza basıyorum ve hızla yanından geçiyorum. "Seni yendim!"

"Adaya ilk varan kazanır!" Yanımda yükseliyor.

Sprey pantolonuma, gömleğime ve güneş gözlüklerime geliyor. Dünya bulanıklaşıyor ve ben yavaşlayıp güneş gözlüklerimi siliyorum.

"Yavaşsın Prescott!" Jason'ın sesi gürledi ve ben ona doğru hızlanır. Güneş altın sarısı saçlarını parlatıyor.

Ona doğru zum yapıyorum, sonra o dönüp bana doğru yöneliyor. Gövdesini öne doğru kamburlaştırıyor. Ben de gövde mi öne eğiyorum.

Dalgalar üzerime sıçırıyor. Haki pantolonum sırlı sıklam oldu. Haklı, kahvaltıya şortla gelmeliydim. Jet ski için hiç de uygun giyinmedim.

Hızımı arttırıyorum ve birbirimize doğru gidiyoruz.

Gülüyorum.

Gülüyor.

Suya yakınlaşıyoruz. Okyanus dalgaları altımda düzensiz ve ben bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana sallanıyorum, tutunuyorum çünkü Tanrım, kesinlikle düşmek istemiyorum.

"Hiçliğin ortasındayız," diye mırıldanıyorum. "Çok güzel bir yer."

Bir an için mutluluğun içimde kabarmasına izin verdim. Dünyaya hayret etmek. Böyle bir yerin ben varken var olmasına şaşırdım.

Boston'da gri renkli çamurlu karda yürürken.

Jason önümde ilerliyor. O da jet ski'sinin üzerinde duruyor, gidonu tutuyor, bir sağlık ve erkeklik timsali.

O küçülüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

Jet skim hızı nedense yavaşlıyor. Sadece süzülüyorum. Motora ne oldu? Düğmeye basıyorum ve motor tekliyor.

Kahretsin.

Tekrar

deniyorum.

Hiçbir şey.

Dalgalar etrafımda zıplıyor. Jet ski durdu. Bu çok kötü.

Jason'ı bulmak için etrafa bakıyorum ama o tamamen ortadan kaybolmuş. Jet ski'nin kollarına tutunuyorum, aniden her dalganın, kıyıdan ne kadar uzakta olduğumun, suyun içinde neler olabileceğinin farkına varıyorum. Köpekbalıkları gibi.

Tamamen yalnızım.

Çalışmayan bir jet ski üzerinde. Ve
eğer kimse beni bulamazsa.

Gözlerim yaşıyor ve dünya sallanıyor. Hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Jet ski'nin üzerinde yavaşça duruyorum. Dalgalara bakıyorum. Okyanus tabanı ne kadar aşağıda?

Gidona tutunup kolumu sallıyorum. "Jason!
Jason!"

O gelmiyor. Ben
yalnızım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jason

Jet ski ile açık suda ilerlerken rüzgâr kulaklarımın dibinden geçiyor. Suyun kükremesinden başka bir şey duyamıyorum. Motor.

Bütün hafta boyunca ilk defa özgürüm.

Göğsümden sevinç gibi bir şey fırlıyor ve ısıltılı cennete doğru haykırıyorum.

Safir dalgalar etrafımızda sıçrıyor ve pırlıl pırlıl balıklar, güzelliklerini seyretmek için jet ski kiralama ihtiyacımıza sırtarak yanımızdan geçip gidiyor. Ufuk çoktan oteli yutmuş durumda ve artık görünürde başka hiçbir şey yok.

Cal'ın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını ve geriye bakıp bakmadığını merak ediyorum.

Orada değil.

Kaşlarımı çatıyorum ve motoru yavaşlatıyorum. Okyanusu tarıyorum. Kaybolmuş olamaz.

Ama görünüşe göre tam da öyle yapmış.

İçimde bir düğüm sıkışıyor ve geniş bir daire çiziyorum.

Dünya su ve gökyüzünden ibaret. Başka bir şey yok.

Midemdeki düğüm sıkışıyor. "Cal?"

Bağırıyorum.

Hiçbir şey.

Doğru yöne gittiğimi umarak arkamı döndüm. Çünkü lanet olsun, burada hiç işaret yok. Kaybolmak çok kolay.

Sonunda onu buldum. Bir benekten daha fazlası değil.

Dalgalar bir o yana bir bu yana savururken jet ski'si hareketsiz, o da üstünde duruyor ve tek bir tutamağa beceriksizce tutunuyor.

Midem bulanıyor.

Diğer kolunu çılgınca sallıyor. Buradan bile bunun havalı bir balık dalgası olmadığını söyleyebilirim. Çılgınca.

Sikeyim.

Ona doğru gidiyorum. Yaklaştıkça bir şeylerin ters gittiğini daha iyi anlıyorum. Cal'ın yüzü kıpkırmızı, giysileri ıslak ve ona yapışıyor, gerçi benimkiler de öyle. Bu dalgalar çok acımasız.

"Jason!" Sesi çatlıyor. "JASON!"

"Yola çıkıyorum!" Güven verici görünmeye çalışarak bağıyorum.

Sonunda yanına yanaştığımda gözleri kocaman açılmıştı ve titrek görünüyordu. Cal gibi değil.

"Ne oldu böyle?" diye sordum.

"Öldü," diye soluk soluğa bağıyor. "Tekledi ve durdu, senin için bağırmaya devam ettim ama-" Sesi kesiliyor ve zorlukla yutkunuyor. "Geri dönmeyeceğini sanıyordum."

Göğsüm sıkışıyor.

"Seni terk ettiğimi mi düşündün?" İsteddiğimden daha keskin bir şekilde soruyorum.

Bakışlarıma karşılık vermiyor. "Artık adayı bile göremiyorum."

Etrafıma bakıyorum. Haklıydı. Tatil köyü parıldayan ufukta kayboldu. Her tarafımız su.

"Motoru tekrar deneyin."

"Olmaz-" yine de çalıştırma düğmesine basıyor. Mağdur bir blender gibi ses çıkarır, sonra durur. İrkilir.

"Yüzün."

Sanki ondan köpekbalıklarının istila ettiği sulara atlamasını istemişim gibi bana bakıyor. Belki de öyle. Burada köpekbalığı var mı?

"Yüzebiliyorsun, değil mi?"

diye sordum. Sessizliği onun yerine cevap veriyor. *Yüce İsa*.

Yüzme bilmiyor. Beni Pasifik'in ortasına kadar kovaladı ve yüzme bilmiyor.

Birden kendimi bu durumdaki pislik gibi hissettim.

"Tamam," diye geveledim. "Dur bakalım."

Can yeleğimi çıkardım ve gömleğimi sıyırdım. Gözleri açılıyor ve ben sırtıyorum. İyi göründüğümü biliyorum. Fark etmesi hoşuma gitti.

Gömleği kucağımda tutup can yeleğimi giyiyorum. Sonunda motoru yeniden çalıştırdım ve aramızdaki mesafeyi daralttım. Gömleğin bir ucunu ona uzattım. "Tut şunu."

Parmakları sıkılaştı ve ben motoru kestim. Gömleğim derme çatma bir ip gibi gerildi.

"şimdi tırman."

Tereddüt ediyor.

"İyi olacaksın Cal," diye onu rahatlatıyorum. "Can yeleğini giymişsin. Düşersen sana yardım etmek için burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

"İkimiz de sığar mıyız?"

"İkimiz de sığarız," diyorum. "iftler bunlara hep birlikte biner."

Nabzım hızlanıyor ve keşke o şekilde ifade etmeseydim diyorum. Çünkü biz bir çift değiliz. Tanıdıkların birlikte gittiğini söylemeliydim. Ya da arkadaşlar. Ya da düşman, çünkü biz buyuz.

"Bacağını çevir ve tutun."

Cal tırmanıyor. Jet ski sallanıyor, sonra kolları gövde mi sarıyor. Hâlâ titriyor.

Nefesinin boynumda nasıl sıcak olduğuna ya da güneş kremi ve tuz gibi koktuğuna odaklanmamaya çalışıyorum. narenciye gibi bir şey, dikkat dağıtıcı olmamalı.

Jet ski'si sürüklenip gidiyor.

"İşte depozitom gidiyor," diyor Cal.

"Uzaylılar tarafından kaırılmayı mı yoksa korsanları mı suçlamak istersiniz?"

Omurgamda gümbürdeyen titrek bir kahkaha atıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Sürmeye devam ediyorum.

Ama ne kadar korkmuş göründüğünü düşünmeden edemiyorum. Ya da ellerinin belimi nasıl kavradığını.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

C^{al} Pasifik Okyanusu bizi çevreliyor ve her şey masmavi ve fildişi tonlarında, dalgalar ve onların köpüklü Bu armalar o kadar göz kamaştırıcı bir mükemmellikteydi ki, onları görselerdi elmas ustaları utançtan aletlerini bırakır ve kuyumcu dükkânlarını kapatırlardı.

Kaşlarımı çatarak ufka bakıyorum. "Adayı göremiyorum."

"Burada," diyor Jason ama sözleri istediğim kadar kendinden emin gelmiyor.

Önümüzde bir ada yok. Arkamızda ada yok.

Beynim dörtmala koşuyor, her bir sinirime dehşet salıyor ama zayıf bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi. "Sanırım bir maceradayız."

Jason gözlerini kısarak güneşe bakıyor. "Hangi yöne gideceğimizi görmek için güneşe bakmamızın bir yolu yok mu?"

"Bu kötü bir fikir değil. Yola çıktığımızda güneşin nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Siktir. Hayır."

"Ben de bilmiyorum. Arkamızda olabilirdi."

Jason haritayı açıyor ve ben de sağ kürek kemiğine bastırarak haritaya bakıyorum. Biraz hava emiyor, sonra öne doğru kıpırdanıyor.

Hızla göz kırpiyorum.

Bir an için onun ülkedeki en homofobik oyuncu olduğunu unuttum.

Önemli değil. Keşke on altı yaşındaki ben onu öpmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeseydim. Bir zamanlar ondan etkilendiğimi bilmeseydi bu çok daha kolay olurdu. Hâlâ hoşlandığımı tahmin edebileceğinden eminim.

Son on yılını spor yaparak ve yiyeceğini beslenme uzmanlarına belirleterek geçirdi. Ben son on yılımı

herhangi bir spor salonuna erişimin olmaması ve yetersiz beslenme tercihleri yapmak.

Kendimi Jason'a değil haritaya odaklanmaya zorluyorum. uzun parmaklar ve düzensiz nefes. "Bir sürü ada var. Eninde sonunda birine çarpacağız. İki dakika içinde gülüyor olacağız."

Ne yazık ki, iki dakika içinde herhangi bir adadan eskisi kadar uzaktayız. Kaslarım çığlık atıyor ve titriyor, laktik asit her birini ıslatıyor, başım sersemliyor ve dönüyor.

Kendimi konsantre olmaya zorluyorum. "Tekne falan olması gerekmiyor mu?"

"Evet."

Her ne kadar söylemese de, eminim o da aynı şeyi düşünüyordur.

Belki de çok ileri gittik.

Belki de adaların, teknelerin olmadığı bir bölüme gittik.

Belki de kaybolmuşuzdur.

Pasifik Okyanusu'nda.

Ben şehirden geldim. Kırsal bölgelere alışık değilim ve birincil dönüm noktasının su olduğu kırsal bölgelere kesinlikle alışık değilim.

Güneş tüm gücüyle kendini gösteriyor ve kavrulduğumu fark ediyorum. Bu hiç iyi gitmiyor.

• • • •

JASON

Cal tam arkamda oturuyor. Kalçaları kalçalarımın baskı yapıyor. Baldırları baldırlarıma sürtünüyor. Ayakları da benimkilerin hemen yanında.

Etrafım profesyonel spor muhabirleriyle çevrili. Profesyonel spor muhabiri kariyerimi mahvetmeye kararlı.

Mayomda bir şeyler kıpırdıyor ve daha da yukarı kayıyorum. Kendimi garip bir şekilde tutuyorum, ona doğru gevşememek, sırtımı geniş gövdesine yaslamamak için kendimi zorluyorum.

Çünkü onun tam önünde olduğum gerçeğini değil, pozisyonumun rahatsızlığını düşünmek çok daha iyi. Sanki yatmadan önce bir şeyler yapıyormuşuz gibi. Ama ben onunla yatma zamanı aktiviteleri yapardı.

Yani, o bir erkek. Neden aletini kıcıma sokmasını isteyeyim ki? Bu tamamen iğrenç olurdu.

Hızlanıyorum.

"Rahat mısın?" Cal soruyor. "Arkana yaslanabilirsin." "Sana yaslanmayacağım. Sen benim lanet olası erkek arkadaş!"

Cal sertçe nefes alıyor ve evet, belki de ses tonumu ayarlayamadım ya da uygun bir dil kullanamadım.

Bütün bu karmaşanın içine girmeme sebep olan şey bu. Ama ben bir hokey oyuncusuyum. Benim işim kelimenin tam anlamıyla siyah bir diske odaklanmak ve onu mümkün olduğunca çok kez fileye sokmak ve ona çok yaklaşan rakip oyuncuyu tokatlamak.

Bu, duyguların düzenlenmesiyle ünlü bir kariyer yolu değil.

Cal'ın yüzü boynuma yaslanıyor ve dönüp ağızla yakalasam teninin tadının nasıl olacağını merak ediyorum.

İğrenç, tabii ki.

İnsanlar birlikte uyuduklarında bu tür bir pozisyona girerler.

Belli ki bunu düşünmüyorum.

Eğer bu konuda biraz düşünüyorsam, bunun nedeni durumumuzun çok vahim olması ve seksi düşünmenin ölmekten daha iyi olmasıdır.

Sikimin süper zeki ve düşünceli olduğunu söyleyebilirsiniz.

Bakışlarım okyanusa ve onun uçsuz bucaksız dalgalarına, alçak ufka doğru kayıyor ve...

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Bu...?

Dalgaların arasından bir parça yeşil belirliyor ve öne doğru eğilerek suyu tarıyorum.

seraplar yaratarak, bunun gerçekten-

"...korkma, Jason," diyor Cal. "Heteroseksüel olduğunu biliyorum. Jet ski'de sana saldıracak değilim ya."

Sesi gürlüyor, çünkü belli ki dinliyor olmalıyım, ama odak noktam o değil.

Benim odak noktam yeşil.

Bunun benim hayal gücüm olmadığına eminim. "Cal," diyorum.

"Bak. Özür dilemene gerek yok."

"Özür dilemeye çalışmıyorum."

"Uh-"

"Cal," diye tekrarlıyorum, ses tonumu sertleştirerek. "Konuşmaya çalışıyorum-"

"Ve sana bir şey söylemeye çalışıyorum."

Durdu.

"Sağına bak."

"Oh," diye gürlledi sesi. "Oh. Neden bir şey söylemedin? Gevezelik edip duruyordum..."

"Gevezelik etmiyorsun."

Kıpırdamıyor.

"Konuşuyordun." Nefes alıyorum. "Dinlemediğim için özür dilerim. Ada konusunda seni umutlandırmak istemedim."

"Ah." Omuzları gevşiyor ve içinde ne kadar acı tuttuğunu merak ediyorum. Bakışlarımı uzaklaştırmadan önce omuzlarının genişliğini düşünüyorum.

Açıkcası, biri jet ski ile arkanızda giderken omuz genişliğini göz önünde bulundurmanız normaldir.

Jet ski'yi adaya doğru yönlendiriyorum. "Bundan kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

"Evet. Ben de."

Önümüzde bir kumsal uzanıyor ve ince palmiye ağaçları esintiyle dalgalanıyor. Hayatımda kum gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Kuşlar tepemizde uçuyor, birbirlerine ötüyorlar.

Balıklar etrafımızdaki suya üşüşüyor ve Cal belimdeki tutuşunu gevşetiyor, bunu doğal olarak sadece belli belirsiz fark ediyorum.

Jet ski'nin hızını düşürdüm, sonra motoru durdurdum.
Atlıyoruz ve yere indiğimizde su dizlerimize bile ulaşmıyor.
Güvendeyiz.

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Cal Su, baldırlarımın ve ayak bileklerimin etrafında dalgalanıyor. Balık sürüleri ayaklarımın etrafında dolaşıyor, açıkça benim

Varlık. İnsanlar normalde bu adaya nasıl yaklaşıyor?

Jason ve ben jet ski'yi kıyıya sürükledik.

Ayakkabılarım muhtemelen mahvolmuştur. Belki parmak arası terlik alırım. Burada bir hediyelik eşya dükkanı olsa iyi olur.

Ayaklarımı inci beyazı kıyıya doğru hareket ettiriyorum, sonra yumuşak kumun üzerine çöküyorum.

Beyaz pantolonum sıırıslıklam. Çok dar ve rahatsızlar ve keşke Jason gibi mayo giyseydim diyorum.

Jason şu anda mutluluk içinde göklere doğru bağırıp çağırmaktadır. Kollarını iki yana açarak kendini kumsala atıyor. Bir an için kumdan melekler falan yapmaya başlayacağını düşündüm.

O yapmaz.

Ama gülümsemesi çok geniş, onu hayal ettiğim gibi değil ve boğuk bir kahkaha atıyorum.

"Başardık, Cal."

"Kesinlikle öyle." Ayakkabılarımı çıkarıp ellerimde tutuyorum. Ayak parmaklarımın altındaki kum sıcak ama umurumda değil.

Ona doğru ilerliyorum ve Jason'ın yüzü soluyor. Çok geç, artık arkadaş olmadığımızı hatırlıyorum. Jason'ın beni Pasifik'in ortasında mahsur bırakmamış olması onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez.

Onunla ilgili hatıralarım o zamanlar ona aşık olmamla gölgelendi. Görünüşü hoşuma gidiyordu. Işığın sarı saçlarına vuruşunu seviyordum. O zamanlar bile bir sporcuydu ve bebek eşcinsel ben bundan hoşlanıyordum. O zamanlar bu kadar kaşlarını çatmıyordu.

Yaklaştığımda nefesinin kesilmesinden nefret ediyorum ve bakışlarını kaçırıp başını sağa sola sallamasından nefret ediyorum.

Kuyuya bak, tamamen, kumu deliyor.

Yine de bir daha göremeyeceğinizden endişelendiğinizde kum sıkıcı değildir sanırım.

Yanına oturacağımı falan sanır diye yanından geçip gittim.

Garip bir şekilde uzakta duruyordu.

Sanki kirlendiğimi düşünmüş gibi.

Sorun değil.

Kesinlikle iyi.

On altı yaşımıdayken yanlış adamı öptüm. Bu gariplikten kurtulabilirim.

Bu sahilde otel, ev ya da herhangi bir şey yok, bu yüzden burada gerçekten kimin yaşadığını bulana kadar etrafa bakmaya karar veriyorum.

Ama belki de tatil köyleri çok süslüdür. Kuşlar ötüyor. Bakımlı bir yol yok. Güvenilir personel tarafından günde iki kez süpürülen temiz bir tahta kaldırım yok.

Koru kalınlaşıyor, ormana benziyor ve kaşlarımı çatıyorum. Islak ayakkabılarımı giyiyorum ve ıslak palmiye yaprakları ve sarmaşıklar vıcık vıcık kıyafetlerime yapışırken, dökülmüş yapraklar, yabancı otlar ve böcek cesetleri olduğunu düşündüğüm şeylerle dolu çamurlu zeminde çamurlanıyorum.

Bu ada ıssız mı? Mümkün

değil.

Kesinlikle olmaz.

Muhteşem bir yer. Birileri burada yaşıyor olmalı.

Ama bu adaya ulaşmanın ne kadar zor olduğunu

düşünüyorum.

Belki bazı adalar ıssızdır. *Castaway* buralarda çekilmemiş miydi? Çekildiği adaya giden bir feribotun reklamını görmüştüm.

Panik yapmayacağım.

Panik yapmak diğer insanların yapacağı bir şeydir. Benim

değil.

Şimdi olmaz.

Eşcinsel olduğumu fark eden bir liseli değilim. Arkadaşımla diğer sınıf arkadaşlarımla sosyal olarak kabul edilebilir bulacağından çok daha fazla ilgilendiğimi fark eden bir liseli değilim.

Hayır, her şey yolunda.

Medeniyetin izlerini hemen göremediğim için çıldırmayacağım. Muhtemelen sahili daha fazla keşfetmeliydim ama yapmadım çünkü Jason'ın somurtkan ifadelerinden ve daha somurtkan iç çekişlerinden bıkmıştım.

Yürümeye devam ediyorum. Sonunda ağaçların arasından ışık belirliyor.

İşte burası. Burası bir ev... umarım. Onun yerine daha farklı, daha kayalık bir sahile bakıyorum. Aynı derecede ıssız ve Göğsümdeki kemirici ağrı büyüyor.

Okyanusa ve uçsuz bucaksız dalgalarına bakıyorum.

Çok güzel, ama normalde güzel bir manzaraya baktığımda içimi dolduran mutluluk gelmiyor.

"Cal!" Gür bir ses düşüncelerimi böldü.

Arkamı döndüm ve Jason arkamda gümbürdüyordu. Cildi pembeleşmiş ve evet, kesinlikle güneş yanığı olacak. Bana ters ters bakıyor. "Sen gittin."

"Medeniyeti bulmaya çalışıyordum ki buradan ayrılabilirim!" "Buldun mu? Nerede?"

Tenim ısınıyor. "Şey, hayır. Henüz değil."

Jason bıkkın bir şekilde oflar. "Ben bulurum."

"Ben bulabilirim!"

"Sen..." Bakışlarını indiriyor. Güneş gözlükleri sıkıca takılı ama gözleriyle beni soyuyormuş gibi ürperiyorum.

"Ahlaksız."

"Değilim."

"Pantolonun transparan! Ve yapışıyor." "Ne olmuş yani?"

"Birinin kapısını bu şekilde çalamazsın!" Yere baktım. Sonra kızardım. "Ah. Özür dilerim."

Jason'ın çenesi eskisinden daha yukarıda. "Sorun yok. Sen otur. Ben bir telefon bulacağım. Otelden bizi alması için birini çağıracağım. Merak etme, Cal."

"Kulağa pahalı geliyor. Belki bir feribot vardır."

"Ben hallederim," diye ağzından geçirir. "İkimiz için de. Merak etmeyin." "Ama-"

"Ayakkabıların sırılsıklam, Cal!"

"Sırılsıklam olmuşlar."

"O zaman güneşte kurutun."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Kesinlikle vıcık vıcık olmuşlar.

Jason dönüyor ve uzaklaşıyor. Ayakkabılarımı kumun üzerine koydum, sonra biraz gölge buldum.

Nazik dalgalar kıyıya doğru süzülüyor, her hareket o kadar yumuşak ki nasıl korkmuş olabileceğimi merak ediyorum. Ama yine de korku beni sarıyor. Çünkü sallanan palmiye ağaçları ve çiçek açan frangipani ve sadece cennetteki bulutlarda var olduğunu hayal edebileceğim kadar yumuşak ve soluk kum, medeniyete eşit değildir. Hibiskus, begonvil ve cennet kuşu gözler için bir ziyafet olabilir ama mide için pek bir şey yapmaz. Boğazım kurumaya devam ediyor ve sanki en ufak bir efor susuzluğumu artıracakmış gibi kendimi yavaşça indiriyorum.

Sonunda Jason geri döndü. Adımları daha yavaş. "Ee?"

Yüzü asık. Ve ben biliyorum.

"Hiçbir şey yok mu?" Ben soruyorum. "Öyle görünüyor."

Okyanusa bakıyorum. "Burada olmak istemiyorum." "Beni takip etmemeliydin."

"Keşke ahlakınız başka şeyleri de kapsasaydı." Yüzü soldu. "Üzgünüm, Cal."

"Daha büyük sorunlarımız var," diyorum ve o da ufka doğru başını sallıyor, çünkü tamamen haklıyım.

ON BEŞİNCİ

BÖLÜM

Jason
Göğsümde erkeksi olmayan ve kesinlikle onursuz bir şey kıvrılıyor. Okyanusa bakıyorum. Bizi geri götürecek tekne görünecek.

Tekne görünmüyor.

"Otel gittiğimizi biliyor," diyor Cal. "Bizi bulması için birini gönderecekler."

Başımı sallıyorum ama gazete manşetlerinde "Joyride Gone Wrong" ya da "Bad Boy Larvik Gets Lost "tan bahsedileceğini düşününce midem bulanıyor.

"Gazeteler muhtemelen akşamdan kalma olduğumu yazacak." "Akşamdan kalma değildin."

"Dikkat etmemiştim."

Aman Tanrım. Cal muhtemelen makaleyi kendisi yazacak: "Sorumsuz Oyuncu ile Mahsur Kalmak." Ya da daha korkunç bir şey.

Cal kumun üzerine yığılır, yüzü kızarmıştır.

Bakışlarımı onun üzerinde tutmuyorum, çünkü orada ilginç bir şey yok. "Sen adanın bu tarafını al, ben de diğer tarafını alacağım. Böylece kurtarma botu geldiğinde onu karşılayabiliriz. geldi."

"Akıllıca."

Başımı sallayarak selam verir gibi yapıyorum, sonra ormanın içinden hızla geri dönüyorum. Palmiye ağaçları ve sarmaşıklar sanki onlar da bana kızgınmış gibi kıyafetlerimi yırtıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, sonra diğer sahili buluyorum.

Bakışlarımı sudan ayırmıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Hiçbir uçak tepemde uçmuyor. Arama botu yok. Jet ski yok.

Hiçbir şey... mekanik

Suyu tam olarak görebilmek için ayağa kalkıyorum. Ne kadar zamandır gittiğimizi, jet ski görevlisinin ne zaman geleceğini hesaplamaya çalışıyorum.

yokluğumuzu fark ettiklerinde peşimizden birini gönderecekler.

Sikeyim.

Sahili adımıyorum, çünkü saçmalıyorum. Jet ski yolculuğu Cal'in jet ski'sinin benzininin bitmesine yetecek kadar uzun sürdü, gerçi yakıt deposunun zaten dolu olmadığından şüpheleniyorum. Anlaştığımız kişi yeni görünüyordu ve göğsüm yine o komik sıkışmayı yapıyordu.

Bacaklarım titriyor, sanki Frog Pond'daki acemi patencilerden biriymişim gibi, tüm uzuvlarım sallanıyor.

Yenilgi içinde kuma kaymayı reddediyorum. Onun yerine adımlarımı hızlandırıyorum. Nabzım son periyodun son yarım dakikası moduna giriyor ama sorun yok. Nefesim nefes almaya çalışıyormuşum gibi pufluyor.

Kendime ciğerlerim olduğunu hatırlatıyorum ama sorun değil. Ayaklarım ağrıyor

Kendimi çok dar patenlerin içine sıkıştırdım, sonra Montreal'de oynamaya çalıştım ama sorun değil.

En iyi denizci gibi okyanusa bakıyorum. Teleskopum olmayabilir, ama gözlerim var ve bir tekne geldiğinde fark ederim. Her zaman jet ski'yi çıkarıp ona ulaşabilirim.

Gülümsüyorum. Bu iş bende. Kesinlikle.

• • • •

CAL

Hiçbir tekne geçmiyor. Gökyüzü kararıyor, beyaz kabarık bulutların yerini kasvetli çelik bulutlar alıyor. Rüzgâr palmiye ağaçlarının arasından geçerken hafif hışırtı daha uğursuz bir şeye dönüşüyor.

Önemli değil.

Bu sadece dönüşte beni deniz tutabilir demek. Sorun değil, gerçekten. Jason beni zaten korkarken gördü. Belki kustuğumu da görür.

Ne kadar harika.

Gökyüzü kararıyor.

Yağmur damlaları düşüyor ve ben kumun üzerinde kayıyorum.

"Cal..." Jason'ın sesi aniden üstüme geliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bir tekne arıyorum. Benden istediğin gibi." "Kayaların arkasına saklanalım. Bu biraz sunacak Rüzgârdan korunmak için."

"Ben burada olacağım. Tekneleri izlemem gerek." Jason başıyla onayladıktan sonra uzaklaşıyor ve ben sahilde yalnız kalıyorum.

Bu aslında tamamen harika.

Tekne hala görünmüyor. Yağmur yağıyor. Sonunda yağmur durur. Jason çoktan gitmiştir. Adanın kendi tarafına geri dönebilir.

Muhtemelen ona mülakat soruları sormaya başlayacağımdan endişeleniyordur ki bu hiç de fena bir fikir olmayabilir. Tekne geldiğinde Boston'a geri uçabilirim, Rex beni övecek ve Jason da her konuda kendini beğenmiş olmaya devam edebilir.

Ufku tarıyorum ama hayır, uzakta kesinlikle bir tekne yok. Jason'a neden onunla şimdi görüşmem gerektiğini açıklamak için tekrar ormana doğru yürüyorum.

Ama yaklaşırken tereddüt ediyorum. Omuzları çökmüş, sırtı sarkmış ve sanki bunun onu sakinleştireceğini düşünüyormuş gibi parmaklarını ıslak kumda gezdiriyor.

Onu gerçekten üzmemek istememiştim.

Suçluluk duygusu içime işliyor, sonra geri dönmeye karar veriyorum. Ona başka zaman sorabilirim.

Ayağımın altında bir dal çıtırdıyor ve kafasını bana doğru çeviriyor.

"Adanın diğer tarafında olmanız gerekiyordu," diyor.

"Ama biz adaya bu yönden yaklaştık."

Sertçe yutkunur. "Nerede olduğumuzu bilmiyorlar, Cal. Ayna Adası'na gittiğimizi düşünüyorlar ve orada bir otel, mağaza ve kim bilir başka neler var. Ya buraya bakmazlarsa?"

Midem bulanıyor. "Bu mümkün değil."

"Umarım değildir." Bana gülümsüyor. "Boş ver Cal. Söylediklerimi unut."

"Yanılıyorsun."

"Evet." Birkaç kez başını sallıyor. "O benim."

Yağmurun olduğu yerde su birikintileri parıldıyor ve yağmurla ıslanmış palmiye yaprakları yavaş, sabit damlalar halinde su damlatıyor. Parçalanmış çiçekler sahile dağılıyor; ebegümeci yaprakları, çiğnenmiş orkideler ve frangipani çiçekleri yağmurun kararttığı kumun üzerinde bir o yana bir bu yana sürükleniyordu.

Okyanusa bakmaya devam ediyorum. Ve sonra.

Umut içimde dolaşıyor. "İşte bu!" "Cal?"

"Bak!" Suya doğru koşuyorum. Çıplak ayaklarım parçalanmış deniz kabuklarının ve çakıl taşlarının üzerinde çıtırdıyor. Okyanusa doğru koşuyorum. Ayak bileklerime çarpıyor ve ayaklarımı acıtıyor. Kollarımı sallıyorum çünkü oteldeki ilk yardım istasyonunun beni yeni gibi iyileştirebileceğinden eminim.

"Geldik!" Bağırıyorum. "Buradayız!"

"Cal!" Jason bağırıyor ama onu duymazdan geliyorum. Önemsediğim tek şey teknenin beni fark etmesi.

Tekne uzakta sadece karanlık bir şerit gibi, hızla ilerliyor. Kayboluyor.

Tüm neşe, tüm umut yok oluyor, çocukken mum alevlerini söndürmek için parmaklarımı kullandığım zamanki kadar kolay sönüyor. Jason'a dönüyorum. Yüzü eskisinden daha solgun.

Hayır. Umut var. Olmalı.

"Diğer tarafa!" Ayaklarımdaki acıyı ve Jason'ın şaşkın ifadesini görmezden gelerek sudan çıkıyorum.

Sonra ayak sesleri beni takip ediyor, düşen dallara ve yapraklara çarpıyor. "Cal!"

Ormanın derinliklerine, diğer sahile doğru kaçıyorum. Palmiye yaprakları ve banyan yaprakları yolu dolduruyor, ben koşarken zombi parmakları gibi sırtıma sürtünüyor. Yoğun çiçek kokusu çok tatlı ve son derece uygunsuz, sanki bir parfümcünün entrikalarına kapılmışım ve sıvıya dönüştürülmek, cam şişelere dökülmek ve zengin insanların havaalanlarında kağıt tabletleri koklamaları için rafa kaldırılmak üzereyim.

Ayaklarım ılık atıyor. Bir düzine yerimi kestim. Çamur altımda gıcırđıyor.

nemli değil. nemli olan tek Şey tekne. nemli olan tek Şey kurtarılmak.

Hız çok önemlidir.

Tekne bizi diğer tarafta görecek ve sonra tesise geri döneceğiz.

Belki de tekne bizi fark etti ve hareket etti. Çünkü diğer tarafa yanaŐmak istedi. Bu mümkün.

Teknenin yavaŐlamadıėı gerçeğini görmezden geliyorum.

Ormanın diğer tarafındaki ışık Őeridi gitgide hafifliyor ve sonunda açık havaya adım atıyorum.

Kıyıya doğru acele ediyorum.

Gemi henüz limana yanaŐmadı, çünkü turuncu yelekli adamların bizim için metal levhalar taŐıdıėını görmüyorum.

"Cal!" Jason bağırıyor ama onu duymazdan geliyorum.

Güvenli bir Şekilde tekneye bindiğimizde ne söylemek istiyorsa söyleyebilir.

Ama bakışlarımı çevirdiğimde tekne yoktu. Ve tekrar suya girdiğimde, tekne yok.

Uzakta bile değil. "Nerede o?"

diye sordum.

"Muhtemelen normal bir

tekneydi." Gz kırpıyorum. "Oh."

"Bekleyeceğiz."

"Doğru." Başımı sallamaya çalışıyorum çünkü Jason'a yıkıldığımı belli etmiyorum.

Homofobik takım arkadaşlarına tropik bir adada aşırı duygusal bir gey ile nasıl mahsur kaldığını anlatmasını istemiyorum.

Yüzüme bir gülümseme yayıyorum, her ne kadar onu yerleŐtirmek için yüzümü yırtıyor gibi hissetsem de.

"Sorun değil," diyor Jason ama yalan söyleyecek havada değilim.

"Beni teselli etmek zorunda değilsin. Ben bir yetişkinim."

"Biliyorum. Yiyecek var mı diye bakmaya gidiyorum. Mağara adamları hayatta kalabiliyorsa, biz de kalabiliriz." Sert bir kahkaha atıyor.

Burada yapabileceğimiz başka bir şey olmadığını ya da hayatta kalmak için bir yol bulmamız gerektiğini söylemiyor ama eminim bunu düşünüyordur.

Ben de öyleyim.

Çünkü ikimiz de biliyoruz ki başımız büyük belada.

ON ALTINCI BÖLÜM

Jason

Yemekten bahsettiğimde Cal gözlerini kırıştırıyor ama ben çoktan bir hindistan cevizi ağacına yönelmiş, engebeli kumların üzerinde sallanıyorum. Palmiye yapraklar hışırdıyor ve dalgalar çarpıyor. İnsanların yatmadan önce ses makinelerinde tropikal sesler dinleyip bunu rahatlatıcı bulduklarına inanamıyorum.

Saatler önce yemek almalıydım. Onun ne kadar solgunlaştığını fark edemeyecek kadar kendi zedelenmiş egoma odaklanmışım. Kan şekeri muhtemelen çıldırıyor.

Hindistan cevizi en iyi çözüm değil ama şu anda Cal'ın yüzüne biraz renk getirecek her şeyi kabul ederim.

Cal kıyafetlerindeki kumları temizliyor. Pantolonu burası için çok kalın ve dar. Eminim rahatsız oluyordur. "Hindistan cevizi mevsimi var mı?"

"Bilmiyorum." Gülümsemeye çalışıyorum. "Bakalım yenilebilir mi?"

Cal başını kaldırıyor. En azından dikkatini tekneden uzaklaştırmayı başardım.

Kızgın Cal, üzgün Cal'den daha iyidir ve meraklı Cal'i ikisine de tercih ederim.

"Hindistan cevizleri oldukça yüksekte," diyor Cal.

O haklı. Ağacın yüksekliğini tarıyorum ve başımı sallıyorum.

"Onları aşağı indirmenin bir yolunu bulmalıyız."

Aradığım şeyi bulana kadar ormana giriyorum.

Sonra elimde sopa ve taşla geri dönüyorum.

"Jason?" Cal soruyor.

Kayayı ağacın altına yerleştiriyorum, sonra çubuğu yüksekte tutuyorum.

"Oh!" Cal bir sopa bulmak için etrafına bakınır. Daha da büyük bir tanesiyle ortaya çıkar. Daldaki yaprakları koparıyor.

Sallıyorum. Sert.

Hiçbir şey olmuyor.

"Bu bir deneme çekimiydi," diyorum.

"Belki yerdeki hindistan cevizlerinden birini alabiliriz." Cal hindistan cevizi ağacına doğru yürür. Bir tanesini muzaffer bir edayla kapar, sonra yüzüne bir korku çöker ve onu düşürür.

"Cal?"

"Çoktan sahiplenildi." "Taze olanlar öyle."

Başını sallayarak onaylıyor. Düşürdüğü hindistan cevizine bakıyorum, tamamen böcek kaynıyor. Ürperdim. Seaport'taki dairemde böcek yoktu. Ayrıca kanepeler, banyolar ve yiyecekler de vardı. Bunun kıymetini bilmiyordum. neredeyse yeterli.

Taşı yere bıraktım, sonra hindistan cevizlerinden birine tekrar nişan aldım. Bu sefer gerçekten taşı vurdum. Aslında, sopam hindistan cevizine tatmin edici bir gümbürtüyle çarpıyor.

Ne yazık ki, hindistan cevizi sadece sallanıyor.

"Ben kıyıda biraz daha taş getireyim." Aceleyle uzaklaşıyor, sanki benimle vakit geçirmek istemiyormuş gibi.

Neden yapsın ki? Biz arkadaş değiliz.

Lisedeyken bana bir şaka yapmıştı. O zamandan beri hakkımda sadece olumsuz bir makale yazdı.

Her ne kadar makalenin benim tarafımı paylaşmam için bir şans olduğunu söylese de, bunun esasen tüm makaleyi meşrulaştıracak benden bir alıntı yapmak için bir şans olduğunu biliyorum. Muhtemelen beni en iyi şekilde kötü göstermek için yaptığım herhangi bir yorumu ekleyecektir.

Taşı tekrar diziyorum. Bir hindistan cevizi alacağım. Kayaya vuruyorum ve bu sefer hindistan cevizi hedefim düşüyor.

Sesleniyorum ve alıyorum.

Cal koşarak bana doğru geliyor. "Sende var mı?"

"Uh-huh." Hindistan cevizini tutuyorum, elimi garip, lifli dokusunda gezdiriyorum.

"Harika." Bana geniş bir gülümseme fırlatıyor, sonra sanki artık birbirimize gülümsemediğimizi hatırlamış gibi gülümsemesini yutuyor.

Hindistan cevizini sahile taşıyorum, sonra kuma oturuyorum. Cal yanıma oturuyor, daha yavaş.

"Bunlar dar görünüyor." Pantolonuna baktım.

Kızardı. "Ben iyiyim." Sonunda iç geçirir. "Oda arkadaşım paketledi. En profesyonel görünen şeyin bu olduğunu düşündüm. şey."

Kalbim göğsümden fırlıyor, geriye sadece garip bir hayal kırıklığı duygusu kalıyor. Ev arkadaşı. Bu erkek arkadaş için bir kod mu? Koca mı?

Önemli değil.

Aceleyle göz kırpyorum ve arkamı dönüyorum.

Hindistan cevizine odaklanıyorum. "Bir şeye mi vurayım?"

"Belki mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve hindistan cevizini kuvvetle yere bırakıyorum. Bir kez sekiyor, yuvarlanıyor ama rahatsız edici bir şekilde bütün kalıyor.

Tekrar alıyorum.

Cal ona bakıyor ve kıvrıkcık siyah saçları esintide dalgalanıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bir yolunu buluruz. Ben biraz daha getireyim." Hindistan cevizini onun ellerine bırakıyorum.

Hızla arkamı dönüyorum ve hindistan cevizi ağacına odaklanıyorum. Taşı yere koyuyorum, sopamı alıyorum ve sertçe vuruyorum.

Bu sefer hindistan cevizine vurmuyorum ama bunun nedeni muhtemelen bakışlarımın Cal'in karamel renkli saçlarına ve kulaklarının hafifçe dışarı çıkmasına takılıp kalması.

Olmamalıydım

Adamın kulaklarını düşünüyorum, ama onun yanındayken bunu düşünmek çok doğal.

Dişlerimi sıkıyorum ve sopayı tekrar tekrar vuruyorum.

Hindistancevizleri düşüyor ve onları bir araya toplayıp Cal'a geri götürüyorum. Gözlerimi üzerinde gezdirmekten kaçınarak onları dikkatlice ayaklarının dibine yerleştiriyorum.

Bir oda arkadaşı var.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jason

Alacakaranlık çöküyor, gökyüzü uygun bir pastel maviden mandalina ve leylak renginin küstah sıçramalarına dönüşüyor, bir disko

Sık sık gittiğim, müdavimlerimin bile ana renk formalardan oluşan bir üniforma giydiği, duyarlı, biraya batırılmış spor barlarını asla süslemeyen palet.

Hindistan cevizi diyeti yüzünden başım dönüyor. Takımın beslenme uzmanı ne yediğimi görse kalp krizi geçirirdi. Şeker seviyem düşmüş durumda ve vücudumdaki her kas, savaştığımı bilmediğim bir savaşı protesto ediyormuş gibi hissediyor.

Jet ski yolculuğu beni mahvetti. Ağrım var, susuz kaldım ve sersemledim.

Okyanustan gelen buz gibi rüzgârlar palmiye ağaçlarını hisırdatıyor ve zaten soğuk olan tenimi ürpertiyor.

Kumun üzerine uzanıyorum ve ondan topak topak bir yastık yapıyorum.

Doğanın hafıza köpüğü.

Cal kumu inceliyor. "Sence bizi sokacak zehirli böcekler var mıdır?"

"Öğreneceğiz."

"Doğru." Cal adım atmaya

devam ediyor. Gözlerimi

deviriyorum. "Uyku zamanı."

"Tamam." Cal yanıma yığıldı.

Kaşımı kaldırıyorum. "Burada koca bir kumsal olduğunu biliyor musun? Ve adanın diğer tarafında da bir plaj? Sanki başka bir yerde olabilirmişsin gibi."

Cal

sertleşiyor.

Lanet olsun.

Kendime bunun lisede bana şaka yapan adam olduğunu hatırlatıyorum. Beni ulusal bir hikaye yapan. Kim olabilir

kariyerimi mahvetti. Beni Fiji'ye kadar takip eden. Beni Boston'dan kovalayan.

Onun yanında rahatlamak mı? İmkansız. Ve şu anda rahatlamaya ihtiyacım var. Eğer şanslıysam, tüm bunlar bir kabus olacak ve uyandığımda otele dönmüş olacağım.

"İyi," diyor Cal, sesi gergin.

İçimi çektim. "Şimdi ne olacak?"

"Kaslarım ağrıyor."

"Sana masaj yapmayacağım."

Başını bana doğru çevirdi. "Ben istemedim."

Kumsalın en ucuna kadar yürür ve sonra dramatik bir şekilde yere yığılır.

İstediğim şey buydu. Boşluk. Sessizlik.

Ama gökyüzü üzerimde çok büyük.

Yıldızlara bakıp Büyük Ayı'yı bulmaya çalışıyorum. Sanırım başarıyorum, ama Küçük Ayı'yı bulamıyorum.

Gökyüzü bile yanlışı.

Boston'ı özlüyorum. Pahalı dairemi ve benden nefret eden insanları özlüyorum. Eskiden lanetlediğim karı özlüyorum.

Göz kırpıyorum. Yıldızlar bulanıklaşıyor. Gözlerim yanıyor.

Sanki olanları durduracakmış gibi sıkıp kapatıyorum. Ben o adam değilim. Kötü halkla ilişkiler ve çok fazla hindistan cevizi suyu için plajlarda karanlıkta ağlamıyorum.

Acıya odaklanabilmek için dudağımı sertçe ısırarak yan dönüyorum. Burnum karıncalanıyor.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım, çünkü aniden ayağa kalktım, kalbim çarpıyordu.

Bir çığlık duyuldu.

Adrenalin sislerimi dağıtıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kumsal zifiri karanlık ve dalgaların sesi uzandığım zamankinden daha şiddetli, sanki beni sürüklemek istiyorlar.

Sahildeki her şeyi buz gibi, ıslak, yosun dolu avuçlarının içine aldılar.

"Cal?"

Bağırıyorum.

Sessizlik.

Onu göndermemeliydim.

Bacaklarım ağrıyor. Midem susuzluktan ya da korkudan ya da her ikisinden de dönüyor. İleriye doğru tökezlerken kum düzensiz, sanki

Yeni, değişken desenlerle benimle alay ediyor. "Cal!"

Ormanda mı? Onu bir şey mi ısırıldı? Korktuğu gibi zehirli böcekler var mı? Yılanlar? Avlarını canlı canlı yemeyi tercih eden korkunç akbabalar?

"Cal!" Ayağım takılıyor, kendimi yakalıyorum ve son birkaç adımı koşarak onun yanına gidiyorum.

Top gibi kıvrılmış. Nefesi sabit. Ölmemiş.

Çığlık atmıyor.

Uyanık bile değilim.

İçime öyle bir rahatlama çöküyor ki neredeyse dizlerimin üzerine düşünüyorum. Titreyerek nefes veriyorum, hala ağaçların arasından bir ayının fırlamasını bekliyorum, her ne kadar burası onlar için doğru yer olmasa da.

Emin olmak için onu bir süre daha izledim.

Sonra yanına uzandım.

Adanın seslerini dinliyorum. Papağanlar ciyaklıyor, palmiyeler sallanıyor ve okyanus hiç bitmeyen bir kararlılıkla sığ kıyıya çarpıyor. Belki de bir gün adayı bütünüyle yutacak. Bakışlarım Cal'a kayıyor ve ona biraz daha yaklaşıyorum, ta ki nefes alıp verişine odaklanana kadar ve bedenimde bir şeyler gevşiyor.

ON SEKİZİNCİ

BÖLÜM

C^{al}

....

GÖZLERİM FISKE FISKE AÇILDI. Dün geceki simsiyah gökyüzü eriyip gitmiş, yerini kâbuslara ait olmayan tanıdık pastel renkler almış.

Yanımda bir şey var.

Donup kaldım, sonra başımı çevirdim. Bu Jason.

Sadece birkaç santim ötemde, bana doğru kıvrılmış, ellerini başının altına sıkıştırmış. Göz kırpıyorum, kafam karışıyor. Ben uyurken burada değildi.

Ağzı hafifçe açık. Horluyor. Sinir bozucu olmalı, ama nedense... değil. Sarı saçları dağınık, kaşları uykusunda bile bir savaş veriyormuş gibi hafifçe çizilmiş. Kesinlikle onun tipik özelliği.

Göz kapaklarının açıldığı anı izliyorum. Uyumasını izlemiyormuşum gibi bakışlarımı kaçırıyorum, ki tamam, Teknik olarak öyleydim. Ama sadece onu gördüğüme şaşırdığım için.

"Sahilin diğer tarafındaydın," diyorum.

Kaskatı kesiliyor ve ona tekrar baktığımda yüz hatları bükülmüş ve sertleşmiş.

Okyanusa doğru bakıyorum. Farklı bir şey var. "Günaydın."

Jason kendini yukarı iter. "Hâlâ cennetteyim."

"Evet." Kristal mavisi okyanusa başımı sallıyorum. Güneş gözlüklerimi bulup takmak için çabalıyorum.

İnliyorum ve omzuma masaj yapıyorum. "Siktir."

Jason bana bakıyor. "Sana hâlâ masaj yapmıyorum Prescott."

"Yine de bir tane istemedim!"

Jason'ın dudakları bir sırtışıla kıvrılıyor ve dikkatini suya çeviriyor.

Haklısın. Muhtemelen oraya da bakmalıydım. "Hiç tekne var mı?" diye sordum.

Nefes veriyor. "Hayır. Muhtemelen ana yolların dışındayız."

"Huh." Dalgalara bakıyorum.

Burası, tropik bir balayı için yapılmış herhangi bir reklam gibi gülünç derecede güzel.

Jason ayağa kalkar, düne göre daha yavaştır. Hareketleri serttir ve yüzünü buruşturur.

"Bana hâlâ neden geldiğini söylemedin."

Tereddüt ediyor. "Bir çığlık duydum. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

Göz kırpıyorum. "Oh. Bu... güzel."

Gözlerini deviriyor. "Bir yengeç tarafından öldürülmediğinden emin olmaya çalışıyordum."

O uzaklaşıyor ve ben onun gidişini izlemekten kendimi alamıyorum... ta ki Jason'ın hala Yapılmayacaklar Listesi'nde olduğunu hatırlayana kadar.

Jason'ı hindistan cevizlerine kadar takip ettim. "Bir hayvanın çığlık attığını mı söyledin?"

"Belki de kabus görmüşsündür."

Kılandım. "Yapmazdım-" Duruyorum. Çünkü belki de *yapardım*.

Belki de yaptım.

"Sakin görünüyordun," diyor usulca. "Kontrol ettiğimde."

Başımı sallıyorum, çenem gergin. Bilinçsiz benliğimin daha az sakın olduğu düşüncesinden hoşlanmıyorum. Hatırlamadığım bir şeye ihanet etmiş olmasından nefret ediyorum.

Jason, "Baykuş olabilir," diye öneriyor.

Okyanus önümde uzanıyor; ucsuz bucaksız ve bomboş.

Ama bir sorun var.

Ve sonra aklıma geldi: jet ski'miz kayıp.

Kıyıya doğru koştum, çılgınca taradım. Hiçbir şey

yoktu. Göğsümde panik titreşiyor. Sonra

ateşleniyor.

Hindistan cevizi ağacındaki Jason'a doğru koşuyorum. "Jet ski gitmiş!"

Yüzünden kan çekiliyor. "Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Bunu daha iyi güvence altına almalıyım. Bu benim hatam. Dün gece dalgalar korkunçtu ve gelgit..."

"...süpürüp götürdü."

Yüzü nefret ettiğim gri bir tona dönüşüyor.

"Sorun değil. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ben hindistan cevizi getireyim." Bir sopa kaptım. Jason'ın zayıf olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ya da sinir bozucu. Ya da zaten olduğumdan daha fazla hata yaptığımı.

"Cal..." Jason'ın sesi çok nazikti.

"Yardım etmek istiyorum. Ben yardımseverim."

"Öylesin." Sesinde küçümsediğim yatıştırıcı bir nitelik var.

Tanrım. Sarsıldığımı anlayabiliyor.

Sopamla kuma vuruyorum. "Ben de hokey oynadım, biliyorsun."

"İyiydin." Topladığı taşları yere bırakıyor. "Sana tekniğimi göstermemi ister misin?"

"Evet. Bunu isterim."

"Sen iyi bir hokey oyuncusuydun. O gruptaki herkes öyleydi."

"NHL'de değilim."

Jason gülümsüyor. "Hindistan cevizini ağaçtan düşürmek için NHL'de olmanıza gerek olmadığına eminim."

Sesindeki sıcaklık göğsüme yerleşiyor. "Bana iyi davranıyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Ben iyi bir insanım."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Genellikle," diye ekliyor iç çekerek. "Bakın, takım arkadaşlarıma pek de iyi görünmedim."

"Meselenin 'sessizlik' olduğunu sanmıyorum."

Tereddüt ediyor. "Ben... kışkırdım." Kendi sözleri onu şaşırtmış gibi görünüyor. "Boş ver."

"Bunun hakkında konuşabiliriz." Bana ihtiyatla bakıyor.

"Kayıt dışı," söz veriyorum. "Tek başına jet ski yapmana izin vermediğim için üzgünüm. Muhtemelen mahsur kalmazdın."

Omuz silkiyor. "Belki kötü jet ski'yi alırdım. Belki kimse benim için geri gelmezdi."

Boğazımı ekşi bir tat işgal ediyor ve biri kalbimi atlıkarıncaya bindiriyor. "Ama olan bu değildi." "Hayır," diye onaylıyor Jason, sesi artık daha hırçın. "Ve bu versiyonda olayların? Burada seninle olduğum için mutluyum. Burada sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyorum ama. Yalnız olmadığım için minnettarım."

Nefesim kesildi. "Teşekkür ederim." Yutkunuyorum. "Ve... beni kurtardığın için teşekkürler."

"Seni asla bilerek terk etmezdim," diyor Jason. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Konuşamıyorum. Dünya eğilip kararıyor ve elime kıymıklar batana kadar sopayı sıkıca kavriyorum.

Jason elimdeki sopayı ve taşı yavaşça alıp yere bırakıyor. "Bir fikrim var."

"Ne?"

"Bir helikopterin geçmesi ihtimaline karşı kumda bir işaret yapabiliriz."

"H, E, L, P yazmak gibi mi?"

"Uh, huh. Ama sopa kullanalım."

Ben ışıldıyorum ve onun göğsü gurur gibi bir şeyle genişliyor. Birlikte ormana doğru gidiyoruz.

Jason önde yürüyor, dalları toplarken kasları gömleğinin altında esniyor. Yaprakları koparıyor, sessiz bir odaklanmayla çalışıyor.

Biraz fazla uzun bakıyorum. Aşık olduğum için değil. Ben *Hayır*.

Korkunç olmaması güzel.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jason Dağınık güneş ışığı sallanan palmiye ağaçlarının arasından parıldıyor. Bir yerlerde bir kuş ötüyor ve bir diğeri cıvıldıyor. Bu neşeli düet bana buranın çiftlerle dolu olması gerektiğini hatırlatıyor.

Blizzard'ların soyunma odasına geri dönmüş, Finn ve Noah'nın genellikle düğün fotoğrafçıların ikna ettiği türden bir coşkuyla birbirlerine bakışlarını izliyor olabilirdim.

Dalları ve yaprakları kumsalın kenarına atıyorum, sonra Cal beni izlerken ayak parmaklarımla kumun üzerine büyük harflerle yardım kelimesini çiziyorum. "Bana biraz çubuk uzat."

Cal hemen yapıyor. Kelimeler beyaz kuma karşı koyulaşana kadar çubukları harflerin üzerine koyuyorum. Cal diğer taraftan çalışıyor.

"Ve şimdi yapraklar."

Cal bana yaprakları uzatıyor, ben de onları çubukların altına sıkıştırıyorum, böylece kelimeler havadan daha da görünür oluyor.

Sonunda bitirdim.

Cal'a dönüyorum, bana bakıyor ve gülümsemesi içimi ısıtmıyormuş gibi yapıyorum.

"İyi görünüyor," diyor Cal ve ben kızarıyorum ve Cal'in benden değil sahildeki harflerden bahsettiğini kendime hatırlatıyorum. Cildim kesinlikle güneşten yanmış ve su toplamadığı için şükrediyorum. Muhtemelen soyulacak.

Bir çeşit baş sallama hareketi yaptıktan sonra sahilin gölgeli kenarına çekiliyorum.

Cal bana katılarak, "Bunu bir helikopterden görebilecekler," diyor.

"Planımız bu."

Bir an sessiz kaldık. Muhtemelen ikimiz de bizi aramak için hiçbir helikopterin uçmadığını düşünüyoruz.

Neden bir tane bile yok?

"İşin burada olduğunu biliyor, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet. Kahvaltıda patronumla konuşuyordum." "Yani bizi aramalılar."

Ne olursa olsun bizi aramaları gerekirdi.

Yarım bir gülümseme veriyor. "Evet, sana ne olduğu hakkında bilgi isteyecektir. Seni Fiji'ye kadar takip ettiğimden beri."

Homurdanıyorum. "Eminim

şaşırmıştır." "Bu onun fikriydi."

Kanım aşağıya doğru düşüyor ve her organım titriyor.

Çünkü Cal büyük bir kitap yazmak istediğini söylemedi. ama Sports Sphere beni Fiji'ye kadar takip etmek için para veriyorsa, hikayenin çok büyük olabileceğini düşünüyorlar.

Cal benim ne kadar berbat biri olduğum hakkında kaç kelime yazacak? Ne kadar süre ekran başında kalıp maksimum olumsuz etkiye sahip kelimeleri ifade etmek mi? Böylece ülkenin tüm sporseverleri benim ne kadar kötü biri olduğumu görüp ürpersinler diye mi?

Utanç vücudumu kaplıyor. Ailem bunu okuyacak. Koçlarım. Takım arkadaşlarım. Bir zamanlar iyi anlaştığım herkes. Anlaşamadığım her insan, artık beni sevmemekte, kendileri için yeterince iyi olmadığımı düşünmekte haklı olduklarını bilecekler.

Mesaj panoları.

Kendini Google'da aramak iyi bir fikir değil. Yaptığımı itiraf etmek istemediğim bir şey.

Ama şu var ki, bazen gün içinde boş zamanım oluyor. Ve merak ettiğimi hatırlıyorum.

Adını hiç duymadığım bir internet dergisi beklemiyordum. en kötü on ünlü listesinde yer alacağımı düşünmemiştim. Birinin, daha doğrusu birkaçının, yatakta ne kadar inanılmaz olduğumdan bahsedeceğini beklemiyordum. Listedeki diğer erkeklerin çoğu yetmişli yaşlarındaydı ve internetin bile olmadığı ve herkesin her zaman sıkıldığı yirminci yüzyılda ünlü şöhretlerinin varsaymış olabileceği gibi performans göstermeleri beklenmemeliydi.

ve sikişmekte iyi olmalarına şaşmamalı.

Listedeki en genç kişi bendim.

Cal o makaleyi okudu mu? Okuyacak mı?

Birisi vücuduma kan sıçratıyor, damarlarımın ve organlarımın normal işleyişini engelliyor.

İnsanların ne yaptığımı bilmediğimi bilmelerini istemiyorum. Her zaman, her zaman rol yaptığımı bilmelerini istemiyorum. Beni düşündüklerinde sırtımlarını, kaşlarını kaldırmalarını istemiyorum.

Cal'ın yüzü kızarıyor, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Özür dilerim. Bu benim işim. Sadece iyi bir iş yapmak istedim."

"Evime geldiğinde sana röportajı vermeliydim."

"Neden yapmadın?"

"Babam tatile çıkmam gerektiğini düşündü. Takım yönetimi üzgün olmadığımı bilsin."

"Kederli ve sık sık özür dilemenin daha fazla takdir göreceğini düşünürdüm."

"Muhtemelen." Ona bir bakış attım. "İyi bir işe alım olmak istedim." "Biliyorum," diyor Cal.

"İyi bir iş arkadaşı olmak istedim. İyi bir takım arkadaşı."

"Peki ne oldu?"

Ayağa kalktım ve uzaklaştım. "Diğer sahile de bir tabela koymalıyız."

Cal'ın koyu renk gözleri beni takip ediyor ama diğer sahile doğru yürürken sessiz.

O haklı. İyi bir NHL takımı tarafından işe alınma özlemim nasıl bu hale geldi? Blizzard'lar beni seçtiğinde duyduğum sevinç?

Onları hayal kırıklığına uğratmayı hiç planlamamıştım. Cal, "Koç Holberg'in oğlu eşcinsel." dedi.

"Evet. Muhtemelen bu yüzden en eşcinsel dostu takım biziz. Koçun zorbalığa karşı sıfır toleransı var." Boğazıma bir şey kaçtı.

Çünkü ben zorbayım. Ben kötü adamım.

Ben diğer takım arkadaşlarının hakkında fısıldadığı adamım. Yalnız kaldıklarında görmemeyi umdukları kişi. Yalnız kaldıklarında

sohbet etmeye çalışmak istemiyorum.

Ama Cal'a ne diyebilirim ki? Kötü davrandığımı, çünkü çok mu mutlu göründüm? İnsanların mutluluğunu engellemeyi ne zaman işim haline getirdim? Bu kötülüğün tanımı değil mi? Davranış mı?

Bunu defalarca yaptım.

Ama Dmitri'ye onu tüm aletleri dışarıdayken görmek istemediğimi söylediğimde, bunun nedeni yeni keşfettiği biseksüel kimliği değildi. Çünkü çok uzun süre çıplak kalma alışkanlığı vardı ve ben sadece... Sadece hoşuma gitmiyordu.

Gözlerimin kazara ona doğru kaymasını, kazara vücudunun daha ilginç kısımlarında oyalanmasını istemiyordum; sanki güçlü ve yetenekli olması ve aynı sırayı paylaştığımızda ona güvenebileceğim dışında vücudu hakkında bir şey bilmem gerekiyormuş gibi.

Noah ile evlendikten bir süre sonra Finn'in partilerine gitmeyi bıraktım, çünkü mutlulukları o kadar aşikârdı ki Kalbimde bir sızıya neden oldu - açıklayamadığım ve nasıl gidereceğimi bilmediğim bir sızı.

Finn zengin, hem de sadece hokeyden değil. Kuzeni Cameron Silikon Vadisi'nde bir milyarder. Finn Muhtemelen yılda sadece sekiz haneli rakamlar kazandığı için kendini mütevazı görüyor, ancak babası teknik olarak milyarder değilse bile, yaklaşmak üzere. Yedi yıl sonra parası iki katına falan çıkacak.

Elbette Finn ne olmak isterse olabilir. Yarın emekli olabilir ve hayatının geri kalanını ve sıkılmazdı.

Çünkü neden öyle davrandığımın gerçek cevabı kıskançlığımdı.

Çünkü onların sahip olduklarını istiyordum. Çünkü kariyerimin bir noktasında yaptığımı fark etmediğim bir fedakarlık yaptığımı fark etmiştim.

Ve sorun değil. Kadınlardan hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum. Bu bir yalan değil.

Ama bazen erkeklerden de ne kadar hoşlandığım acı veriyor. Bilmiyormuş gibi davranmak zor. Ve benim için onları

Benden nefret ediyorsun. Bu daha güvenli. Beni gördüklerinde dağılırlarsa, sorun değil.

Çünkü o zaman ben de onlardan nefret edebilirim ve iddia ettiğim gibi mutlu bir hayat yaşayıp yaşamadığımı sorgulamam gerekmez.

Çünkü mutlu bir hayat yaşıyor olsaydım, arzularıma daha sadık olmaz mıydım?

Ama bunu Cal'a açıklayamam. Kendime bile zar zor açıklayabiliyorum.

Tüm hayatım NHL'ye girmeye çalışmakla geçti. Küçük bir çocukken elimde mini mini hokey sopamla gezdiğimden beri hayalim buydu.

Ne zaman biri okulda sınıfıma ne yaptığımızı sorsa olmak istediğimde, cevabı hep biliyordum. Hiç tereddüt etmedim.

Okuldaki hiçbir dersin, ne kadar ilginç olursa olsun, hokey kadar tatmin edici veya kazançlı olamayacağını hep biliyordum. Babam ve büyükbabam kariyerleri hakkında konuşabildikleri ve konuştukları için bu konuda bir şansım vardı.

NHL'ye hiç girememişlerdi ama çok yaklaşmışlardı ve benim onların yaptığı kötü seçimleri tekrarlamayacağıma kararlıydılar. Benim hayatım hokeydi.

Ve şimdi tüm hayallerimin, ailemin tüm hayallerinin doruk noktasını yaşıyorum ve parçalanıyormuşum gibi hissediyorum.

Blizzardlar beni çıkarmaya karar verirse ne olacak? Onun yerine başka bir takım beni alır mı? Ama dünya daha genç, daha aç sporcularla dolu. Takım oyuncusu olmamakla ünlüyüm. Neden biri beni seçsin ki? Hiç ilk sıraya çıkamadım. Güvenilir bir oyuncuyum ama harika değilim. Finn gibi sağ kanat oyuncusuyum ama daha küçüğüm ve normalde pakı forvetlere paslıyorum.

Hayatımı berbat ettim. Ormandan çıktık ve sahile baktım. Diğer kumsal kadar çarpıcı ve pastoral ve herhangi bir tekne ya da gemi izinden yoksun.

Gökyüzü açılıyor ve yağmur aşağıya doğru çarpıyor.

Sikeyim.

Ormana dalıp bir ağaç gövdesinin dibine çömeldiğimizde, yağmur sanki bize bir şeyler yapmak istercesine üzerimize yağıyordu.

ıslaklığı ve g¼c¼yle Pasifik Okyanusu'na rakip olur. Yağmur damlaları Cal'ın y¼z¼ne akıyor, g¼zlerini kapatana kadar kirpiklerine takılıyor. G¼đs¼m tepemdeki fırtınadan daha hızlı çarpıyor. G¼zlerim ağzında kilitli kalıyor, başka yere bakamıyorum.

Sonunda g¼zlerimi kapattığımda, bu onları yağan yağmurdan korumak için değil, kendimi eğilmekten alıkoymak için oluyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cal

Fırtına bittiğinde ve gece çöktüğünde Jason yanımda kalıyor. Esnediğimde ve uyumaya çalışmam gerektiğini söylediğimde, kumsalın diğer tarafına doğru tepinip gitmiyor.

Onun yerine, "Tamam." diyor.

Henüz kurumamış sahilde yan yana uzanıyoruz, sanki battaniyesi eksik pütürlü bir otel yatağındaymışız gibi. Ay ışığı, karanlıkta dağılmış deniz kabuklarının soluk ışıltılarıyla bezeli kumların üzerine yayılıyor. Rüzgârın şiddeti artıyor ve Soğuk toprağın derinliklerine yerleşiyor. Bir zamanlar sıcaklığın sınırsız tutunduğu bedenimden buzlar süzülüyor. Güneş kayboldu ve yıldızların parıltısı altında yalnızız.

"Haki pantolonum yanımda," diye geveledim. "Onları yastık olarak kullanabiliriz."

"Onları giymek istemiyor musun?"

"Uyumak için çok darlar."

Sırıttırıyor. "İşte bu yüzden insanlar tatil yerlerinde mayo giyiyor." "Düzgün olmaya çalışıyordum."

"Görüşme yaptığınız kişinin önünde külotla dolaşmanın sayılmayacağından eminim."

"Oh, Tanrım. Özür dilerim."

"Çok Avrupalı birisiniz. Klas."

"Teşekkürler mi?"

"Yine de onları yastık olarak kullanmak akıllıca."

Ağaçların arasında kayboldum ve haki pantolonumla geri döndüm.

"Ne yaptın?" diye soruyor. "Bir yastık yaptım."

"Akıllıca."

Işınımı dizginlemeye çalışıyorum.

Kuma yerleşiyoruz. Dirseği benimkine değiyor. İkimiz de hareket etmiyoruz.

"Bu bir nevi hafızalı köpük gibi," diyor Jason.

"Vücudumuza göre şekilleniyor."

"Döndüğümüzde bir ürün serisi başlatacağım."

"Amcamın su yatağı vardı. Neden kum olmasın?"

"Kum yataklarının bir sonraki büyük şey olduğunu sanmıyorum." "Süper rahat değil mi?"

"Hayır."

"En azından tam pazarlama kampanyasından önce test ettik."

"Yatırım deneyinizin bir parçası olduğum için mutluyum," diyorum.

Jason biraz daha yaklaştı. Birbirimize dokunmuyoruz ama aramızdaki hava daha sıcak.

Kollarım kazara Jason'a değiyor ve daha önce yaptığı gibi irkilmesi için kendimi hazırlıyorum.

Onun yerine, iç çekerek bana baktı.

"Üşümüştün." "O kadar da kötü değil," diye yalan söylüyorum.

Homurdanıyor. "Ben de

üşüyorum." Birlikte

hareketsiz yatıyoruz.

Kumun üzerinde kıvranıyor. "Eğer istersen..."

"Ne?"

"Yani, birbirimize daha yakın yatabiliriz."

Sessiz kaldım.

"Yapmak zorunda değiliz," demek için acele ediyor. "Sadece yardımcı olacağını düşünüyorsan. Yani, muhtemelen yardımı olur. Vücut ısısı diye bir şey var. Kuvözdeki bebekler ya da askerler gibi. Ben

Hava soğuksa bunu yaptıklarından oldukça eminim. Kuvözdeki bir bebek ya da bir asker olduğunuzdan değil elbette."

Gece karanlık ama görebilseydim yanaklarının kıpkırmızı olacağına bahse girerim ve gülümserim.

"Beni bunlardan herhangi biriyle karıştırdığınızı düşünmemiştim."

Zaten neredeyse kollarımdayken, bana daha yakın yatmaktan bahsetmek çok saçma. Daha yakın olmasının tek yolu... Nefes alıyorum. Daha yakın olmasının tek yolu gerçekten kollarımda yatıyor olması.

Hangi...

"Daha yakın yatabiliriz,"

diyorum. "Sıcaklık için."

"Evet, Larvik."

Hareket etmiyor. Ben
de gitmeyeceğim.

"Oda arkadaşın ne düşünür?" sesi titriyor. "Jeremy mi?"

Jason sertleşiyor ve aklıma bir düşünce geliyor. Aklıma gelir
gelmez reddettiğim bir düşünce. Çünkü Jason kesinlikle kıskanç
olamaz, değil mi?

Ama aramızdaki hava farklı hissediyor ve mesaj panolarında
Jason ve o korkunç makale hakkında yapılan tüm yorumları
hatırlıyorum.

"Jeremy öyle bir oda arkadaşı değil. Biz arkadaşız, hepsi bu.
Umurunda olmaz."

"Oh," diye nefes alıyor Jason.

Sonra bir anda Jason göğsüme gömülüyor. Bir anda
vücudumda kelekler uçuşuyor, kendilerini bir Disney
filmindeki müzikalde sanıyorlar ve Jason kalbimin hızlanmasına
neden olduğunu düşünmesin diye sessizce kalbime kendini
sabitlemesi için yalvarıyorum.

Çünkü bu tam olarak doğru değil.

"Peki ya sen?" Birdenbire sohbet edebilmek için çaresizce
soruyorum ve profesyonelliğin verdiği hisse odaklanmıyorum.
Bana karşı atlet, bana karşı Jason. "Hiç şanslı bayan var mı?"

"Sıradan bir randevu," diyor Jason. "Ciddi bir şey
değil." Tereddüt ediyor. "Ama hayır. Hayır. Haber
makalelerini beğenmediler."

"Özür dilerim

Larvik." Omuz

silkiyor.

Parmakları benimkilere değmiyor. Sağlam bedenini etrafıma
sarıp beni değerli bir şeymişim gibi kavramıyor.

Ama bana doğru eğiliyor. Kolları da tıpkı bacakları gibi
benimkilere baskı yapıyor.

Aletim haince sertleşiyor, çünkü onun aksine, benim için uzun
zaman oldu. Nashville'de bir erkek arkadaşım vardı, ama

Beni Boston'a kadar takip etmedi ve ben de bana katılması için yalvarmadım.

Aramızdaki seks yavaşlamıştı, ancak başlangıçta hiç güçlü olmamıştı, genel uygunluğu nedeniyle görmezden gelmeyi seçtiğim büyük bir kırmızı bayraktı. Ben spor muhabiri olarak çalışıyordum, o da gerçek bir gazeteci olarak çalışıyordu. İlişkimizdeki sorunları görmezden gelmemize yetecek kadar pahalı olan küçük dairemizde güncel olayları içimize çekerek zaman geçirdik.

Başka bir deyişle, aletimin süper sert olmasının birçok nedeni var ve bunların hiçbirinin aşağıdakilerle ilgisi olması gerekmiyor yanımdaki huysuz hokey oyuncusunun varlığı.

Yalnız olsaydım, ona dokunurdum. Ve Jason Larvik'i düşünmezdim. Çünkü Jason Larvik beni cezbetmiyor.

Zamanımı Larvik'in simetrik özelliklerini düşünerek ve huysuzluğun insanların sandığından çok daha ateşli olduğunu düşünerek geçirmek saçma olurdu ve benim saçma olmaya hiç niyetim yok.

Şimdi değil, yiyecek tek şeyin hindistancevizi olduğu bir adadayken. Hayır, Larvik'le birlikte bu adada kalışımı olması gerekenden daha da garip ve sefil hale getirecek şeyler düşünmeyeceğim.

Larvik'in her eşcinsel erkeğin onu arzuladığını düşünmesine izin vermeyeceğim - ya da onu saldıracak kadar korkutan her neyse.

Aletim ağrıyor ama kıpırdamadan yatıyor, normal nefes almaya çalışıyorum. Belki normal davranırsam, vücudumu kandırıp

Uyuduğumu sanıyordum.

Umarım öyledir.

Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle yağmaya devam ediyor ve ben hâlâ Larvik'in yanımdaki varlığının bilincindeyim. Kaskatı yatıyor ve yarı yarıya arkasını dönüp benden ayrılmasını bekliyorum. Ama ayrılmıyor.

Sıcaklık vücuduma yayılıyor, cinsel organıma yerleşiyor ve yuvarlanıp kumun içine girme, tohumlarımı dökme dürtüsüne direniyorum. Jason'ın görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum, vücudunun uzun düzlemlerden oluştuğunu unutmaya çalışın

mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş kaslar, onun buz üzerindeki anılarını zihnimden kovmaya çalışıyorum.

Jason'ı düşünmeyi reddediyorum.

Ama yine de içime bir sıcaklık yayılıyor, sanki vücudumdaki her hücre onun neden yalan söylediğine şaşırmış gibi Yanımda.

Eğer bunu kuma vurmadan ya da uykumda Jason'ın adını mırıldanmadan atlatırsam, bir madalyayı hak ediyorum.

• • • •

JASON

Cal'in koyu renk saçlarını düşünmüyorum. Burnuna ve üst yanaklarına dağılmış çilleri düşünmüyorum, o kadar hafifler ki konuşana kadar fark etmemiştim birbirine yakın. Cal'in dolgun kıcını ve uygunsuz olması gereken bir şekilde nasıl kıvrıldığını düşünmüyorum. Ben Jet ski'de belimi kavradığında, ereksiyonumu ondan saklamak için elimden geleni yaptığımda nasıl hissettiğimi düşünmeden.

Zihnimi son ilişkiyi tekrar hatırlamaya zorluyorum ama mavi gözler iri kahverengi gözlere dönüşüyor ve küçük, sıkı bir vücut daha büyük, daha yumuşak bir vücuda dönüşüyor.

Tadının nasıl olduğunu, uzuvlarının benimkilere sarıldığında nasıl hissettirdiğini, dudaklarını emmenin ve Dilini onunkine değdirip dans ediyorlar.

Yıllar boyunca öpüşmemizi sık sık hatırladım ve gözlerimi kapattığımda yine on altı yaşındaydım.

Gözlerimi zorla açıyorum, çünkü Cal'i düşünmüyorum, asla.

Hayır, aklım kesinlikle onda.

Cal'dan uzaklaşmak için paniğin damarlarıma dolmasını bekliyorum.

Onun yerine Cal'ın kulağıma değen sabit nefesleri sakinleştiriyor.

Göğsümde bir şey var ve kaçmak yerine ona daha da yaklaşıyorum, böylece sıcaklığı içimi dolduruyor.

Cal'ı severim.

Benim var.
Belki de bu konuda dürüst olmalıyım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

C^{al}

Gün uzuyor, altın rengi ve inanılmaz derecede mükemmel.

Okyanus, 80'lerin müzik videolarında bulunan neon mavisi tonunda.

Kumun üzerine yığılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Jason soruyor.

"Güneşleniyorum," diye ilan ediyorum. "Cennetteyim."

Bir gömlek havada süzülüp kucağıma düşüyor. "Bu da ne?"

"Bunu başını örtmek için kullan. Güneşten yanmanı istemiyorum."

"Oh." İçimde bir şeyler ısınıyor. "Ama buna ihtiyacın var."

"Hayır. Ben ormanda olacağım," diyor Jason. "İhtiyacın olursa ara

herhangi bir

şey."

"Elbette."

Kelimeler tuhaf bir şekilde evcimen geliyor. Belki de bu yüzden yanakları pembeleşti.

Ayak sesleri yaprakların ve budaklı köklerin üzerinde çıkırdıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sıcaklık tenime işliyor. Ve memnun hissetmemem gerektiği halde - ne mahsur kalmış, ne de Jason.

Jason düşündüğüm kadar korkunç biri değilmiş.

Aslında.

İlk kez, ilk buluşmamızı hatırlamama izin verdim. Bu unutmaya çalıştığım bir şeydi. Çoğu insanın ilk öpücüğü harikadır, benimki de öyleydi ama sonrası öyle değildi.

Her zaman anılarıma eşlik eden mide bulandırıcı his beni vuruyor ve kıvraniyorum.

Bunu istediğini sanmıştım. Gözlerinden anladığım kadarıyla Konuşurken dans etmesinin bir anlamı vardı. Düşündüm ki

Vücutuma biraz fazla uzun süre bakması, soluk teninin pembe ve lezzetli olması, başını başka yöne çevirdiğinde bir anlam ifade ediyordu.

Ama onu öpmeden önce açıkça sormamıştım.

Ve gözleri büyüdüğünde, bir ara sokakta ona doğru bastırduğımda, ince gömleğindeki her tuğlanın dış hatlarını hissetmiş olmalıydı, bunun cazibe yüzünden olduğunu düşünmüştüm.

Ama gözleri zevkten mi büyümüştü? Yoksa şoktan mı?

Hatırlamaya çalışıyorum ama utanç içimde çağlıyor.

Belki de bu anı bile kilit altında tutmam gereken bir şeydir. Belki de onun nasıl olduğunu hatırlamamalıyım.

Uzun uzuvları bana baskı yapıyordu. Belki de dilinin benimkiyle nasıl oynadığını unutmam gerekiyordu. Belki de ben Kollarının belime nasıl dolandığını unutmam gerekiyordu.

Onu öperken zihnim bunu, *bunu, bunu* haykırmıştı. Zihnimde dönüp duran tüm sorular cevaplanmıştı.

Çünkü o noktada kızları öpmüştüm. Öptüm.

Kendime doğru kişiyle tanışmadığımı, gece geç saatlerde X-rated sitelerinde yaptığım aramaların ve aletimin bazen soyunma odasında sertleşirdi, bu yüzden kendimi örtmek için acele etmem gerekirdi, bu sadece genç olduğum ve sağlıklı ve daha fazlası değil.

Tüm bunları kendime söyledim - bazen çılgınca.

Çünkü bu şekilde olduğumu açıklamak istemedim. O noktada hâlâ profesyonel olarak hokey oynamak istiyordum. Araştırmıştım: profesyonel hokeyde dışarıdan gelen oyuncu yoktu.

Eşcinsel olmak tiyatro çocukları için harika bir şeydi ve inek meslekler için önemsizdi. Ama profesyonel hokeyde? Hayır. Hayatta olmaz.

Kendim hakkında doğru olmayan bir şeyi açıklamak istemedim. Yanlış olabilecek bir şey için hayatımı değiştirmek istemedim.

Tek bildiğim, erkekleri öpmek de kadınları öpmek kadar mekanik ve garip olurdu.

Belki de tüm öpüşme ve romantizm kavramı ekran için icat edilmiş, bazı insanların hoşuna giden ama herkesin hoşuna gitmeyen bir şeydi.

Belki de gerçekten aseksüeldim ve erkeklerle kızlardan daha rahattım, çünkü ben bir erkektim.

Jason'ı öptüğümde tüm bu sorular cevaplanmıştı.

Çünkü Tanrım, dudak dudağa olmanın bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Dilimin bir diğerine değmesinin vücudumda karıncalanmalar yaratabileceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi en canlı hissedeceğim yerin sessiz bir ara sokak olacağını hiç düşünmemiştim.

O geceyi düşünmek istemiyorum. Benim için bu kadar özel olan bir anın, onun bu kadar hor gördüğü bir şey olduğunu düşünmek istemiyorum.

Çünkü ertesi gün benden nefret ettiği çok açıktı. Gözleri sertti, bir gece önce yumuşacık olan dudakları sürekli kaşlarını çatıyordu.

Onunla özel olarak konuşup özür dileyebileceğim bir zaman bulamadan kamptan erken ayrılmıştı.

Ağzım kurudu ve suya uzandım ama su yoktu.

Çünkü burası olmam gereken yer değil. Burası beş yıldızlı bir tesisin süslü plajı değil. Elinde kokteyl menüsü ve cam şişelerde gelen kaliteli su seçenekleriyle her an karşımıza çıkabilecek bir garson yok.

Bu bir hata.

İçinden çıkamayacağım bir tane.

İç çekiyorum ve sahilden yükseliyorum. Ormana doğru bakıyorum.

Jason orada bir yerde.

Benimle vakit geçirmek istemiyor, ben de okyanusa doğru gidiyorum. Kumsal boyunca ilerliyorum, ta ki kumlar daha yoğun hale gelene ve su önce ayak bileklerime, sonra da baldırlarıma dolanana kadar. Yüzemiyorum, bu yüzden kenarlarda geziniyorum. Deniz etrafımda dalgalanıyor, köpüklü dalgaları bana doğru tekrar ve tekrar ve tekrar gönderiyor. Okyanus ve gökyüzü birleşip

Kartpostal yaratıcılarını neşelendirecek bir serulean pus, yine de nabzım sakinleşemiyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Jason Cal kumdan yükseliyor ve nefesim kesiliyor. Güneş ışığı koyu renk saçlarının ve güneşte kızarmış teninin üzerinde parlıyor. Benim derisi balık göbeği gibi, ama şimdi dokunulamayacak kadar sıcak. Yanacağım.

Cal'ın okyanusa doğru ilerleyişini izliyorum, sonra ellerini pantolonunun ön kısmına götürdüğünde nefesim kesiliyor.

İzliyor olmamalıyım. Onu görebildiğimi bilmiyor. Ama Cal açık kumsalın ortasında duruyor, ve beynime etrafımdaki ormana odaklanmasını söyleyemiyorum. Söyleyemiyorum.

Gözlerim onu içine çekiyor, karnının yumuşak kıvrımından kışının yuvarlaklığına ve sırtındaki ekstra ağırlığa doğru sürükleniyor. Yıllardır soyunma odasında göz göze gelmekten kaçındığım yontulmuş takım arkadaşlarıma hiç benzemiyor. Cal sizi sıcak tutacak ve koruyacak biri gibi yapılı.

Haki pantolonunun önüyle biraz daha oynar, sonra pantolon tamamen düşer.

Ağzım kuruyor ve başım sersemliyor, muhtemelen çok fazla hindistan cevizinden.

Hâlâ giyinik tabii. Tamamen çıplak değil.

Ama damarlarım titriyor, nabzım sıçrıyor ve kalbim normalde yarım saat koşu bandında kaldığımda yaptığı o garip çarpma hareketini yapıyor.

Çünkü külot giyiyor. Boxer külotu değil.

Dosyalar.

Tenine yapışıyor, bronz tenine karşı rahat ve parlak, Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Dün gece çıplak bacakları benimkilere karıştı ama sabah ilk iş olarak pantolonunu giydi.

Sabah. Muhtemelen pantolonunun altındaki çizgilerden kaçınmak için bu külotları seçmiştir. Seçmelere katılmak için değil.
pornografi.

Poposu balon gibi ve ben tekrar yutkunuyorum, yanaklarını avuçlarımın içinde kavramanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum, ince pamuklu kumaşını aşağı kaydırmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum, yanaklarını açmanın ve yüzümü içime sokmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum...

Hayır.

Bunu merak etmiyorum. Belli ki merak etmiyorsun.

Ya da eğer öyleysem, biraz merak ediyorum, bunun tek nedeni kızların da popoları olması. Yani tropik bir adada sıkışıp kalmış heteroseksüel bir erkek gibi davrandığımı söyleyebilirsiniz.

Ve eğer şişkinliğim artarsa, bu sadece genel erkekliğimin kanıtı. İçinde bulunduğumuz durum libidomu bile korkutmuyor.

Yani, Cal'ın sikini düşünürsem eşcinsel olabilirim.

Ki bunu düşünmüyorum.

Yani, onun sikini daha önce hiç görmemiştim. Uzun ve kalın olup olmadığını bilmiyorum, dar külotunun içine sıkışmış ve Dışarı çıkmak için çaresiz. Belki küçük ve kompakttır, yukarı doğru yükselen sıkı taşakları vardır. Ya da belki siki biraz orantısızdır, sadece onunla yatmış olanların bildiği bir sırdır.

Şişkinliğim eskisinden daha büyük. Kan hücum ediyor. Dokunulmak istiyor ve ben de ona dokunmak istiyorum.

Bakışlarımı Cal'a doğru kaydırıyorum. Şimdi suya adım atıyor. Çekingen bir şekilde hareket ediyor ve yüzme bilmediğini hatırlıyorum. Sonunda sığ suya oturuyor.

Vücudu şimdi kaygan ve kaygan olmalı, duşta seks yaptığında olduğu gibi. Duş seksi yapıyor mu? Onunla birlikte duşa giren biri oldu mu? Kabin o kadar dardı ki uzuvları birbirine değdi, omuzları birbirine çarptı, sikleri birbirine çarptı mı?

Cal'ın sikini eline alıp kendi sikine bastıran oldu mu? Bazı porno videolarda yaptıkları gibi? İzlediğimi itiraf etmeyeceğim türden bir porno, ama seçtiğim porno aracımın kenar çubuğunda görüntüleri görüldüğünde beni yine de içine çekiyor. Bakışlarım göğüslerden ve kaygan kadınsı kısımları daha yasak bir şeye, istemesem de vücuduma kan hücum etmesine neden olan bir şey.

Uzanıp sikime dokunuyorum.

Parmaklarımın altında nabız gibi atıyor. Belli ki o kadar azmışım ki erkek anatomik parçaları hakkındaki düşünceler bile onu söndürememiş.

Parmaklarımı gevşek gövdelerimin üzerinde gezdiriyorum ve daha sert, daha sıkı, daha uzun oluyor.

Neden olmasın ki? Cal şu anda suyun içinde. Bu sahip olduğum en özel şey olabilir. Zaten çok fazla onun etrafında dolanıyordum, fark etmemem gereken şeyleri fark ediyordum.

Bu büyük sorunla ilgilenmek benim görevim sayılır. Yapılacak sorumlu şeyin bu olduğunu söyleyebilirsiniz ve Tanrı biliyor ya, sorumlu davranış benim eksikliğini hissettiğim bir şey.

Elimi şortumun içine sokuyorum. Cal suyun içinde. Burada kimse yok.

Bu mükemmel.

Elimi aletimin üzerinde gezdiriyorum. Yanımda kayganlaştırıcı yok ve evdeki başucu dolabımı özlüyorum ama yarığımdan ön sperm akıyor. Duruşumu genişletiyorum, sonra ağacın gövdesine yaslanıyorum. Gövdemdeki kravattı gevşetiyorum. Uygunsuz görünüyorum, uygunsuz hissediyorum.

Yine de parmaklarımı sikimin üzerinde gezdirmekten duramıyorum. Diğer elimi daha da aşağı indirip taşaklarımı avuçluyorum.

Ve inlememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Isı içimde hareket ediyor. Vücudumdaki her hücre genişliyor gibi görünüyor. Ve kendi ön spermimin kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Cal'ın dölleri nasıl kokuyor? Elimini onun sert aletinin üzerinde gezdirmek nasıl bir his? O nelerden hoşlanır?

Belki insanların içine girmeyi seviyordur. Belki şortumu tamamen aşağıya kaydırır ve belki yanaklarımı ayırırdı. Belki sızan sikini büzüşmüş deliğimin üzerinde kaydırır, defalarca bastırırdı. Parmaklarıyla beni açacak mıydı? Yoksa sadece sikini yavaşça içime mi sokacaktı?

Bu düşünceyi zihnimden kovmaya çalışıyorum. Doldurulmak istemiyorum.

Bir erkek
tarafından
değil. Belli
oluyor.

Yine de görüntü zihnimde kalıyor ve sinirlerim sanki bu fikirden zevk alıyormuş gibi titriyor. olmamalı. Bir an için on altı yaşında olduğumu ve Cal'ın beni tuğla duvara bastırıldığını hatırlıyorum. Bütün dünya oydu.

Normalde, yatma zamanı aktivitelerinin koordinatörü benim. Kadın arkadaşlarımın bacaklarını yukarı kaldırır ve omuzlarımın üzerine yerleştiririm. Onlara ne zaman diz çökmeleri gerektiğini söylerim, böylece birlikte köpek stili yapabiliriz. Göğüslerini emerim. Onlara zevk veririm.

Ama sorumlu kişi olmak zorunda olmamak nasıl bir şey olurdu? Her şeyi yapmamın beklenmemesi? Yatak partnerimin en yakın arkadaşlarıyla yapacağım brunch sırasında her hareketimin uzun uzadıya analiz edileceğinin bilincinde olmamak? Profesyonel bir sporcu gibi performans göstermek zorunda olmamak?

Sikim sönüyor. Belki de şortumu yukarı çekmeliyim.

Ama bu seksi düşünceler için iyi bir zaman. O yakınımıdayken mastürbasyon yapamam. Aklına fikirler gelebilir. Sebebin o olduğuna dair fikirler. Kesinlikle yanlış olacak fikirler.

Çünkü yanımda yatmıyor. Teni benimkine karşı sıcak değil. Gözlerim onun tonlarının hayaliyle dolmuyor. Vücut. Kemirmeyi hayal edebileceğim bir kulak yok. Üzerine gömülebileceğim bir göğüs yok. Vücudumu saracak kollar yok.

Ama sikim zonkluyor ve tekrar elime aldığımda rahatlayarak sıcıyor. Nefes alıyorum ve parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, aşağı yukarı okşuyorum. Parmaklarım tembelce hareket ediyor, ama her sinir

kısa sürede uyanıyor ve zihnim kısa sürede Cal'ın görüntüsüyle doluyor.

Ağzım aşağı düşene, gözlerim kapanana ve tüm dünyam Cal olana kadar sikimi daha hızlı ve daha hızlı okşuyorum. Cal'ın geniş omuzları. Cal'ın geniş göğsü. Cal'ın geniş çenesi. Cal'ın köşeli elmacık kemikleri. Cal'ın boynunun kıvrımı. Cal'ın göğüs kıllarını parmaklarımda hissetmek. Cal'ın hissi Güçlü kalçalarını benimkilerin etrafına sarıyordu. Aletini benimkine bastırdı ve-

Ben geliyorum.

İnliyorum ve alt dudağımı çok geç ısıırıyorum. Bir şey hışırdıyor. Beni duydu mu?

Muhtemelen bir hayvanı ya da başka bir şeyi korkuttum. Nefesim, play-off'lardaki bir hokey maçının son periyodundan sonra olduğu gibi ağır patlamalar halinde çıkıyor.

Bir elimi saçlarımin arasında gezdirerek nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Tenim yapış yapış, gövdelerim tüm yanlış yerlere yapışıyor ve aniden bir ağacın arkasında vahşi bir hayvan gibi mastürbasyon yaptığımın farkına varıyorum. Gövdelerimi geri çekiyorum ve

Ağaçların arasından geçen dar patikada tökezleyerek, dalların altından eğilerek, ağaçlar tekrar açılana kadar.

Sonra profilimi çıkarmak için gönderilen spor muhabirinin düşüncesiyle orgazm olduktan sonra geriye kalan tek mantıklı şeyi yapıyorum. Geceleri onun kollarında uyurken, tek çift kıyafetimin üzerinde.

Temizlenmek için suya gidiyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

C^{al} Jason sahile doğru ilerliyor, ben de sudan ve artık tanıdık gelen turkuaz dalgaların ısıltısından başımı kaldırıp bakıyorum

ayak bileklerimin etrafında tur atıyor. Acaba kendime yüzmeyi öğretebilir miyim? Denemek istemiyorum. Jet ski'de mahsur kaldığım anılar çok güçlü. Bakışlarımı çekmeden önce gözlerim otomatik olarak Jason'ın kaslı vücudunda geziniyor.

Jason'a bakmak bana göre değil.

Ve herkes onun pek de gey dostu bir adam olmadığını biliyor.

"Merhaba," diyorum, sesim istediğimden daha kısık çıkıyor. "Selam." Yüzü kızarmıştı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet," diyor çok hızlı bir şekilde. Tereddüt ediyor.

"Neden?" "Bir bağırış duyduğumu sandım."

Sessiz.

Aniden dönüyor, yüzünü saklıyor. Nefesim kesiliyor. Aman

Tanrım. Jason Larvik miydi? Hayır. İmkânı yok.

Ormanda *kendi kendine mi bakıyordu?*

Jason yanımda suya giriyor. Burun deliklerim içgüdüsel olarak alevleniyor ve o hemen uzaklaşıyor. Yanakları daha da kızarmıştı.

Yıkıyor mu?

Hayır. Önemli değil. Olsaydı bile *beni* düşünmezdi.

Yüzüne su sıçratıyor.

"Yanımda güneş kremi getirmeliydin."

"Planlamamıştım-" Durdu.

Sikeyim.

"Jet ski ile gitmeyi planlamamıştın, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Çünkü seni takip ettim. Seni takip etmeseydim bunlar olmazdı."

"Önemli değil," diyor Jason, bakışları benden başka her yere sıçıyor.

Anladım. Benim vücudum onunkine hiç benzemiyor.

"Gidip bir barınak inşa etmeye çalışacağım," diye ağzından geçiriyor. "Sence burada bir barınağa ihtiyaç duyacak kadar uzun kalacak mıyız?" Cevap vermiyor.

Ani safrayı yutuyorum. Kimse kurtarmaya gelmedi

Biz

. "Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Aceleyle başını sallar. "Hayır." Bana eliyle işaret ediyor.

"Sen... zevk al."

Sonra yardım fikri onu fiziksel olarak rahatsız etmiş gibi kaçıyor. Arkasından bakakalıyorum, su artık tenime daha soğuk geliyor.

Çok yetenekli. Bir şeyler inşa ediyor. Bir şeyleri onarıyor.

Sağlıyor.

Ve ben... ne? Salon mu?

Ben yüzmeyi bile.

Balığa bakıyorum.

Ateş.

Ateşe ihtiyacımız var.

Benim de katkıda bulunmam gerek.

Kendimi sudan çıkardım ve odun toplamaya başladım - nemli, belli ki bazen yağmur yağıyor, ama kurtarılabılır. Yığını sahile taşır ve aşağı bırakırım. Sonra kazıyorum

Jason'ın hindistan cevizlerini açmak için kullandıklarından değil.

Belki de aslında bir sporcu olmadım.

Lisedeyken olacağımı umuyordum, hayal ettiğim gibi değil. Belki de kendimi her zaman antrenmanlara verdim,

Erken kalkıp geç saatlere kadar çalıştığım, partilere ve eğlenceye hayır dediğim zamanlar, çabalarımın yol açacağını düşündüğüm şöhret ve servetle sonuçlanmadı.

Ailem boşandığında ve artık okul masraflarını karşılayamadığında beni bekleyen mucizevi bir burs yoktu.

Hokey. Belki başka bir oyuncu daha çok çabalayıp burs kazanabilirdi. Belki de yeterince çabalamadım. Ben üniversitedeyken NHL'de hiç dış oyuncu yoktu.

Boston Blizzards'ın kaptanı Evan McAllister'in takım arkadaşına aşkını ilan edeceğini bilseydim belki de buna katlanırdım. Yıldız sağ kanat oyuncusu Finn Carrington'ın takım arkadaşıyla evleneceğini bilseydim, bu işe devam ederdim. Luke Hawthorne ve Dmitri Volvov da erkeklerle birlikte oldular, ki bunu görebileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Bu yüzden Jason'ın yorumlarını ilk duyduğumda midem bulandı. NHL'deki ve genel olarak profesyonel sporlardaki tüm iyi şeyler, tüm açıklık, boğulmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

Sahile bakıyorum. Ben de katkıda bulunmak istiyorum.

Jason'ı düşünmemek... bu şekilde. Beni düşünüp düşünmediğini merak etmiyorum. Adam heteroseksüel. Zaten bir erkeği öptü. O adam bendim.

Filmlerde gördüğüm gibi kayaları halka şeklinde diziyorum. Ortasına çıra bırakıp bir sopa ve bir taşla çömeliyorum.

Hiçbir şey.

Tekrar deniyorum.

Daha hızlı. Hala bir şey yok.

Sorun değil. Ateş insanlık tarihinin en büyük keşiflerinden biriydi. İlk denemede onu yeniden yaratmayı bekleyemem.

Ama gökyüzü kararmaya başladı ve parçalanmış ellerimden kan akıyor ve hala nemli odun ve çürük gururdan başka bir şeyim yok.

Bu çok saçma. Ama başka ne yapabilirim ki?

Nasıl ateş yakılır bilmiyorum ama bir tanesine çok ihtiyacımız var.

Bir yolunu

bulacağım.

Bulmalıyım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Jason
Cal'dan kaçıp barınak üzerinde çalışıyorum. Sarmaşıkları soyuyorum ve

Ağaçlardan dallar koparıyorum. Onları yere seriyorum, büyükannemin büyük boy dokuma tezgâhındaymışım gibi dokuyorum.

Minnesota'da çıplak zeminler hoş karşılanmaz.

Altıya altı bir levhayı tamamladıktan sonra uzaklaşıyorum. İnşaat kalitem çadır ile koltuk minderi kalesi arasında bir yerde ve umarım Cal hayal kırıklığına uğramaz. Belki de ona kendi alanını inşa etmeliyim, ama bazı nedenlerden dolayı Bu fikir beni rahatsız ediyor ve ormana ve oradaki afet barınağı malzemesi bolluğuna kaşlarımı çatıyorum.

Gökyüzü mandalinaya döndüğünde Cal'ı bulmaya gittim. İlk başta ondan bir iz yoktu.

Ama tekrar tekrar garip bir gümbürtü duyuyorum ve baktığımda onu kumsalın uzak tarafında, yenilmiş bir kaya ve dal yığınının bakarken buluyorum.

Kambur duruyordu. Kaşlarımı çatıyorum ve aceleyle ona doğru gidiyorum. "Cal?" diye soruyorum.

"Evet?" Sesi sevdiğimden daha yumuşak ve daha belirsiz. Adımlarımı hızlandırıyorum. Kum ayağımı garipleştiriyor ama

Her zaman sert yüzeyleri tercih etmişimdir. Hayatımı bu şekilde kazanıyorum.

Yanına çömelıyorum. Omuzları çökmüş. Elleri sıyrılmış.

"Ateş yakmaya çalışıyorsun," diyorum nazikçe. Omuz silkiyor. "Fark etmez."

"Neden?"

"Yakamıyorum." Sesi titriyor ve bundan nefret ediyorum. Ses içime işliyor.

Yanına oturuyorum ve ellerine bakıyorum. Sanki kendisine ihanet etmişler gibi bir sopayı ve taşı kavlıyor.

"Ben deneyeyim."

Ellerime tutuşturdu.

"Bu düzeni sevdim," diyorum. "Daire şeklinde kayalar, içinde dallar ve budaklar. Profesyonelce."

"Değil," diye mırıldanıyor.

Sopayı havaya kaldırdım, sonra yere bıraktım. "Bu dünkü yağmurdan dolayı hala nemli. Sabah tekrar deneriz."

"Onları kuruttum."

"Tamamen kuru olmaları gerekiyor. Ateş yaratmaya çalışıyoruz." İ ekiyor. "Bu işte iyi değilim."

"Kimsenin bu işte iyi olması gerekmiyor."

"Ateşimiz olursa balık yakalayabiliriz diye düşünmüştüm." "Olabilir. Gerçi buralarda bazı balıkların

zehirli."

Bana baktı. "Yani balık yakalayamıyor muyuz?"

"Onları kuşlara yedirebilir ve biz yemeden önce kuşların bayılıp bayılmadığını görebiliriz."

"Bu kuşlar için iyi olmaz." "Katılıyorum.

Hala hindistan cevizlerimiz var."

"Protein yemelisin."

"şimdi takımımızın beslenme uzmanı gibi konuştun." "Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Beni öldürecek bir şey yemektense protein almamayı tercih ederim." Cal kaşlarını çattı. "Yardımcı olmuyorum."

"Yardım ediyorsun. Geceleri soğuk oluyor. Ateş yardımcı olur. Bunu düşünmekle akıllılık ettin."

"Burada mahsur kaldığımız için

zgnm." "Bizi bulacaklar,"

diye yalan söyledim.

Keşke inansaydım.

"Belki de bizim... başaramadığımızı düşünüyorlardır." Cal öldüğünü söylemiyor ama eminim ikimiz de bunu düşünüyoruz.

Henüz lmedik. Ama aynı zamanda iki adamız.

yiyeceksiz, ateşsiz ve ne yaptığımızı bilmediğimiz bir ada.

Bize hindistan cevizi getirdim ve yedik. Hokey kampı hakkında konuşuyoruz, çünkü gelecek hakkında konuşmak istemiyoruz.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, "Sanırım artık yatabiliriz," diyorum.

"Elbette. Hep yıldızların altında uyumak istemişimdir.
Belki de bunu ben tezahür ettirdim."

Homurdanıyorum. "Ekibim muhtemelen yardım etti. Benden nefret ediyorlar."

Başını bana doğru salladı. "İnsanlar senden nefret etmiyor, Jason."

"Emin misin?"

Sessiz. Bakışları üzerimde, ağır ve araştırıyor.

Kaçmak istiyorum. Ama kaçmıyorum.

"Yardıma olacaksa," diyor, "döndüğümüzde muhtemelen kovulacağım."

"Bunu bilemezsin."

"İşteki ilk haftamda ülkeyi terk ettim."

Kendime rağmen gülüyorum. "Bu muhtemelen işe alım materyallerinde yoktur."

"Uçuş ücretini iş kartımdan çektim," diye ekliyor. "Ve oteli de."

"Beş yıldızlı otel."

"Sence hâlâ beni suçluyorlar mıdır? Ben çıkış yapmadım. Rahatsız etmeyin tabelası bile astım."

"Yapmadın."

"Ben *yaptım*!"

Kahkahalara boğuluyoruz.

"Neden muhabir oldun?" Kahkahalarımız azalınca sordum.

"Sporun içinde kalmak istedim. Oynayacak kadar iyi olmasam bile."

"Sports Sphere oldukça önemli."

"Yine de kovulmak berbat olacak."

"Burada kalabiliriz. Kurtarma botuna yola devam etmesini söyleyeceğim."

Kıkırdıyor ve içimde bir şeyler eriyor. "Yarın gece ateşi yakacağız," diye söz veriyorum.

"Her şey kuruduktan sonra. Harika olacak." "Belki yarın kurtarılıyoruz."

"Kesinlikle." Ona başka bir yalan söylemediğimi umarak yıldızlara gülümsüyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

C^{al} Hava soğuk. Tabii ki, hava serin. Gece vakti ve genellikle geceleri battaniyelerin altında uyurum. duvarlar, yalıtım ve lanet bir çatı.

"Eğer kurtarılmazsak, ateşi kayaları ısıtmak için kullanabiliriz," diyorum ve sonra pişman oluyorum.

Jason muhtemelen uyumaya çalışıyordur.

Daha doğrusu Jason'ın uyumaya çalıştığını biliyorum. Yanımda yatıyor, insanlar uyumaya çalıştığında olduğu gibi sessizleşiyor. Bu bir gerçek, varsayım ya da kesin olmayan şeylerden biri değil.

Keşke saatimin hala gücü olsaydı. Jason hakkındaki tüm düşüncelerimi yazdırmak için can atıyorum. Çünkü çok düşüncem var. Düşündüğüm gibi kibirli bir adam değilmiş.

Yanımda kıkırdıyor. "Ateşin amacının kendimizi ısıtmak olduğunu sanıyordum. Neden kayaları ısıtmak istiyorsun Cal? Onların sinir sistemi yok."

"Evet, haklısın. Haklısın."

Bana doğru dönüyor, böylece yüzü yüzümün hemen yanında oluyor. Gözleri üzerimde geziniyor. Karanlık olduğunu ve beni gerçekten göremediğini bilmeme rağmen, onun ilgisiyle tenim ısınıyor.

"Sanırım ayak parmaklarımızda sıcak olurlar," diyorum. "Ateşte böyle olur. İşler... kızışıyor." Sözlerim sürükleniyor Karanlığın içine.

"Evet. Bu doğru."

Konuşmamız korkunç. Gazeteci gibi konuşmuyorum.

Gazeteciler normalde kekelemezler. Bir kanaldan diğerine geçerken bile insanların kendilerini dinlemesini sağlayan zarif bir üslupla konuşurlar.

Ama genelde Tennessee'den de gelmiyorlar.

"Bir keresinde İngiltere'ye gitmiştim," diye itiraf ediyor Jason. "Öyle mi?"

"Ve kalelerden birinde bir tura çıktım." Jason'ın sesi neredeyse utanmış gibiydi.

"Eminim güzeldir."

Jason başını sallar. "Görünüşe göre eskiden tuğlaları ısıtıp insanların yataklarına koyuyorlarmış."

"Oh." Sonra gülümsedim. "Yani işleri eski usul yapacağımızı mı söylüyorsun?"

"Oh, hayır," diyor Jason. "Kraliyet ailesi gibi şeyler yapacağız."

Gülüyorum ve hücrelerimde dolaşan sıcaklığın vücut ısım üzerinde gerçek bir etkisi olmasını diliyorum.

Dişlerim takırdıyor ve Jason'ın kahkahası kesiliyor. Sanki ihtiyacım olan tek şey sıcak değil de temiz havaymış gibi nefes alıyorum.

Sonra Jason beni göğsüne doğru çekiyor. "Biliyor musun, vücut ısısı da ısınmanın eski moda bir yoludur."

"Peki ya kraliyet?" Diyorum, çünkü bu konuşmayı hafif tutmak ve Jason'ın göğsünün benimkine, kalçalarının benimkine, ayak bileklerinin benimkine bastırdığı gerçeği üzerinde durmamak istiyorum, çünkü görünen o ki Jason eşcinsel olmamı umursamıyor. Sıcak olmamı istiyor.

"Hayır," diyor Jason ciddiyetle ve benim neşeli havam dağılıyor, çünkü Jason'ın neşesini korumasını istiyordum. "Bence kraliyet mensupları genellikle üşürdü. Yataklarında tek başlarına uyumak zorunda kalırlardı."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Jason'ın elleri saçlarıma dolanıyor. "Yalnız değiliz." "Hayır."

Sesim titriyor ve kalbim bu vahşi

Sanki kan alma ve atma süreci

Jason'ın parmaklarının dikkatimi dağıtmasıyla karşılaştığımda, hayatım boyunca yaptığım bir işlem olan onu vücuduma göndermek aniden zor ve imkansız hale geldi.

Boston'da parayı pahalı a lara harcıyorum. Sa  kesimine değil. Ama Jason'ın parmakları h    sanki orada değerli bir şey varmış gibi başımı kavırıyor. "Belki..."

"Belki mi?" Sesim sert.

Öpücük bekledi imi mi sanıyor? Tanrım, umarım değildir. O Muhtemelen bit falan var mı diye kontrol ediyordur. Belki de bir böcek gördü ve beni korkutmak istemedi, o yüzden... onun yerine sa ımı mı karı tırıyor?

" p  t kten sonra bile birlikte olmamız için bir yol biliyorum," diyor. " yle mi?" O da benim d   nd   m şeyi mi düşünüyor?

D   n yor musun?

Zihnim oraya gidemez. Gidemez.

Ama parmakları yanaklarımı büyük bir saygıyla ok uyor ve gözleri karanlıkla  rt lm   olsa da, artık gözlerindeki renk kırıntılarını göremesem de, siyah irislerinin etrafında dans eden mavi ve yeşil parçalarını göremesem de, bakışlarını hala üzerimde hissediyorum.

Nefesi benimkiyle birle iyor.

Ve sonra dudakları benimkilere de iyor, onları ok uyor.

Bir an sonra, gerçekten  p   yoruz. Onun kaygan gövdesi benimkine doğru kayarken tırnaklarım kıvrılıyor, kuma ve deniz kabuklarına batıyor. Parmaklarımı y  ne götürüyorum ve  p   rken Jason'ın yanaklarını ok uyorum, dudaklar bulu uyor, diller birlikte dans ediyor. Dudaklarının tadını tekrar tekrar çıkartıyorum.

Jason'ın dudakları böyle hareket ediyor. Dili böyle hareket ediyor. Kolları beni böyle kavırıyor, sanki çekip gideceğim diye endi eleniyorum. Ama hiç  ansın yok.  u anda, ben onunum. Belki de hep onun oldum.

Parmaklarım Jason'ın kaburgalarının üzerinde kayıyor, günlerdir dokunmak için can attı ım yerleri ke fediyor, ta ki onu nefes nefese bırakıp inletene kadar.

Jason Larvik'i öpüyorum. Tıpkı hokey kampındaki gibi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jason

Cal'ı öpüyorum.

Onu öpmeyi planlamamıştım.

Ama günlerdir onu düşünüyordum ve şimdi dudaklarım onunkilere değdiğine göre, bırakmak istemiyorum. Bunun yerine Cal'ın dudaklarının dudaklarıma değme hissine, ellerinin önce çekingen, sonra da güçlü bir şekilde bana dokunmasına odaklanıyorum ve rahatlamış bir şekilde iç çekerek sadece onun bana değme hissine odaklanıyorum. Vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığına ve dilinin nasıl döndüğüne odaklanıyorum. Günlerce tropik bir adada mahsur kalmaktan ve görünürde jilet olmamasından kaynaklanan bir tür kirli sakalı var. Benim de öyle.

Bu rahatsız edici

değil. Öpücük güzel.

Ben de kendi payıma düşen kadınları öptüm. Bar ilişkileri benim olayım.

Ama bu mükemmel bir öpücük, tüm anılarımda olduğu gibi. Cal ağızıma karşı kıkırdıyor.

Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyor? Yani, sanırım bu eğlenceli. Belki kendi tarzında klişe.

Öpüşmeyi kestim.

Cal kollarını bana doluyor. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım.

."

"Ne demek istemedim...?"

"Beni sıcak tutmak için ağızdan ağıza vermene gerek yok."

Kollarımı indiriyorum.

Tepinerek uzaklaşmak istiyorum. Duygu yoğunluğundan nefret ediyorum.

Ona öyle olmadığımı ve birini sıcak tutmanın en iyi yolunun lanet dilini karşısındakinin ağızına sokmak olduğunu düşünen aptal bir sporcu olduğumu söylemek istiyorum.

Ama bunu Cal'e yapmak istemiyorum. Mesele şu ki, her ne kadar kurtarma helikopterlerinin sesiyle uyanacağımızı umuyor olsam da, bundan emin değilim. Onunla yaşamak zorundayım ve onunla yaşamayı seviyorum, açıkta olsa ve Bizi binlerce ışık yılı yukarımızdaki yıldızlardan ayıran bir yatak, battaniye ya da herhangi bir şey yok.

"Özür dilerim," diyor tekrar. "Bunu söylememeliydim. Bazen çok aptal oluyorum."

Dudaklarım yukarı kalkıyor. "Bunu inkar edemem."

Gülüştü boğuklaşıyor. "Bunu söylememen gerekiyordu."

Bana bunun ne olduğunu sormuyor ama belki de ne kadar zayıf olduğumun farkındadır. Diğer sahilde ya da en azından bu sahilin diğer tarafında kamp kurmayı ne kadar düşündüğümü. Bu garipliğe hazırlıklı değilim. Belki de o kadar da düzgün değilsin konuşmasına. Bir de neden seni homofobi için araştırıyorum muhabbeti var.

Ona verecek cevabım yok. Ve şükürler olsun ki, bana sormak zorunda olduğunu bildiğim soruları sormuyor.

"Arkanı dön," diyor Cal.

"Neden?" diye soruyorum, sesim keskin, çünkü kontrolün bende olmamasından nefret ediyorum.

"Çünkü donuyorsun," diyor, kollarını açmış bile. "İşe yarar bir şey yapmama izin ver."

Tereddüt ediyorum. Ama sonra döndüm.

Beni bir insan battaniyesi gibi sarıyor ve bir an nefes alamıyorum - çünkü daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Uzanıp ellerini ellerimde kavıyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. "Bu iyi mi?"

"Evet. Sorun yok, Jason."

Ellerine bir öpücük kondurmayı düşünüyorum ama bu çok duygusal olur.

Çıktığımız falan yok. Burada tesadüfen birlikteyiz.

Ama Şu anda onun beni ısıttığını hissedebiliyorum. G  zlerim alıştığımdan çok farklı olan yıldızlara kayıyor ve bir de bakıyorum ki sabah olmuş.

G  neŐ ışınları tenimi ısıtıyor ve birinin beni kollarında tuttuğunun farkındayım.

Cal'ın tuz ve hindistancevizi kokusu etrafımda dolaşıyor, babam diyetimin kusursuz olması gerektiğini fark etmeden önce annemin hevesli kurabiye kreasyonları kadar tanıdık ve rahatlatıcı

NHL hazırlığına ulaŐmak için.

G  neŐ doğmaya başladığında hafif bir mırıltı, uyanan kuŐların cıvıltısı ve b  ceklerin daha az m  zikal vızıltısı yankılanıyor, yumuşak bir Őeftali ışığı sahile yayılıyor.

Genelde takımlarım gece boyunca s  rmez. Genellikle, takımın sokağa çıkma yasağı olduğunu ya da erken bir antrenmanım olduğunu açıklayabiliyorum ve çok fazla soru almıyorum, sadece Şaşkın bakıŐlarla karŐılaŐıyorum.

Ama Cal tam yanımda.

Tamamen yanımda.

H  l   uyuyor, nefesi eşit ve teni sıcak. Şimdi onun kollarından kurtulmak için m  kemmel bir zaman. Ben yapmam. Uyanmasını falan beklemenize gerek yok. En uygun uyku saatini almamıŐ olsa bile, daha sonra Őekerleme falan yapamayacak değil ya. Ada, aktiviteler için çok cazip bir yer değil.

Sonra Cal kıpırdanıyor ve beni kendime getiriyor. Ne zamandır onun kollarındaydım?

Uyandı. SertleŐtiđi saniyeyi hissedebiliyorum. Zihninin acele ettiğini hissedebiliyorum, sanki her düşüncenin yuvarlandığını duyabiliyorum

Birbiri ardına.

Kollarımı indiriyorum. Kendimi geri çekiyorum. Ve bana bakmak için doğrulduğunda dizlerimi hızla yukarı çekiyorum,   nk   Tanrım, sertleşmişim. Muhtemelen sabahın k  r  nde ereksiyonumu g  rmesine gerek yok.

Ger  i muhtemelen d  n gecek     p  c  k ona y  zde y  z heteroseks  el olmadığımın iŐaretini verdi.

Finn, Luke ve Dmitri hayatları boyunca düşünceleri tarafından rahatsız edilmeden yaşadılar. Onları kıskanıyorum. Erkeklerle aşık oldular ama onlarca yıllık nefretleri onlara eziyet etmedi. Sanki Stetson takmışlar gibi rahatlıkla açık ve gururlu olabiliyorlardı. Kendilerinden emin bir şekilde 'Ben buyum, saygıya değerim, büyütülecek bir şey yok ve aşk aştır' diyebiliyorlardı.

Hiçbir zaman kendilerinin parçalarını küçük kutulara itmek ve ruhlarının parçalarını saklamıyorlarmış gibi davranmak zorunda kalmadılar.

Cal'ın sırtı hala bana dönük. Sertleştiğimi biliyor mu? Hissediyor mu? On yıl önce yaptığım gibi muhtemelen paniklediğimin farkında olarak beni yalnız mı bırakıyor?

Yoksa o... Tereddüt ediyorum. Onun da sert olması mümkün mü?

Suyun içinde şeffaflaşan o küçük külotun içindeki şişkinliğini düşünüyorum.

Sikim sarsılıyor.

Bu benim hatamdı. Tam olarak bunu düşünmemeliydim. Kendimi Cal ve benim tropik bir adada mahsur kaldığımız ve henüz kimsenin bizi almaya gelmediği gerçeğini düşünmeye zorladım.

Sikim yumuşuyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ben kahvaltı almaya gidiyorum." Ve sonra kaçıyorum.

Cal ateş istedi, ben de ona geçtim. Ben Cal'ın Sosyal Bilgiler öğretmeni ne öğretmiş olursa olsun, dalları birbirine sürtmenin yangın çıkarmak için yeterli olduğuna ikna oldu onu. Ray Bans'ımı çıkarıyorum ve kuru bir yaprağın üzerine yönlendiriyorum. Sonra beklerim.

Sonunda bir ateş kıvılcımlanıyor. Duman burun deliklerimde dolaşıyor.

Mutlu bir çığlık atıyorum ama aynı hızla yaprak parmaklarımla arasında buruşuyor.

Kahretsin.

Daha fazla kuru yaprak toplamaya gidiyorum ve Cal'ın beni duymamasını umuyorum. Aşırı coşku hoş değil. Babam bana her zaman

İnsanlar mutlu insanları ciddiye almaz, iyi huyluları kimsenin yapmak istemediği işlere hapseder.

Güneş gözlüğümü tekrar çıkarıyorum ve yeni, daha da kurumuş bir yaprağın önünde tutuyorum.

Sonunda yaprak alevler içinde patlıyor. Onu rüzgârdan koruyorum, sonra dikkatlice diğer yaprakların yanına götürüyorum. Ateş yayılıyor. Dallar kırmızı renkte parlayıp Cal'ın inşa ettiği ateş çukurunda çatırdayıp uğuldayana kadar nefesimi tutuyorum.

büyük tahta parçaları.

Bu bir
yangın.

Ben
yaptım.

"Cal!" Bağıriyorum.

Ama o çoktan bana doğru koşmaya başladı, tıknaz vücudu dalgalanıyordu. Hala pembe polo tişörtünü giyiyor ama Haki pantolonunu tamamen terk etmiş, saçları dağınık ve ayakları çıplak.

Ağzım kuruyor ve kendi sikimin biraz daha az atletik davranmasını istiyorum.

"Ateş yakmışsın!" diye
haykırıyor. Ben de ona
bakıyorum. "Uh-huh."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

C^{al} Ateş çukurundaki alevler hoş bir şekilde çıtırdıyor ve Jason bariz bir gururla bana bakıyor.

"İnanılmazsın." Onu kucaklamak için çekerken kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. Keskin nefes alışı beni duraksatıyor ama gözlerimiz buluştuğunda ifadesi yumuşamıştı.

"Önemli bir şey değildi," diye homurdanıyor, sesi hırçın, ama kollarımdan ayrılmıyor.

"Dün gece hakkında konuşmak zorunda değiliz," diye teminat veriyorum. "Öyle mi?" Sesi boğuk çıkıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Dün geceyi hayal etmemiştim. Bir rüya değildi.

"Anlıyorum. Sorun değil," diyorum ona.

Bir sonraki anda aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve aniden düşünebildiğim tek şey gözlerinin rengi oluyor. Dünya masmavi. Bir yanım sahile geri dönmek, okyanusa koşmak istiyor.

Ama başka bir parçam. Oh, Tanrım. Başka bir parçam başka bir şey istiyor.

Bakışlarının ardında umutsuz bir şey kıpırdanıyor. Sonra kayboluyor, yerini buzda gördüğüm türden bir kararlılık alıyor.

"Sana söz veremem. Birlikte olduğum tek erkek sensin ve..."

"Şimdi çok fazla konuşuyorsun." Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim.

Huysuz ifadesi yumuşar. "Ah, öyle mi?" "Bir gün mutlaka olacaktı."

Bir kahkaha attı.

Dudaklarımı yaklaşıtıyorum, çünkü cesur olacağım yer burası, onu öpeceğim yer burası, ama bunun yerine beni kollarının arasına çekiyor.

Ve sonra öpüşüyoruz.

Gerçekten öpüşmek.
Kendini geri çekiyor. "Normalde nefesim daha iyidir."
"Sen mazursun. Benimki değil..."
Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Sen iyisin, Cal. Gerçekten."
Gözlerimin kısıldığından eminim, çünkü sırtıyor ve gözleri yumuşuyor.

"Birlikte sarımsak yiyen çiftler gibi." Cildi kıpkırmızı oldu. "O değil..." Adem elması hareket ediyor. "Yani, sanırım olabiliriz." Kaşlarını çatıyor ve gözleri eskisinden daha yuvarlak.

Bir gün çift olabileceğimizi mi ima etti? Yanakları kızardı.
"Yani, Boston'a döndüğümüzde, eminim başka pek çok seçeneğiniz vardır..." Sesi hırçın, yanakları kırmızı.

Gülümsüyorum. "Çok fazla konuşuyorsun." Omuzları çöküyor.

"Burada kimse yok," diye hatırlatıyorum ona. "Sen istemedikçe kimse bilmeyecek."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor.
Muhtemelen benim gerçek bir gazeteci olduğumu düşünüyor.

Garip bir şekilde gülümsedim. "Yazıma bununla ilgili hiçbir şey koymayacağım, Jason. Yemin ederim. Kapalı olmayı anlıyorum. Gerçekten."

Ben şahsen liseden beri kapalı değilim ama o korkuyu hatırlıyorum. Bunu unutmadım. Hatırlıyorum.
belirsizlik. Kız kardeşim Tessa oldukça havalıdır ama etrafım her hafta kiliseye giden, 'günahtan nefret et, günahkârı sev'den bahseden ve gençler için yazılmış İncillerin giriş kısımlarının eşcinsel davranışlara hayır listesinde atıfta bulunmuştur. Biliyorum, aynı İncil'den bende de var.

Meğer etrafımdaki insanlar o kadar da kötü değilmiş. Ama korktuğumu hatırlıyorum. Her şey farklı olabilirdi.

"Asla kimseyi ele vermem," diyorum. "Söz veriyorum."
"Ben de kadınlardan hoşlanıyorum. Ben... Bunu ben uydurmadım."

Yavaşça başımı sallıyorum. Göğsümde bir şey titriyor.

"Anlıyorum."

Onunla hiçbir şey yapmamam gerektiğini söyleyen arkadaşlarım var.

Yüzüme odaklanmış, beni arıyor.

"Ama ben de senden hoşlanıyorum," diye devam ediyor.

"Senden gerçekten uzun zamandır hoşlanıyorum."

Sonra dudakları bir kez daha üzerimde. Umutsuzca hareket ediyor, boynumu, kulak memelerimi emiyorlar.

Onu hindistan cevizi ağacına bastırıyorum ve bir gümbürtü duyulduğunda gülüyor.

Ayaklarımızın dibine düşmüş bir hindistan cevizine bakıyoruz.

Jason, "Açıkçası, taş ve sopa yöntemiyle hindistancevizlerine vurmak yerine öpüşmeyi denemeliydik," diyor.

Gülüyorum. "Öpüşmek her şeyi daha iyi yapar."

"Kumsalda uzanmak ister misin?" Jason soruyor. Ses tonu garip, sanki fikrimi değiştirdiğimi ve artık onu istemediğimi düşünüyor.

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum.

"Oh, öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Sonra elimi tutuyor ve beni hala yapraklarla dolu olan katlanmış pantolonuma götürüyor. Onları bir yere taşıdı. Kıyıdaki gölgeli bölüm, haki pantolonumu şişiriyor, sonra üzerine uzanıyoruz.

Ve biraz daha öpüşüyoruz.

Jason üstüme uzanıyor ve dudaklarını yalamasını özlemiyorum. Gözlerindeki açlığı özlemiyorum. Ve sanki vücudumun her bir parçasını ezberlemek istiyormuş gibi beni çılgınca öpmesini de özlemiyorum.

Benimki sertleşiyor. Onunki de sertleşiyor. Onunkine dokunmak için uzandığımda titriyor.

"Hoşuna gitti mi?" Sırtarak

mırıldandım. "Hoşuma gitti."

Üstüne yuvarlanıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. O bakıyor Bana baktı, şaşırdı ve bir an için bunun çok fazla olup olmadığını merak ettim.

Çok fazla.

Ama dudaklarındaki gülümseme mutlu olduğunu söylüyor ve güneş gözlüklerini çıkardığımda gözlerinde merak gibi bir şey var.

Onu sertçe öpüyorum, dilini emiyorum. Vücudunun diğer kısımlarına geçiyorum. Son günlerde düşündüğüm vücudunun diğer kısımlarına. Yalamayı arzuladığım, emmeyi arzuladığım, öpmeyi arzuladığım vücudunun diğer kısımları.

Şimdi hepsini yapıyorum ve ona mümkün olan en iyi şekilde saldırıyorum.

• • • •

JASON

Elden geçiriliyorum. Her yerimden öpülüyorum. Güneş ışınları parlak, ama içimde dolaşan sıcaklık üstümdeki adam yüzünden.

Cal.

On yılı aşkın bir süredir düşündüğüm adam. Benden tamamen nefret ettiğini düşündüğüm adam. Bir adam. Şu anda yaptığımız şeyi yaptığımız için mutluyum.

Adrenalinler içimde dalgalanıyor ve dünya net, berrak ve renkli.

Bu gerçekleşiyor. Kendi kendime bunun muhtemelen hoşlanacağım bir şey olduğunu düşündüğüm her zaman, asla başıma gelmeyeceğini düşündüğüm her şey, işte gerçekleşiyor.

Aleti benimkine bastırıyor. Çok sert. Benimki onu karşılamak için geriliyor. Mayom müstehcen görünüyor olmalı. Bakışlarım onun külotuna kayıyor ve arkamı dönmek zorunda olmadığım, onun şişkinliği beni etkilemiyormuş gibi davranmak zorunda olmadığım için çok mutluyum.

Parmaklarımı hâlâ ıslak olan külotun üzerinde saygıyla gezdiriyorum.

Sikini içine sokmuş, dolduruyor. Ağzım sulanıyor.

Cal öpücüklerine ara verip beni izliyor, yüz ifadesi dikkatle boş. "Bununla bir şey yapmana gerek yok."

Keşke külotunu indirse. Bir bakayım. İstememem gereken şeyleri istememe gerek kalmasın,

İstememem gereken şeyleri.

Babamın sözleri aklımdan geçiyor, büyükbabamın kilerle birleşiyor. Alay ettikleri her şeyi yapıyorum. Yaptığımı bilmekten nefret edecekleri her şeyi, yıllar boyunca kendime yapmak istemediğimi söylediğim her şeyi, müdahaleci düşünceler olarak etiketlediğim arzuları onaylıyorum.

Çünkü Cal ile tanışmadan önce bile babam ve büyükbabam Larvik erkeklerinin kadınlardan hoşlandığını açıkça belirtmişlerdi. Olimpiyatlar sırasında yüzmeyi izlediğimizde bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, oda sanki biri tarafından ateşe verilmiş gibiydi ama bunun farkında olan tek kişi bendim. Omuzlarımın dikleştiğini hissedebiliyordum, Yuvarlak kalçalar, ilginç paketler ve sanki seksi kadın şarkıcıların olduğu bir müzik klipi izliyormuşum gibi kanımı kaynatan erkeksi figürlerle karşılaştığımda bile yüz ifademi nötr ve sıkılmış tutmaya çalışıyordum.

Cal çok iyi hissettiriyor.

Hayır demekten, bunu arzulamıyormuşum gibi davranmaktan yoruldum.

Ve Tanrı aşkına, Cal çok harika. Ona yalan söylemekten ve ilgilendiğim şeylerle ilgilenmediğimi söylemekten yoruldum. Vücudunu fark etmemiş gibi davranmaktan, yumuşak gövdesine ve kalın kalçalarına gömülmek istememekten yoruldum.

Çünkü onu yıllardır fark ediyordum. Belki son on yılda onu görmedim ama rüyalarımnda yer alıyordu.

Gençken öpüşmemizi diğer öpüşmelerden daha çok düşündüm.

Ve şimdi siki tam önümde, ıslak, damlayan pamuğa sarılmış.

Ona uzanıyorum, sonra tenim ısınıyor.

"Dokunabilirsin," diyor. "Eğer istersen. Dokunmak zorunda değilsin."

Onun nezaketi ve düşüncesi beni eritiyor. O alışkın deneyimli erkekler. Ne istediğini bilen erkekler. Onun vücuduna tapmaktan çekinmeyen erkekler.

"Dokunmak istiyorum," diyorum.

"Öyle mi?" Acele etmeden külotunu indiriyor. Daha fazla ten görünüyor. Ağzım sulanıyor.

Hayatımda olmasını düşündüğüm onca şey arasında seksi bir adamla tropik bir cennette olmak listemde yoktu. Cal'ı ilk kez gördüğümde utandım. Gözlerimin hâlâ ona kaymasından nefret ediyordum ve bana baktığında onda gördüğüm temkinlilikten tiksiniyordum.

Ellerimi kalçalarına götürüp sert kalça kemiğini hissediyorum. Orada bir kadın gibi yuvarlanmıyor.

Külotu henüz tam olarak kurumamıştı ve tenine yapışıyor.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum.

Duruyor ve parmaklarımı külotunun altına sokup aşağı çekiyorum.

Ve işte orada. Aleti orada.

Pembe, zonkluyor, sızıntı yapıyor ve karnına doğru yapışıyor.

Sinirlerim zonkluyor ama ona doğru hareket etmiyorum. Sanki Medusa'nın kendisi beni lanetlemiş gibi bir heykelim.

Cal'ın ifadesi değişiyor ve elimden kurtuluyor. Yanımda yere yığıldı. "Sanırım bu garip."

Bir şey göğsümü sıkıyor.

"Aletin tuhaf görünmüyor," diyorum sonunda.

"Sanırım bu iyi bir şey..."

"Özür dilerim. Yanlış söyledim."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ama bu hareket nedense çok zorlama.

"Dokunabilir miyim?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor. "Yapmak zorunda

değilsin." Ona doğru eğildim. "Ben

bu işin içindeyim." "Ama sen-"

"Tereddüt ettim. Ama hoşuma gitti. Senden hoşlanıyorum." Tenim ısınıyor, çünkü bunun birine itiraf etmekten hoşlandığım bir şey olduğundan emin değilim.

Elimi sikinin üzerinde gezdiriyorum. Biraz sönüktü ama kısa sürede dokunuşumla sertleşti. Parmaklarımı onun üzerinde kendi parmaklarımın hareket etmesini istediğim gibi hareket ettiriyorum.

Kadifemsi şaftını keşfederek sikinin çıkıntılarını izliyorum. Benimki gibi ama farklı. Biraz daha kalın, biraz daha düz. Benimki gibi sola doğru sallanmıyor.

Çok güzel. Onun gibi.

"Nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum," diye itiraf ediyorum. "Bunu mu düşünüyordun?"

"Evet."

Bu sefer gülümsemesi daha az zorlama.

Sikinin üstünden ön sperm akıyor.

"Tecrübesizim," diye itiraf ediyorum. "Seni nasıl iyi hissettireceğimi bilmiyorum. Pek sayılmaz."

"Şu anda kendimi iyi hissettiriyorsun. Ve bu bir gerçek." "Bunu söylemen çok hoş ama..."

"Kafana takma." Cal tekrar üstüme yerleşiyor ve aletim canlanıyor, tüm o erkeksi düzlemlerin tam da istediğim şekilde benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum.

Kalbimin hızlı atışı onun ağırlığı altında sakinleşiyor ve bedenim gevşiyor, sanki vücudumdaki her hücre artık Ona yakın olduğum için mutluyum.

Sikim onunkine karşı sertleşti. Onunkiyle buluşmak için sarsılıyor. "Biliyorsun," diyor Cal düşünceli bir şekilde, etli dudakları

"Çıplak değilsin." diyerek sırtıtmaya benzer bir şey yaptı.

"Olabilirim."

"Olmalısın."

Üzerimden yuvarlanıyor ve bir an için bundan nefret ediyorum. Bir an için ona dokunmak için uzanmak istiyorum. Bir an için onu umutsuzca özlüyorum.

Ama sonra elleri yine üzerimde. Şortumdaki düğümü çözüyor, sonra aşağı kaydırıyor. Sikim dışarı fırladı, sert ve sızdırıyordu.

Kıvraniyorum. "Yan tarafa dönüyor."

"Muhteşem," diyor, ses tonu ciddi. Ben boğuk bir kahkaha atıyorum, o da sırtıyor.

Ona tekrar uzandım ve bu sefer devrildi.
yanımda. Bu sefer sikim onunkine değdiğinde, hiçbir kumaş
ayırıyor.

Şaşkın bir inilti duydum. "Bu, uh..." Bu iyi
bir şey.

Bu harika.

Dünya yok olur, orman, kum, okyanus.

Hayat o ve benden ibaret ve hayat muhteşem.

Sikimi onunkine doğru hareket ettiriyorum, sonra
o da bana katılıyor. Sikim onunkine karşı nabız
gibi atıyor.

Ön spermlerimiz birbirine bulaşıyor, terimiz gibi, ağzı
açık öpüşmelerimiz gibi.

Evet, bu kesinlikle, kesinlikle iyi hissettiriyor.

"Bunu yapmaya devam et," diyorum
pantolonumun arasından.

"Seni yakaladım," diye söz veriyor ve gözlerinin içine
baktığımda yakaladığından emin oluyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

C^{al} Jason altımda kıvranıyor. Onu öpüyorum, kollarını etrafımda hissediyorum, siklerimizin birlikte hareket ettiğini hissediyorum. İtiyoruz

birbirlerine karşı.

En karmaşık seks eylemi değil ve ne kadar iyi hissettirebileceğini unutmuşum.

Ama belki de fark benim onunla olmamdır. Jason kuma batıyor ama yeterince geniş, Tüm ağırlığımı taşıyacak kadar kaslı. Kirli sakalları benimkilere ediyor.

Bu anı asla unutmayacağım. Bunu hep hatırlayacağım.

"Yaklaştım," diyor, yanakları pembeleşmiş. "Bırak beni." Tekrar ona doğru itiyorum.

Ve sonra benim sikime karşı döküldü. Kendi tohumumu dökmem sadece bir an alıyor. Boşalana kadar Jason'ın kızarmış, şimdi altımda sarsılarak hareket eden vücuduna bakmam sadece birkaç dakika alıyor.

Nefesim kesik kesik geliyor. Tereddüt ediyorum, Jason'ın gözlerine baktığımda ne bulacağımdan emin değilim. Elleri saçlarıma dolanıyor.

Beklemediğim bir şefkatle başımı okşuyor ve içimde kabaran ani korku yatışıyor, sonra dağılıyor, rüzgarla birlikte Pasifik'te kayboluyor.

Sıcak bedenine gömülüyorum, ta ki nefeslerimiz aynı anda kesişene kadar. Bakışları şefkatli ve tatlı.

Birden ilk öpüşmemizi hatırladım.

"Lisede öpüştüğümüzde hoşuna gittiğini sanıyordum."

İrkildi. Beni üzerinden yuvarlamasını ve tepinerek uzaklaşmasını bekliyorum ama onun yerine iç geçiriyor. "Yaptım. Ama o öpücük farklıydı."

"Nasıl?"

Kaşlarını çatıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Bu bir şakaydı."

Önce benim gözlerim kısılıyor,
sonra onunkiler açılıyor. "Bu bir şaka değildi," diyor.

"Neden şaka olsun ki?" "1 Nisan'dı.
Nisan Şakası Günü."

"Oda arkadaşım geldi ve bana şaka yapıp yapmadığını sordu."

"Oh, hayır..." Mideme bir batma hissi çarpıyor. "Seninle dalga geçtiğimi mi düşündün?"

"Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım."

"Nasıl bir erkek öpücükle şaka yapar?"

"Diğer adamın bunu yapmayacağını düşünen biri."

Ve sonra başka bir anı öne fırladı. Yanlış hatırladığımı düşündüğüm bir şey. Hayal ettiğim için kendimi azarladığım bir şey, özellikle de Jason hakkındaki tüm haberler ortaya çıktı.

"Seni tuğla duvara ittim," diyorum.

Başını sallıyor. "Ve sonra aramızdaki mesafeyi daralttın."

"Evet. Ama sonra..." Tereddüt ediyorum.

"Sonra sana baktım. Yüzün bana o zamanki kadar yakındı."

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Ve sen de iyi görünüyordun." Sesi titriyor, sanki bunu itiraf etmemesi gerekiyormuş gibi. "Kendine çok güveniyordun ve kendinden emindin ve..."

"Sonra sen beni öptün," diyorum

şaşkınlıkla. "Öptüğüm ilk kişi sendin."

"Gerçekten mi?"

"Tüm hayatım hokeydi," diyor Jason ve yanakları kızarıyor.

"Ve ailem çok katıydı."

"On altı yaş ilk öpücük için normal bir zaman. Muhtemelen pek çok insan daha sonra da öpüşüyordur."

"Sanırım bu senin ilk öpücüğün olmadığım anlamına geliyor." Sesinde acıya benzer bir şey var.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, öptüğüm kızları düşünüyorum. Madison.

Haley. Amber.

O öpücükler giderek daha çaresiz bir hal alıyordu. Bir şeyler hissetmek istiyordum. Kimyanın yanlış olup olmadığını ya da filmlerde öpüşmenin iğrenç değil de harika bir şeymiş gibi anlatılmasının film stüdyolarının film satmak zorunda olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Beklentilerimin çok yüksek olabileceğini düşündüm.

Ama o kızlara karşı hiçbir şey hissetmedim. Ben eşcinselim, biseksüel değilim, panseksüel değilim.

"Ama," diyorum gözlerinin içine bakarken gülümseyerek. "Öpmek istediğim ilk kişi sendin. İlk adam. İlk kişi kızlardan değil, erkeklerden hoşlandığımı fark etmemi sağladı." "Yani bu bir şaka değil miydi?"

"Hayır, Jason. Bu bir şaka değildi. Gerçektir."

"Ama sonra ben-" Yüzü beyazlaşır. "Sana kötü davrandım. Üşümüştüm. Ve sonra ben-"

"Sonra sen gittin," diye bitiriyorum. "Harika değildi."

"Çok özür dilerim." Uzanıyor, sonra yüzümü kavriyor. Parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve ben kollarında rahatlıyorum.

"Korkunç bir şey olmalı," diye devam ediyor vücudumu okşayarak.

"Harika değildi. Aramızda bir bağ olduğunu sanmıştım. Ama sonra sen gittin."

Omuzları çöküyor ve ben onu dürtüyorum çünkü onu mutsuz görmek istemiyorum. Daha önce mutluluk ve neşenin olduğu tüm boşlukları suçluluk duygusunun doldurmasını istemiyorum.

"Bunun bir şaka olduğunu düşündüğün için üzgünüm," diyorum. "Ben de özür dilerim."

Midem gurulduyor ve Jason gülüyor. "Hadi kahvaltı edelim." Sonra beni ateş çukuruna götürüyor ve hindistan cevizi yiyoruz.

JASON

Seks yaptım.

Bir erkekle.

Cal ile.

Parlak mavi gökyüzüne ve daha parlak mavi dalgalara gülümsüyorum. Kuşlar adanın üzerinde mutlu bir şekilde uçuşuyor, cıvıldaşıyor ve renkli tüylerini karıştırıyor.

Onca endişeden, öfkeden sonra şimdi sadece neşe ve sevinç var.

Çünkü Cal beni yıllar önce bir şaka için öpmemi. Benden nefret etmiyor. Ne şimdi, ne de o zaman.

Sıcaklık içimi dolduruyor.

Bugün onu defalarca öptüm. Birbirimizi defalarca orgazm ettik. Tenimiz benek benek oldu.

"Artık sana yüzmeyi öğretmeliyim," diyorum Cal'a.

"Suya girmekten mutluyum."

Elini elime alıyorum, sonra onu okyanusa doğru götürüyorum. "Bu külotların ıslandığını görmek istiyorsun," diye homurdanıyor. "Bu mümkün. O zaman oldukça harika görünüyorlar."

Bakışlarım onun sikine kayıyor. Onu ağzıma almak nasıl bir his olurdu? Tadı nasıl olurdu? Cal'i düşündüğümde her zaman olduğu gibi içimde bir şeyler hızlanıyor.

Onu emmek istiyorum. Ağzıma girdiğini hissetmek, özünü yutmak istiyorum.

Ama aynı zamanda güvende olmasını da istiyorum.

Suya giriyoruz ve bel hizasına geldiğimizde duruyorum.

"Buradan başlayalım."

Cal'ın bakışları temkinli.

"Eğlenceli olacak," diye söz veriyorum.

"Çocuklar bunu yapar." "Çocuklar dilleri de çok kolay öğrenir."

Homurdanıyorum. "Tamam, Bay Bilgili. Hadi yüzmeye çalışalım. Seni suya alıştıralım."

Cal suya bakar. "İçinde öylece yüzebileceğimi sanmıyorum."

"Bu tuzlu su," diye söz veriyorum. "Daha kolay olacak."
Ellerimi uzatıyorum. "Sıkı tutun."

Cal'ın yüz hatlarında hemen nefret ettiğim bir korku titreşimi beliriyor.

"Yanımdayım," diye söz veriyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

Yüzü bir saniye boyunca donuk kalıyor ve belki de yanlış bir şey söyledim. Ama sonra dudakları yavaş ve istikrarlı bir şekilde yukarı doğru kayıyor, ta ki sıcaklık nihayet gözlerine ulaşana kadar. "Biliyorum." Tekrar suya bakıyor. Dalgalar güçlü değil ama varlar. Dalgaların üzerinde beyaz köpükler kıvrılıyor. "Ben hiç..."

"Biliyorum." Ellerini ellerime aldım. "Bacaklarını dışarı çıkar."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra kendini suya bırakıyor.

"Seni çekeceğim," diye açıklıyorum.

"Tamam." Sesi sevdiğimden daha sertti ve ben her şeyi iptal etmek. Ona rahatsızlık vermek istemiyorum.

Ama nasıl yüzebileceğini bilmesini istiyorum. Sudan korkmasını istemiyorum. Çok yaklaşımdan korkarak okyanusun kenarında oturmasını istemiyorum.

"Geri yüzmemizi falan planlamıyorsun değil mi?" Cal'ın sesi titrer.

"Hayır. Ayrıca, yolu bilmiyoruz." Geri çekiliyorum, böylece bacakları dışarıda kalıyor.

Dalgaları vücudunun altında hissetmesine izin veriyorum. Ben onu çekerek geriye doğru yürümeye devam ederken o ellerime tutunuyor.

Göz kırpmıyor.

"Güzel, ha?"

Yüzü şüpheci kalmaya devam ediyor ve gülümsemeye başlayana kadar onu daireler çizerek sürüklemeye başlıyorum.

"Bu kadar yeter." Kalkmasına yardım ediyorum ve hayal kırıklığına uğramış görüldüğünde, girişin korkunç olmadığını anlıyorum. "Nasıl buldun?"

"Beklediğimden daha iyiydi."

"Harika. Şimdi sana ayaklarını tekmeleme alıştırması yaptıracağım."

"Yüzme bilmediğimi sana hiç söylememeliydim." Kaşlarımı çattım. "Bana her şeyi anlatmalısın. Yardım etmek için buradayım." Bir an için şaşkın görünüyor.

Çok fazla şey söyledim.

Birlikte samimi şeyler yapıyoruz. Ama bu Cal için uygun bir şey olduğu anlamına gelmez.

Ve bu iyi.

Gelecek hafta kurtulmuş olacağız ve o da yükü olmayan erkeklerle çıkmaya geri dönecek. Elini tutan, onu randevulara götüren, ona özel olduğunu söyleyen ve başkalarının onu duyup duymamasını umursamayan erkeklerle.

Belki benden bir zamanlar takıldığı kapalı bir adam olarak bahsedecek ve randevulaştığı kişi dehşet içinde geri çekilecek. Belki de

aceleyle başka seçeneği olmadığını açıkladı. Belki insanlar benim yaptığımı anlarlar.

Ama en çok endişelendiğim şey onun beni ifşa etmesi değil. Bunun sona erecek olması.

Onun baktığı biri olmaya hazır değilim.

basın odasında bir yer kazanmak için yeterince iyi oynadı.

Ona yüzmeyi öğretmeye devam ediyorum. Suda birlikte sığıyoruz ve ikimiz de gülüyoruz.

Kahkahalar öpücöklere, öpücöklere Cal'ın bacaklarını belime dolmasına dönüşüyor. Onu tuzlu suyun içinde tutuyorum.

Cal'ın vücudu kayganlaştı ve ben buna bayılıyorum.

Sırt üstü yüzerken bana "Bu çok eğlenceli," diye itiraf ediyor. Güneş tepemizde parlıyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

C^{al} Jason'a "Cildimde kırışıklıklar var," diyorum.
"Yaşlandığın zaman cildinde hep kırışıklıklar olacak.
yaşlı.
"
"Yaşlanacağımızı düşünüyorsun."
Elimi sıktı. "Elbette kurtaracağız. Her an kurtarılabiliriz. Her
an."
İkimiz de ufka bakıyoruz ama orada kimse yok.
Jason, "Tam o anda bir helikopter görünseydi harika olurdu,"
diyor.
"Evet."
"Artık nasıl yüzüleceğini biliyorsun. Her zamankinden daha
güvende olduğunu söyleyebilirim."
Sırıtiyorum. "Senin uzmanlık alanının donmuş su
olduğunu sanıyordum." "Ben çok boyutluyum."
Gülümsemesi duraksıyor ve
an çok ciddileşir.
"Konuşmak istersen ben buradayım. Yani, burada olduğumu
biliyorsun.
Burada başka kimse yok. Ama demek istediğim-"
Jason elimi nazikçe sıkıyor. "Anladım. Teşekkür ederim."
"Ve eğer konuşmamayı tercih edersen..." Sesim titriyor.
Cümleyi bitiremedim.
"Sanırım uzun yıllardır konuşmadım," diyor Jason sonunda.
"Belki de farklı bir şey yapmalıyım."
"Etkilendiğin tek erkek ben miyim?" diye sordum. Başını
sallıyor.
"Oh."
"Ama birlikte olduğum adam olduğun için
mutluyum." "Yani sen olduğunu
düşünüyorsun..."
"Sanırım ben biseksüelim." Jason alt dudağını çiğniyor.
"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Sadece seninle
olmaktan hoşlandığımı biliyorum. Kadınlar konusunda tam
olarak rahat olduğumu sanmıyorum. Ben her zaman

performans gösteriyormuşum gibi hissediyorum. Kadınlarla seksten nefret etmiyorum. Ama hiçbir zaman zevk almama da izin vermedim. Olmam gerektiğini düşündüğüm adam gibi davranmakla çok meşguldüm. Bu konuda daha mutluydum. bir kadınla seks yapmamdan çok, o kadınla seks yapmamdı. Bu konuda iyi olduğumu sanmıyorum. seks."

"Bence iyisin," diyorum.

Yüzüne bir gülümseme yayılır.

"Liderliği sevmiyorum." Sesi titriyor ve yüzü kızarıyor. Utanıyor ama bilmemi istiyor. "Bu konuda değil. Yatak odası. Sahte hissettiriyor. İstemediğim halde bir aktörmüşüm gibi. Bana bakma şeklini seviyorum."

Bakışları başka yöne kayıyor. O çok sevimli.

"Neden senin homofobik olduğun hakkında bir makale yazıyorum?"

"Pisliğin teki olduğum için mi?" Jason başını sallıyor ve göğsümde bir şey yırtılıyor. "Takım arkadaşlarımdan birdenbire erkeklerle çıkmaya başlaması hiç adil görünmüyordu.

mutluydu ve herkes onlar için mutluydu."

"Ama bir gün sen de aynı şeyi yapmak istersen..."

"Haklısın," diyor ve teni kızarıyor. "Tabii ki, Sen öylesin. Ama bu duygulara sahip değilmişim gibi davranmak zorundaydım. Bakmamak için kendimi zorladım. Sadece kızgın hissettim. Bunu açıklayamam. Hatalıydım. Alay ettim ve onlarla alay ettim. Onları incittim ve her zaman kendimi de incitiyordum."

Jason'ın omuzları çökmüş, yüzünde pişmanlık ifadesi var ve bundan nefret ediyorum.

"Ailen hakkında pek konuşmuyorsun," diyorum. "Baban da deden de hokey oynuyordu."

"Araştırmanı yapmışsın. İkisi de ikinci ligde oynadı. Asla sahip olamayacakları bir hayata sahip olmamı istediler. kendileri için başarmayı başardılar."

"Evet, anladınız."

"Şu anda."

Boston Blizzards'ın Pasifik'te kaybolan bir oyuncu için ne kadar bekleyeceğini bilmiyorum. Belki de

NHL'in önde gelen liderleriyle lobi yaparak onun yerini alacak birini bulmaya çalışıyorlar.

Birkaç gün önce olsa, bunu yapmaları gerektiğini söyledim. Muhtemelen bu konuda bir makale yazardım.

"Demek sporcu bir aileden geliyorsun."

"Bu kaslar genetik yardım aldı," diyor Jason. "Bak. Açıkçası, yüzde yüz kabul edilebilir olmaktan başka bir şey olmamam konusunda beni uyardılar. Eminim ki Babam biliyor. Ama dinlemek zorunda değildim. Pek çok insan dinlemiyor."

"Biseksüel olmak zor olmalı."

"Ben bir multimilyonerim," diyor Jason. "İş için her zaman darbe alıyorum. Büyük bir mesele olmamalı."

"Vinnie Di Costa için büyük bir olaydı," diye hatırlatıyorum ona. "Sanırım."

"Ve muhtemelen profesyonel sportlardaki diğer takımlarda hala kapalı olan başka eşcinsel ve biseksüel erkekler de var. Bu onlar için büyük bir mesele."

"Belki."

"Her şeyin büyük bir mesele olması normal. Özellikle de bu. Seni buraya kadar takip ettiğim için özür dilerim. Seni buradan kovaladığım için üzgünüm. Boston."

"Ne yazık ki Dmitri benim yüzümden sınır dışı edildi," diyor Jason perişan bir halde.

Jason'ın elini tuttum.

"Oskar ve Dmitri İsveç'e taşındı. Gerçekten evlenmemiş olsalardı bunu yapmazlardı."

"İsveç korkunç bir ülke değil."

"Dmitri Boston'da olmalı. Takımında. Arkadaşları ve yeni ailesiyle birlikte."

Elini okşuyorum. Acısını hafifletmek istiyorum. Bunu daha iyi hale getirecek kelimelerim yok, çünkü o haklı, Dmitri gitti.

Jason parmaklarımızı çözdü. "Ben gidip yangını kontrol edeceğim."

• • • •

JASON

Cal'dan aceleyle uzaklaşıyorum. İşte bu yüzden konuşmayı sevmiyorum. İnsanların benden nefret etmesine neden olan tüm yönlerimi ortaya çıkarıyorum. Erkeklerin sızlanmaması gerekir.

Ama bir dahaki sefere yanına gittiğimde beni kendine doğru çekiyor, sanki hiç umursamıyormuş gibi.

Cal benimle ilgili tüm kötü şeyleri biliyor. Hayatımdaki diğer herkesin geri çekilmesine neden olan her şeyi ama o bilmiyor. Ateşin alevleri Cal'ın yüzünde titreşimler yaratıyor ve parmaklarım onun düzlemlerindeki her bir altın parçasını kovalamak için kaşınıyor.

"Dmitri'nin sınır dışı edilmesini istemedin," diyor Cal.

"İstemedim."

"Sen iyi bir insansın."

"Daha önce kimsenin bana böyle seslendiğini sanmıyorum." Kendimi kıkırdamaya zorluyorum ama ses kopuk ve sert çıkıyor.

Cal kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Belki de insanlar dikkat etmiyordu."

Sevişmiyoruz. Ağır konuşmalardan sonra doğru gelmiyor.

Ama uykuya doğru sürüklenirken, bunu da hiç yaşamadığımı fark ettim. Hiç yatakta bana sarılan biri olmamıştı. Bunun sorun olmadığı biriyle hiç birlikte olmadım.

Sahneye çıkmama gerek yok.

NHL oyuncusu Jason Larvik olmama gerek yok. Ben olabilirim... ben.

Yağmur beni uyandırdı. Gök gürlüyor, Cal ve ben sendeleyerek kalkıyoruz.

"Siktir," diyorum. "Ateş."

Sahilde aceleyle ilerlerken gökyüzü simsiyah, rüzgârın sürüklediği yağmur enseme vuruyor.

Palmiye yaprakları ve dallarından yapılmış barınağa ulaştığımızda giysilerim sıırıslam olmuştu. Cal'ın elini tutuyorum ve onu küçük alana sokuyorum. "Başına dikkat et."

Cal yere düşüyor. Palmiye yapraklarıyla kapladım ama gerçek bir evin yerini tutmaz. Yine de, bu bir

iyileştirme.

"Burada uyumalıydık," diyorum kederle. "Beni yüzmeye götürdüğünü hayal edebiliyorum."

Gülüyorum, sonra Cal'ın titrediğini fark ediyorum. "Bebeğim." Onu yakınımaya çekiyorum.

Cal sertçe nefes alıyor ama onu da kendimle birlikte yere çekiyorum.

Barınak küçük, içinde durabileceğimiz kadar büyük değil ama bizi hava şartlarından koruyacak kadar büyük.

Onu göğsüme doğru çekiyorum, yüz yüze geliyoruz ve kaşlarımı çatıyorum.

Genellikle Cal sıcak koşar - birlikte uyuduğumuzda bunu fark ettim, teni her zaman güneşte oturuyormuş gibi hissettiriyor. Ama şimdi buz gibi.

Gömleği sırlıslam olmuştu ve onu yırtıp çıkardım.

"Romantik hissediyor musun?" diye soruyor, hâlâ titriyor.

Sonra geriliyor. "Yaptığımız şeyin romantik olduğundan değil."

"Sessiz ol," diyorum ona.

Islak gömleğim muhtemelen ısınmasına yardımcı olmuyor ve onu öne doğru kaydırıyorum. "Bir dakika."

Gömleğimi olabildiğince çabuk çıkarıyorum. Cal titremeye devam ediyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"Özür dilerim," diye kekeliyor. "Sadece biraz üşüdüm."

"Uh-huh." Onu tekrar göğsüme yaslıyorum ve ellerimi vücudunda gezdiriyorum. "İyi olacaksın."

Umarım haklıyım. Endişe içimi dolduruyor. Burada bir eczane yok ki.

"Biliyorum," diyor. "Sana sahibim."

Onu sıkıca kavriyorum ve alnından öpüyorum. "İşte böyle, bebeğim."

Tekrar sertleşiyor ama ben geri adım

atmıyorum. "Senden gerçekten

hoşlanıyorum," diyorum ona.

"Ben de romantik olmadığını söyledim."

"Hey! Sadece bir kez kekeledin," diyorum gururla.

"Isınıyorsun!"

Homurdanıyor ve kollarımı vücudunda gezdirmeye devam ederken boynuna doğru sırtıyorum.

Sikim dikleşiyor, çünkü kaygan Cal vücudumun takdir ettiği ve sevdiği bir şey. Hem de çok.

Yağmur gerçekten de daha sert yağıyor ve sığınağı yıkmak için elinden geleni yapıyor.

Fiji'ye indiğimizde bizi karşılayan yoğun sıcaklık kayboldu.

Cal, "Buranın bir tatil beldesi olduğunu düşündüğüne inanamıyorum," diye homurdanıyor.

"Burası bir tatil beldesi!"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir dahaki sefere hava durumunu kontrol edin." "Hava durumunu kontrol edeceğim ve olabilecek herkese soracağım

Onların onayı için beni dünyanın dört bir yanında takip edecek kadar çılgınlar." Söz veriyorum.

Cal sırtıyor. "Maldivler'in yılın bu zamanlarında güzel olması gerekiyor."

"Öyle mi?"

Cal bana "Fiji'yi ziyaret etmek için en uygun zaman yaz aylarıdır" diye bilgi verdi.

"Fiji çok uzak
görünüyordu." "Çok
uzakta."

Daha önceki kahkahalarımızın yerini garip bir sessizlik alıyor.

Boston'dan kaç mil uzakta olduğumuzu hesaplamanın bir faydası yok. ABD kıtasının sınırına ulaşmadan önce bir jetle kesintisiz okyanus üzerinde kaç saat geçireceğimizi.

Hayır. Bunu düşünmek
istemiyorum. Kesinlikle olmaz.

Yerde kayıyorum. Rahatsız edici ama her şey öyle. Paten kaymak pek de rahat bir meslek sayılmaz, Takım olarak jetimizle uçarken koltuklarımız ne kadar süslü olursa olsun. Bizimle ilgilenmek için tam zamanlı bir masözleri var.

Bunu sigorta şirketlerinde bulamazsınız.

Hayır, en nefret ettiğim şey soğuk. Soğuk bana dışarıda olduğumuzu hatırlatıyor.

"İşte bu yüzden insanlar yaprak ve dalların yanı sıra başka şeylerden de evler inşa ettiler."

"Hey..." Cal diyor ki. "Bunu inşa ettiğine sevindim. Ben yapmayacaktım. İslanırdım."

Hayal etmekten ürperiyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum.

OTUZUNCU

BÖLÜM

C^{al} Uyandığım da sanki biri midemi kum ve sümüksü balıkla doldurmuş gibi hissediyorum. Barınak loş, gri ışık ve bir an için nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Sonra Jason'ın kolu sıkılaşıyor ve her şey geri geliyor - ada, fırtına, dün gece bana sarılma şekli. Ama bir terslik var. Midem uğursuzca çalkalanıyor. "Jason," diye fısıldıyorum, sonra hemen konuştuğuma pişman oluyorum.

Mide bulantısı içimi sarıyor.

Anında uyandı, atletik refleksleri iş başındaydı. "Hey. İyi misin?"

Doğrulamaya çalışıyorum ve dünya yan yatıyor. "Ben-" Midem sıkışıyor ve hasta olmak üzere olduğumu biliyorum.

"Kahretsin." Jason çoktan harekete geçmiş, barınağın girişine doğru çabalamama yardım ediyordu. Kumun içine doğru öğürmeye başlamadan önce dışarı çıkmayı zar zor başarıyorum ve dün sahip olduğum az miktardaki hindistan cevizini çıkarıyorum. Tüm vücudum bu çabayla titriyor.

Jason'ın eli sırtımda sıcak, nazik daireler çiziyor. "Sorun yok. Çıkar onu."

Sonunda işim bittiğinde, bitkin bir halde ona yaslanıyorum. "Özür dilerim. Siktir, bu iğrenç."

"Hey." Saçlarımı alnımdan geriye doğru tarıyor ve gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Avucunu önce alnıma, sonra yanaklarıma bastırıyor. "Yanıyorsun."

"Soğuk," diye mırıldanıyorum, her ne kadar tenimde boncuk boncuk ter hissediyor olsam da.

"Biliyorum bebeğim. Hadi, seni içeri götürelim." Sığınağa sürünerek girmeme yardım etti. Beni takip etmiyor. "Bir dakika."

Tanrım, bu çok utanç verici. Onun önünde hasta mıydım? Bundan geri dönmenin bir yolu yok. Muhtemelen

Kusmak için kumsalın diğer tarafına koşmak gibi bir şey.

Elinde yarım hindistan ceviziyle yeniden ortaya çıkıyor.

Midem bulanıyor. "Yemek istemiyorum."

"Yağmur suyu. İç onu." Hindistan cevizi kabuğunu dudaklarıma doğru tutuyor.

Yudumlamaya odaklanıyorum ve dünya dönmüyormuş ve boğazım asitten yapılmamış gibi davranıyorum. Parmakları saçlarımı karıştırıyor ve şu anda iyi hissettiren tek şey bu. "Cal, senin için yiyecek başka bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım." Yanıma başka hindistan cevizi kabukları koyuyor. "İçebildiğin kadar içmeye çalış."

Panik göğsümde alevlendi. "Uzağa gitme."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Bana bakabilmek için yana kayıyor. "İyi olacaksın. Bu muhtemelen vücudunun bize diyetimizi çeşitlendirmemiz gerektiğini söylemesidir." Alnımdan öpüyor. "Dinlen. Hemen döneceğim."

O gittikten sonra kıvrılıyorum ve bunun ne kadar utanç verici olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Yirmi dakika sonra döndüğünde yüz ifadesi asıktı. "Hiçbir şey bulamadım. Üzgünüm."

Zayıf bir gülümseme veriyorum. "Sorun değil. Yemek yiyemeyecek kadar hastayım."

Nedense bu açıklama onu daha endişeli gösteriyor.

"Ateş yanarken karides pişirmeye çalışmalıydım. Özür dilerim. Bunu düşünmemiştim."

"Ben de bunu düşünmemiştim. Ayrıca, dün iyi vakit geçirdiğimi hatırlıyorum."

Gözleri yumuşar. "Evet. Artık ıslak olmadığında yeni bir ateş yakabilirim. Şansımız yaver giderse belki yarın."

"Teşekkür ederim. Biliyorum bu..." Muhtemelen terli, solgun bir karmaşa gibi görünen kendime belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Bu pek de eğlenceli değil."

"Cal, tüm kötü yanlarımı biliyorsun ama yine de bana sarılıyorsun ve beni kabul ettiğini hissettiriyorsun. Senin için her şeyi yaparım."

"O kadar da kötü değilsin."

"Gördün mü?" Sırıttıyor, alnımı tekrar öpüyor, sonra sürünerek sığınaktan çıkıyor.

Kendimi çok kötü hissetmeme rağmen göğsümde sıcak ve parlak bir şeyler yeşeriyor.

....

JASON

Yağmur gece boyunca tabelalarımızı yıkadı. Palmiye yaprakları ve dal parçaları her iki sahile de dağılmış, özenli çalışmalarımız silinmiş. Onları havadan görülebilecek kadar büyük harflerle yeniden inşa ediyorum.

Sonra ormana doğru ilerledim, daha önce hiç gitmediğim kadar derine indim. daha önce gitmişti. Burada gölgelik kalın, güneşin çoğunu engelliyor ve her şey zengin, yeşil ve canlı kokuyor.

İşte o zaman onları fark ediyorum: Bir ağaçtan sarkan sarı-yeşil meyve kümesi.

Muzlar.

Küçükler, tam olgunlaşmamışlar ama kesinlikle gerçek yiyecekler.

Ağaca tırmanıyorum ve bir demet koparmayı başarıyorum.

Başardım. Gerçekten yiyecek buldum. Cal'i daha da hasta etmeyecek gerçek yiyecekler.

Kampımıza doğru yarı koşar, yarı tökezlerken, muzları altından yapılmış gibi tutarken neredeyse zıplıyorum. "Cal!" Barınağımızı görür görmez sesleniyorum. "Cal, ne bulduğuma inanamayacaksın!"

Ona ulaştığımda oturuyor ve bütün gün olduğundan daha iyi görünüyor. Muzları görünce bütün yüzü aydınlandı.

"Bunlar gerçek mi?"

"Süper gerçek!" Yanına çöküyorum. "Koca bir ağaç buldum. Birden fazla ağaç."

"Jason, sen harikasin."

Bir tanesini dikkatlice soyuyorum ve küçük bir ısırık alıyorum. Ekşidir, marketten alınanlar kadar tatlı değildir ama kesinlikle muzludur. "Gördün mü? Hala

canlı."

Cal gülüyor, hastalandığından beri ondan duyduğum ilk gerçek kahkaha. "Kahramanım benim."

Bunu duyduğumda onun ormanda hayatta kalma uzmanı olduğuma dair bir şaka yapmak üzereydim.

Uzaktan gelen bir uğultu.

İkimiz de donup kaldık.

"Bunu duyuyor musun?" Cal fısıldıyor.

Ses gittikçe yükseliyor.

Palmiye yapraklarının arasından gökyüzüne bakarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Orada-" Ağaçların üzerinde karanlık bir şekil belirirken işaret ediyorum. "Bu bir helikopter."

Cal'ı yukarı çekiyorum, helikopter adamızın etrafında dönüp sahile doğru alçalmaya başladığında ikimiz de bakakalıyoruz.

"İşaretler işe yaradı! Bizi buldular!"

Helikopter kesinlikle iniyor olmasına rağmen ikimiz de bağırıyor, kollarımızı manyaklar gibi sallıyoruz. Cal'ın elini tuttum. Düşünmeden elini uzatıyor, ama düşürüyor.

Helikopter bir kum ve gürültü kasırgası içinde yere iner.

Kapı açılır ve insanlar dışarı çıkmaya başlar; önce bir pilot, sonra da tanıdık gelen pahalı takım elbiseli bir adam.

Sunucuya yakışır bir gülümseme takınıyor. Bu da mantıklı, çünkü o bir spor sunucusu. Yine de burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu..." "O benim patronum."

Rex Manley. Onu televizyondan ve basın odasından tanıyorum. Sports Sphere'in en büyük ismi.

Saçları ağarmış genç bir adam arkasından atlıyor. O da başka bir muhabir. Jeremy gibi bir şey. Kahretsin. Bu Cal'ın oda arkadaşı mı? Öyle olmalı.

"Cal! Kahretsin, öldüğünü sanmıştık!" Jeremy, Cal'i sert bir şekilde kucaklıyor.

Orada garip bir şekilde duruyorum, aniden gömleksiz olduğumun, kir ve çiziklerle kaplı olduğumun ve elimde bir demet

mağara adamı gibi muz.

Rex o televizyon gülümsemesiyle bana yaklaştı. "Jason Larvik. Seni hayatta bulmak güzel."

"Hayatta olduğum için mutluyum." Bakışlarım Cal ve oda arkadaşına kaymaya devam ediyor ama kendimi Rex'e bakmaya zorluyorum. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Rex homurdanır. "Hayır. Planlanmamıştı. Siz ikiniz bizi korkuttunuz."

Ve sonra aklıma başka bir şey geldi.

Bunca zamandır Cal ile yatmamam gerektiğini düşünüyordum, o da aynı şeyi düşünüyordu.

Çünkü o bir gazeteci ve ben de onun röportaj konusuyum. Ve gazetecilerin de kuralları vardır.

Rex her şeyi fark eden bir adam.

Tüm maçları izleyebilir ve her oyuncunun nasıl oynadığını bilir. Pakı ve savunma stratejisini izler.

İçime
çekiyoru
m.

Sorun
değil.

Önemli olan Cal ve benim keşfedilmiş olmamız. Çünkü belki de sadece dört gecedir yoktuk ama bunun sonsuza kadar uzaması korkusu aklımdaydı. Herkes İkinci Dünya Savaşı savaşçılarının onlarca yıl mahsur kaldıktan sonra Pasifik'teki küçük tropik adalarda keşfedildiklerine dair hikâyeleri duymuştur.

Bunun bizim başımıza gelmesini istemiyordum ama ona hiç söylememiş olsam da böyle olmasından korkuyordum.

Asit mide zarıma batıyor.

Jeremy Cal'ın üzerine titriyor, yaralarını kontrol ediyor, sırt çantasından su ve enerji barları çıkarıyor.

Elimdeki mizlara bakıyorum ve kendimi gülünç hissediyorum.

Yüzünde tuhaf bir ifade olan Rex'e dönüyorum. Ama muhtemelen erkekler arasında açık bir sevgi görmeye alışık değil.

Rex eskiden bir sporcuydu, takımların şimdikinden daha homofobik olduğu zamanlarda.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz." "Çalışanım için geldim," diyor Rex, sesi küçümseyici.

"Doğru." Göz kırpıyorum. "Benim için dünyanın öbür ucundan geleceğini ima etmek istememiştim."

"Tabii ki."

Yüz ifademi yumuşak tutmaya çalışıyorum. "Otelde çok insan var mı?"

"Burası yüksek sezonda beş yıldızlı bir tatil köyü, Jason. Doğal olarak var."

"Kastettiğim bu değildi."

"Oh." Bu sefer utanmış görünme nezaketini gösterdi. Çok fazla şey söyledim. İçgüdüsel olarak soğuk davranıyorum. Bu duygu işi çok zor.

Çünkü gerçekten benim için gelen biri olup olmadığını sorduğumu biliyor.

Benim

ailem.

Benim-

Arkadaşım yok. Hokey çok fazla zamanımı alıyor. Diğer takımlardaki arkadaşlarım artık benim rakibim ve şu anki meslektaşlarım beni küçümsüyor.

"Sanırım bunun arkasında sen varsın?" Ben soruyorum.

Rex, "Öldüğünü sandılar," diyor. "Jet skileriniz yüzer halde bulundu."

Nabzım hızlanıyor ve bir anlığına kendimi orada buluyorum. "Cal'ın jet ski'si bozuldu, ben de onu benimkiyle götürdüm. Sonra o jet ski denize sürüklendi."

"Otel en kötüsünü düşündü. Sizi aradılar ama bu adada değil."

"Başka bir tanesine doğru gidiyorduk."

Rex başını salladı.

"Size kocaman bir teşekkür borçluyum," diyorum. "Bizi bulduğun için teşekkürler."

Rex, "İyi olmana sevindim," diyor ama sözleri sert ve yönü, yan tarafta hızla sohbet eden Cal ve Jeremy'ye odaklanmış durumda.

Bu çok iyi. Bu
harika.
Ama yine de içimde bir endişe kabarcığı var.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

C^{al} Kurtulduk. Neşe içimi dolduruyor ve gülümsemeyi bırakacağımdan emin değilim.

"Bu adada sıkışıp kaldığına inanamıyorum.

Larvik," diyor Jeremy, benim hâlâ hayatta olduğuma dair harika gerçeği haykırmayı bitirdiğinde, ki bu da beni fazlasıyla mutlu ediyor.

Onun yersiz sempatisini görmezden gelmek zor ve bakışlarından kaçınmaya çalışıyorum.

"Derhal zam almalısın."

Gözlerim yukarı kayıyor. "Henüz hiçbir şey yapmadım."

"Dostum, Larvik'le günlerce yalnız kaldıktan sonra hayatta kaldın.

Nerede uyudun ki?" Jeremy bakışlarını sahilde gezdirir. Bakışları Jason'ın yaptığı küçük barınağa takıldı. "Orada birlikte sıkışıp kalmadınız mı?"

"Dün gece çok şiddetli yağmur yağdı. Şansımız varmış."

"Kulağa korkunç geliyor,

dostum." Sessiz kaldım.

Bazı kısımları korkunçtu. Ve yine de.

Oh, Tanrım. Diğer kısımlar çok iyiydi.

Ona bakmamam gerektiği halde bakışlarımı Jason'a yöneltiyorum. Artık Jason'a yüzümde nötr bir ifadeyle bakmamın mümkün olduğunu sanmıyorum.

İsteyeceğim son şey Jeremy ve Rex'in şüphelenmesi.

Kahretsin, ya patronum hakkında profil yazmakla görevlendirildiğim kişiyle yattığımı öğrenirse? Bu kesinlikle gazetecilik açısından hayır, hayır.

Ürperiyorum.

Bu pozisyonu çok uzun zamandır istiyordum.

Jeremy'ye "Larvik harikaydı," diyorum çünkü Jason hakkında kötü bir şey düşünmesine izin vermeyeceğim.

Jeremy bana sert bir bakış attı. "Güneş çarpması için kontrolden geçtiğinden emin olmalısın."

"Öyleydi!"

"Anlıyorum. Düşük beklentiler ve her şey."

"Bize yiyecek getirdi, barınağımızı inşa etti. Bugün hasta uyandım ve o çok tatlıydı ve yiyecek aramaya gitti."

"Dostum! Yiyeceğim var!" Jeremy çantasından bana protein barları ve su uzatıyor. Onları yırtıp açıyorum ve hevesle yiyip içiyorum.

"Ve aletleri yoktu. Ya da uygun malzemeleri. O olmasaydı nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum."

Jeremy dudaklarını büzüyor ve Jason'ın ne kadar nazik ve sevgi dolu biri olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Bakışlarım Jason'a kayıyor. Yüzü dikkatle boş ve içimde bir belirsizlik dolaşıyor.

Tanrım, belki de her şeyi bir rüyada uydurmuşumdur. Hayır. Doğru değil.

Jeremy'ye "Bana yüzmeyi o öğretti," diyorum, çünkü en azından bunu söyleyebiliyorum.

Oda arkadaşımın gözlerinde şaşkınlık belirmiyor. "Vay anasını, aşık olmuşsun."

"Yok!"

Jeremy bana şüpheyile bakıyor.

Teknik olarak bir çeşit karşılık varsa bu aşk sayılır mı? En azından öyleydi.

Şimdi her şey belirsiz.

On dakika önce Jason'la birlikte sonsuz bir zamanımız olduğunu hayal ediyordum.

Ve şimdi ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen hiçbir şeyi açıklamayacağımı umuyordur.

Ve açıklamayacağım.

İçimi çekiyorum ve helikopterde Rex'e katılıyorum, Jeremy de peşimden geliyor.

Rex'e garip bir gülümseme verdim. Beni kurtarmaya geldi, bu hayatta kalma açısından çok güzel bir şey ama muhtemelen bana ayın çalışanı ödülünü kazandırmaz.

"Teşekkür ederim," diyorum Rex'e.

Rex bana o iddialı baş sallamalarından birini yapıyor. "İyi olmana sevindim."

"Sen gelmeseydin ben de gelmezdim."

Rex yüzünü buruşturur. "Özür dilerim. Görevi sana verdiğimde ne kadar büyük olduğunu anlamamıştım."

Gözlerim kapanıyor. Ona makaleyi yazamayacağımı söylemek zorunda kalacağım. "Sorun değil."

Rex sırtıma erkekçe bir tokat atıyor ve helikopter pilotu içeri girmeme yardım ederek beni koltuğuma yönlendiriyor. Jason önümdeki sıraya oturdu.

Hepimiz bağlandıktan sonra helikopter yukarı doğru hareket ediyor. Boynumu aşağı doğru eğiyorum ve bunun adayı son görüşüm olduğunu fark ediyorum.

Gelecekte insanların kafasını karıştırmamak için YARDIM mesajları temizlendi.

Sonra helikopterin pervaneleri tüm düşüncelerimi bastırıyor ve uçup gidiyoruz, uzaklara, uzaklara.

Jason bir kez dönüp bana yumuşak bir gülümseme verdikten sonra yolculuğun geri kalanını öne bakarak geçiriyor, ben ise yolculuğun geri kalanını Jason'la gerçekten seks yapıp yapmadığımızı merak ederek geçiriyorum.

Havaalanında her şey floresan ışıkları ve resmi evraklarla bulanık bir şekilde ilerliyor. Rex lojistik işlerinin çoğunu hallederken Jeremy korumacı bir şekilde yanımda duruyor ve ne zaman fazla yaklaşırsa Jason'a şüpheli bakışlar fırlatıyor.

"Bugün Boston'a sadece bir uçuş var," diye açıklıyor Rex bilet gişesine yaklaşırken. "Cal, biletini aldım Şimdiden. Şanslı zamanlama."

Jason kendi biletini almak için gişeye doğru ilerliyor ve muhtemelen limiti olmayan bir kredi kartı çıkarıyor. Aramızdaki zıtlık beni tekrar etkiledi. O multi milyoner bir atlet, ben ise en büyük masrafı bilet almak olan genç bir gazeteciyim.

Bu ay başka bir adamla paylaştığım North End'deki küçük dairenin ilk ve son kirasıydı.

Ama sonra onun temsilciyle sessizce konuştuğunu duyuyorum ve ses tonundaki bir şey dikkatimi çekiyor.

"Callum Prescott'un biletini business class'a yükseltmek istiyorum." Kartını bankonun diğer tarafına kaydırды.

"Jason, hayır." Çabucak öne çıkıyorum. "Gerek yok-" "Bu sabah hastaydın. Rahat olmalısın." "Bu senin sorumluluğun değil."

Sanki ona hakaret etmişim gibi gözlerini kırptırıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Al şunu, Cal."

Bilet görevlisi çoktan yükseltme işlemlerini yapmaya başlamıştır ve Rex ile Jeremy'nin dikkati kendi check-in işlemleriyle meşguldür.

"Ödemenize izin veremem."

"Tamamdır." Yüz ifadesi yumuşar. "Kendine iyi bak, Cal."

Sonra güvenliğe doğru yürüyor ve ben ayakta duruyorum. aylık kiramdan daha pahalı bir business class biniş kartına sahip olmak.

• • • •

JASON

ABD'ye dönmek üzere bir uçaktayım, beni sürekli dirsekleyen bir iş adamı ile ağlayan bir bebekle seyahat eden bir kadın arasında orta koltuğa sıkışmış durumdayım. Birkaç saat önce geri dönebileceğimden emin değildim ama şimdi buradayım.

İkimiz için de business class'ı rahatlıkla karşılayabilirdim ama sadece bir koltuk boştu. Tabii ki, o da Cal'a git. Daha bu sabah suyu zar zor içebildi.

Benimle bir adada sıkışıp kalmaktan, hindistan cevizi yemekten ve kumda uyumaktan çok daha fazlasını hak ediyor.

O kadar yorgunum ki, sıkışık koşullara ve ideal olmayan gürültü ortamına rağmen kısa sürede uyuyorum.

Uyandığımdaya, uçuş görevlisi bana kahvaltı paketi gibi görünen bir şey uzatırken kahveme krema ve şeker isteyip istemediğimi soruyor.

Keşke Cal yanımda olsaydı. Onu şimdiden çok özledim.

Yakında Boston'a döneceğiz. Döndüğümüzde onu görecekğimden değil.

Çünkü gerçek şu ki, Cal için hissettiklerimi hiç kimse için hissetmedim.

İş için sürekli seyahat ediyorum. Eğer isteseydim, gerçekten isteseydim, bir erkekle birlikte olabilirdim. Yapabilirdim.

Birlikte olduğum kadınların hiçbirini beni gerçekten tanımadı. Belki de onlarla her şeyi paylaşmamak benim hatamdı. Kendimin bazı kısımlarını sakladığım ve kendime bunların önemli olmadığını söylediğim için, çünkü bu dürtülerle hareket etmeyecektim.

Muhtemelen benim hatamdı.

Ama bu ilişkiler sona erdiğinde hiç gerçekten üzüldüm mü? Şükran Günü'nde, yaz düşünlerinde ya da her neyse artık onlara eşlik etmek zorunda olmadığımı bana bildirdiklerinde benim için planladıkları başka bir şey var mıydı?

Garip bir rahatlama dışında bir şey hissettim mi?

Uçuş görevlileri koridorlarda geziniyor ve ben de artık boş olan kahvaltı kaplarımı teslim ediyorum.

Cal'i Boston'da görebiliyorum. Tıpkı adadaki gibi olacak.

Çenem sabitleşiyor, endişem dağılıyor.

Sonra bunun işe yaramayacağına dair tüm nedenleri hatırlıyorum.

Çünkü havaalanında benden nasıl aceleyle uzaklaştığını gördüm. Çünkü Jeremy oradaydı, onu koruyordu. Çünkü Rex o keskin gazeteci gözleriyle her şeyi izliyordu.

Cal'ın düşünmesi gereken bir kariyeri var ve benimle birlikte olması uğruna çalıştığı her şeyi mahvedebilir.

Cal tanıdığım en iyi adam. Benden nasıl aceleyle uzaklaştığını gördüm.

Sanki iki yabancıymışız gibi koltuğunu yükseltti.

Onun için hiçbir şeyi zorlaştırmayacağım.

Asla.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Jason

Cal, Rex ve Jeremy ile birlikte bagaj alım yerinin yakınında durmuş, muhtemelen Rex ve Jeremy'nin bavullarını beklemektedir. I

Cal'ın yanına gidip uçuşunun nasıl geçtiğini sorma isteğine karşı koymaya zorluyorum kendimi. Patronunun önünde onunla yapmacık bir konuşma yapmama gerek yok. O da istemiyor.

Onun yerine, yanlarından geçip gidiyorum.

Eve gidip duş almak istiyorum. Yüzmeyi ne kadar sevsem de, suyun içinde olmak ve onu balıklarla paylaşmamak güzel olacak.

Zaten floresan ışıklardan nefret ediyorum.

insanlar bagajlarını sürüklüyor. Bagaj bölümünden aceleyle geçip sürgülü kapılardan ana terminale adım atıyorum.

Bir anda flaşlar beni karşılıyor ve midem bulanıyor.

Paparazziler burada. İnanılmaz. Tüm vücudum kaskatı kesilse de ve bagaj arabalarına geri dönmek istesem de onlara garip bir şekilde başımı sallıyorum.

NHL'de oynuyor olabilirim ve Blizzards harika olabilir ama daha önce hiç paparazzilerin hedefi olmamıştım. Cal, gazetecilerin beni takip etmesiyle ilgili tek deneyimimdi.

Paparazziler Blizzards Arena'ya Finn'in

ve Noah bir araya geldiler ve tam bir baş belası oldular.

Beni hiç fark etmediler.

Şimdi işler değişti. Bu iyi bir değişiklik değil. "Jason!

Gerçekten bir adada mı mahsur kaldın?"

"Öleceğini mi düşündün?" "Amerika'ya dönmek nasıl bir şey?"

Filmlerde bu olduğunda, yorum yok diye bağırarak ve kalabalığın arasından beni acele ettirecek biri vardır.

Onun yerine uçaktaki yolcular dönüp bana bakıyorlar. Normalde havaalanından hızlıca çıkışlarını durdurup bana bakıyorlar.

Yardım edecek kimse yok yanımda.
Yolculardan biri "Sen jet ski'de ölen adamsın!" diye bağırır.
"Hayattayım," diye mırıldanıyorum.
Göz kırıyor. "Doğru. Tabii ki." Gülümsemeye çalışıyor.
"Tebrikler."
Beni karşılamaya gelen paparazzi sürüsüne dönüyorum ve bu uçaakta olduğumu bildiklerini fark ediyorum.
Onları otomatik olarak tarıyorum, burada benim için biri var mı diye merak ediyorum.
Ama yok.
"Geri döndüğüm için mutluyum," diyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim.
Cal'ı bu kadar özlemişken nasıl mutlu olabilirim?
Vücudumdaki her hücre neden artık bana baskı yapmadığına şaşırdığında? Günümün büyük bir kısmı basitçe... gitti mi?
"Adada yalnız mıydın?" diye bağırıyor biri.
Bir başka paparazzi "Eşcinsel bir erkek gazeteciyle birlikte olduğunuz doğru mu?" diye bağırıyor.
Kaskatı kesildim. Sürgülü kapılara dönüyorum, yarı yarıya Cal'in ortaya çıkıp kendinden emin bir şekilde her şeyi açıklamasını bekliyorum.
Ama sürgülü kapıdan çıkanlar sadece yabancılar. Bana merakla, bazılarına da tiksintiyle bakan yabancılar.
Sarı ve beyaz ampuller yanıp sönmeye devam eder. Kırmızı ışık yanıyor: Ben de videoya kaydediliyorum. Haberlere çıkacak mıyım? Bir haftadır bu kıyafetleri giyiyorum. Sakalım var. Stanley Kupası play off'ları gibi eğlenceli bir şey değil.
Mutluyum, kendime hatırlatıyorum. Umduğum şey buydu. Geri dönmek istemiştım. Güvendeyim.
Ama artık hiçbir şey güvenli görünmüyor. Paparazziler ne zaman doğru soruları soracak? Ve ben onlara ne diyeceğim?
En azından Cal artık tehlikede değil. Cal yaralanırsa her yerde hastane var.
"Geri döndüğüm için mutluyum," diye tekrarlıyorum.

Ve sonra, insanlar etrafımda durmuş olsa da, insanlar daha fazla soru bağıyor olsa da, özür dileyerek kalabalığın arasından ilerliyorum.

Bir Uber çağırmam gerekiyor ama bir otel minibüsü durduğunda içeri dalıyorum.

• • • •

CAL

Jason'ı bagaj terminalinde göremedim. Veda etmeden gitmiş olmalı. Sorun yok. Güvendedeyiz. Önemli olan da bu.

"Cal!" Tanıdık bir ses adımları haykırıyor ve başımı sese doğru çeviriyorum.

Kız kardeşim kollarını çılgınca bana doğru sallıyor, kıvrıkcık siyah saçları kireç yeşili yün şapkasından dökülüyor ve ben de ona doğru koşuyorum.

"Tessa!"

Bizi ayıran çelik bir çubuk var, ama bu uzun bariyerin etrafından dolanmamın imkanı yok.

Altına eğildim ve onu kollarıma aldım. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

Tessa hiçbir yere seyahat etmez. Louisville'e hiç gittiğini sanmıyorum, orası da bir sonraki eyalet.

"Yaşıyorsun!" Tessa mutlulukla

haykırıyor. "Duydun mu?"

"Jet ski olayı hakkında mı? Herkes duydu. Seni kaybettiğimi sandım."

"Özür dilerim, Tess."

Gülüyor. "Senin hatan değil, aptal."

Onu sıkıca kucaklıyorum. "Seni görmek çok güzel."

"Belli ki." Saçlarını savuruyor. "Kötünün de kötüsüyle takılıyordun. Sanki sen

Finn Carrington ya da Evan McAllister hakkında bir hikâye yapmak. Rüya gibiler."

"İlişkileri var."

Gözlerini kırptırıyor. "Bunun ne alakası var-?"

"Hiçbir şey," diye geveledim. "Sadece beni götürülen adamlarla göndermek yok."

Başını eğiyor. Gözleri kısılıyor ve Rex ile Jeremy'nin hemen arkamda olmadıklarından emin olmak için başımı çeviriyorum.

Garip bir şekilde, değiller.

Birbirlerinden bıktıklarını düşünseniz de kendi aralarında bir sohbe dalmış gibiler. Ama Jeremy onu son gördüğümde Rex'e aşıktı. Muhtemelen hâlâ da öyledir.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

"Senin evinde mi?" Tessa umutla soruyor.

"Evet, kulağa harika geliyor. Yine de bir odayı paylaşmamız gerekecek." Kolumu uzattım ve o da benimle kollarını birleştirdi.

"Eski günlerdeki gibi olacak," diyor mutlulukla.

"Bana hayalet hikayeleri anlatmasan iyi edersin."

"Zavallı bebek. Hepsi de jet ski'cileri arayan köpekbalığı hayaletleri hakkında olacak."

Jason beni kurtarmaya gelmeden önce jet ski'min çalışmadığını fark ettiğimde yaşadığım paniği hatırlıyorum.

Yüzüm yeşil falan görünüyor olmalı, çünkü durdu.

"Kahretsin. Özür dilerim, Cal. Muhtemelen çok erken oldu?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Seni gördüğüme sevindim."

Başını sallıyor ama gözleri değerlendirmeye devam ediyor.

"Farklı görünüyorsun."

"Bir adada mahsur kalmak böyle bir şey işte." Gülüşüm manyakça ama Jason'ın burada olduğunu umarak, umarak, umarak bakışlarımı terminalde gezdirmeye devam ediyorum.

Havaalanında yürüyen tüm insanlara bakıyorum.

Hiçbiri Jason değil.

Onunla birlikte olmamak bir ayrılık gibi geliyor. Aslında, göğsümdeki ağrı şimdiye kadar yaşadığım tüm ayrılıklardan daha kötü hissettiriyor.

Jeremy ve Rex sonunda Tessa ve benim yanıma geldiler.

"Jeremy ve Rex, bu kız kardeşim Tessa."

Tessa boğazını temizler. "Düzelteyorum. Ben onun harika kız kardeşiyim."

"En harikası," diye katılıyorum, onu sıkıca kavıyorum, Çünkü onu bir daha görebileceğimden emin değildim. Jeremy'ye döndüm. "Tessa bizde kalabilir mi?"

"Ne kadar çok o kadar iyi," diyor Jeremy.

"Güzel."

Tekrar havaalanına bakıyorum. "Larvik'i gördün mü?" Rex'in gözleri kısıldı. Jeremy'ninkiler de öyle.

Tessa'ya bakmaktan kaçınıyorum, çünkü kardeş içgüdüğü diye bir şey var.

Jeremy telefonunu bana göstererek, "Görünüşe göre paparazziler buradaymış," diyor.

Küçük ekranda paniklemiş görünen Jason'a bakıyorum.

Kahretsin.

"Onu görmem gerek."

Jeremy kaşlarını çatır. "Dostum. Onu çok fazla gördün."

Rex de benzer bir merakla beni inceliyor. "Hâlâ onun hakkında bir makale yazman gerekiyor. Sanırım bunu adada yapamadın."

Başımı salladım. "Defter yok."

"Utanç verici." Rex bana nazik bir gülümseme verdi. "Bak ne diyeceğim. Günün geri kalanında sana izin vereceğim. İyileşmene izin vereceğim. Sonra yarın sabah ofise geri dönebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Elini sırtıma vurdu. "Makale harika olacak. Eminim ondan bir sürü kişisel detay almışsındır. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu yazmanı istiyorum. Gerçek Jason Larvik hikâyesini. Sevdikleri, sevmedikleri, kişisel detayları. Diğer muhabirlerin bilmediği tüm zaafıları. Hafta sonuna kadar masamda olsun."

Soğukluk omurgamdan aşağı süzülüyor. Jason bu yüzden mi ortadan kayboldu? Adada birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında her şeyi anlatan bir hikâye yazmamı mı bekliyor?

Midem bulanıyor.

Bunu

yapmayacağım.

Yapmayacağım.

"Pek konuşmadık," diyorum.

Rex, yüzü hayal kırıklığına uğramış olsa da, "Bunda şaşılacak bir şey yok," diyor.

"Hayatta kalmamıza yardımcı olma konusunda mükemmeldi."

Rex homurdanıyor. "Kulağa Blizzard'ların halkla ilişkiler departmanının yapacağı bir şeymiş gibi geliyor."

Tepkimin belli olmamasını umarak aceleyle gözlerimi kaçırıyorum,

ve kız kardeşimi daireme götürüyorum. Tennessee'deki hayat hakkında mutlu bir şekilde sohbet ediyor, ama benim aklım mavi gözler ve sarı saçlarla doluyor ve kırmızı boyalı tahtaları ve bir sokağa bakan dar pencereleriyle North End'deki küçük daireme girdiğimizde göğsüm ağrıyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jason

Çıplak ayaklarımın altındaki mermer soğuk ve mükemmel, beş yıl boyunca ayak parmaklarımın arasına giren kuma hiç benzemiyor.

ve beni ısıtmak için hiçbir şey yapmayan tavandan tabana pencerelerimden ışık akıyor. Deri koltuğuma çöküp nefesimin sakinleşmesini ve mutluluğun içime dolmasını bekliyorum. Vücut.

Olmaz. Bu imkansız: Cal olmadığında mutluluk da olmaz.

Telefonum çaldı ve ona doğru sıçradım. Babamın adı ekranda yanıp sönüyor.

Bu iyi bir şey. Cal ile sürekli konuşmama gerek yok. Onunla adada konuştum. Cal yoğun hayatıyla meşgul,

Onu önemseyen insanlarla dolu.

Telefona ben cevap veriyorum. "Selam, baba."

"Görünüşe göre sana jet ski yapmayı öğretmeliymişim," diyor babam.

Bu muhtemelen bir şakadır. Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

Hayatta olduğuma sevindiğini falan söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Belki de ne kadar korkutucu olduğunu anlamamıştır. Ona söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Neden endişeleneyim ki?

O mu? İhtiyacım olan son şey ondan düzenli jet ski tavsiyesi falan almak.

"Artık Boston'a döndüm," diyorum.

"Haber raporlarının doğru olduğunu düşündüm." Duraklıyor. *Oh, hayır.*

"Görünüşe göre o sapıkla birlikte o adada mahsur kalmışsın." Gerginim. "O... Baba, yapmamalısın..." Göğsüm sıkışıyor.

"Lütfen o dili kullanma baba."

Yeterince söylemiyorum. Kelimeler yetersiz kalıyor. "Elbette, oğlum," diyor babam. "Ne istersen." "Güzel." Bu bir zafermiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Sadece arzularının doğal olmadığını unutma," diyor babam. "Kötü etkilenmeni istemiyorum. Lisedeyken merak edip araştırdığın zamanki gibi-"

"Baba!" Yalvarıyorum. Yanaklarım yanıyor. Bunu unutmuş olmasını umuyordum. Tabii ki unutmadı. Fikirlerinin daha modern olmasını umuyordum. Tabii ki öyle değil.

"Doğru, doğru, oğlum." Baba kıkırdıyor. "Artık Boston'da yaşayan bir oğlum olduğunu unutmamalıyım."

"Ve eşcinsel olmanın tamamen doğal olduğunu." Biraz hava emiyorum, vücudumun berabere biten bir maçın son dakikalarında olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. "Ya da biseksüel."

Babam sessiz.

Ellerim titriyor. Telefon aniden terleyen parmaklarımın arasından kayıyor.

"Öyle mi?" Babam soruyor.

Sahip olduğum duygulara sahip olmamak için ne kadar uzun zamandır özlem duyduğumu düşünüyorum. Bu çaba şimdi aptalca görünüyor. Çünkü biz bile Soğuk kumların üzerinde uzanırken, üzerimizdeki soğuk rüzgâr battaniyemizin olmamasını pek de teselli etmiyordu, Cal ile geçirdiğim zaman başka herhangi biriyle geçirdiğim samimi anlardan daha güzeldi. Peki bu neden kötü?

Çenemi dışarı çıkarıyorum. "Aynı cinsten hoşlanmak tamamen doğaldır. Yok sayılamaz. Ve olmamalı da."

Burası ona her şeyi anlatabileceğim yer. Burası kim olduğumu itiraf edeceğim yer. Burası.

"Politikaya girmeyelim evlat," diyor babam. "Gitmem gerek. İyi olmana sevindim. Neden Holberg'i arayıp seni erkenden geri götürüp götürmeyeceğini sormuyorsun?"

Ve sonra, ben daha tek kelime edemedim, aramayı sonlandırdı.

Telefonuma bakıyorum.

Sikeyim.

Cal'ın Facebook'taki profil resmine gidip tıklıyorum. Profili, onu nasıl özlediklerini, iyi olmasını nasıl umduklarını ve haberlerde bulunduğunun bildirilmesine nasıl sevindiklerini anlatan insanlarla dolu.

Tıklıyorum.

Tabii ki onu seviyorlar.

Dürüst olmak gerekirse.

Bu düşünceyi ezip geçiyorum.

Duygularımın bir önemi yok. Cal evimin nerede olduğunu biliyor.

Cal'ı hak etmiyorum. Onu kısa da olsa tanıyabildiğim için şanslıydım.

Belki de babam bir konuda haklıydı.

Telefonumu elime aldım, ani panikle savaştım ve Koç'u aradım.

"Larvik mi?" Koç'un sesi şaşkıındı.

"Boston'a döndüğümü bilmeni istedim. Hâlâ izinli olduğumu biliyorum. Kaybolduğuma dair haberler çıkmış olabilir."

Hattın diğer ucundan ağır bir iç çekiş sesi geliyor. Koç bana başka birini bulduklarını söyleyecek mi?

"O raporları okudum," diyor Koç sonunda. "Güvende olmana sevindim."

"Teşekkür ederim." Sesim istediğimden daha hırçın.

Rahatsızlık göğsüme vuruyor ve belki de sormak üzere olduğum soruyu sormamalıyım. "Hâlâ izinli olduğumu biliyorum. Blizzard'larla antrenmana gelebilir miyim? Sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum. Yaptıklarım hakkında gerçekten düşündüm ve kendimi çok kötü hissediyorum."

Koç sessiz.

Kahretsin.

Çok fazla baskı yaptım. İstememem gereken şeyleri istedim.

"Sanırım adada çok fazla egzersiz ekipmanı yoktu," diyor Koç.

"Hayır."

"Tamam, Jason. Yarın aşağı gel. Tanaka seni geri istiyor."

"Artık gelebilir

miyim?" Koç iç geçirir.

"Elbette."

Eşyalarımı aldım ve arenaya doğru yola çıktım.

Sonunda soyunma odasına ulaştım. Diğer çocuklar buzda antrenman yapıyor olmalılar ve ben de çabucak üstümü değiştirip onlara katılıyorum.

Kimse bana koşmuyor. Kutlama pankartı yok, kimse parıltı saçmıyor. Yaşadığın için çok mutluyuz işareti yok.

Ama herkes dönüşümü fark etti.

Kafalar bana dönüyor. Troy, Noah'dan gelen topu engelleyemiyor ve top ağlara gidiyor.

"Jason antrenmanımıza katılmayı talep etti," diye duyurdu Koç Holberg. "İzni var."

Diğerleri bakışlarını kaçırır ve hava onların mutsuzluğuyla ağırlaşır.

Dmitri'nin gidişi için hâlâ beni suçluyorlar, eminim. Sonunda Evan bana doğru kaymaya başladı. "Tekrar hoş geldin Larvik. Güvende olmana sevindim."

Kanka gibi yumruğunu uzatıyor, ben de vuruyorum.

Sırıtırıyor.

Başka kimse bilmiyor. Vinnie bir köşeden bana bakıyor, sanki üzerime atlayıp davranışımı kötü bulursa beni ısıra ısıra parçalamaya hazır bir leopar gibi.

"Gerçekten tropik bir adada mı kayboldun?" Noah soruyor.

"Evet."

"Bu berbat bir şey olmalı," diyor Finn.

Başımı sallıyorum.

Diğerleri bana bakmaya devam

ediyor. Bundan nefret ediyorum.

"Söyleyecek bir şeyim var," diye anons ediyorum.

Diğerleri bakışlarını etrafta gezdiriyor. Bazılarının yüzünde mide bulandırıcı ifadeler var.

"Elbette," diyor Koç. "Sadece çok uzun sürmesin. Bu bir antrenman."

"Doğru. Tabii ki." Birçok kez başımı salladım.

Herkes bana bakmaya devam ediyor ve ensemde bir sıcaklık hissediyorum.

"Özür dilerim," diye kekeledim sonunda. "Çok özür dilerim." Bazı bakışlar yumuşar. Diğerleri sertleşir.

Bu takım için iyi olduğum konusunda özellikle güven verici davranmıyorum.

Biraz hava alıyorum.

Sorun değil. Bu benim takımım.

Ama takım arkadaşlarıma baktığımda Cal'ın da orada olmasını isterdim.

"Kötü davrandım," diyorum. "Acımasızca, aslında. Kendim gibi davranmıyordum. Söz veriyorum deđiőeceđim."

Onları ikna ettiğimi sanmıyorum. Doksanlı yılların filmlerindeki öğretmenler gibi ilham verici konuşmalar yapmıyorum.

Sözlerimi destekleyecek iyi hissettiren bir skor yok, sadece biraz şaşkın yüzler var.

Yine de biraz kafa salladım.

"Tamam, teşekkürler Jason." Koç Holberg ellerini çırpıyor. "Hadi işimize dönelim!"

Ve bununla, ekibime katılıyorum.

Bastonumu tutuyorum. Hayalini kurduğum şey buydu. Kendimi iyi hissetmeliyim. Ve hissetmediğimden değil, çok minnettar olmadığımdan değil, sadece Cal'a söylemek istiyorum.

Ortaya çıkmayacak bir yüz için arenayı tarıyorum. O lanet olası boa yılanı yine geri döndü ve boğazımda aniden yükselen yumruyu bastırmak için mücadele ediyorum.

Çünkü adadan döndüm ve burada, Boston'da Cal'ın kendi hayatı var. Cal'in anılarını, sahip olduklarımızı ve ne olduğumuzu gömmeli ve sahip olabileceğimiz geleceği unutmaya çalışmalıyım, keşke.

OTUZ DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

C^{al} Üç gün oldu.
Onu arayacağım. Kararımı verdim. Telefonumu elime alıyorum, sonra Tessa oturma odasına girince hemen geri bırakıyorum.
"Boston çok soğuk," diye haykırıyor Tessa.
"Sanırım öyle."
"Burada kar fırtınaları oluyor," diyor Tessa. "Bunun sadece *Kırdaki Küçük Ev*'de olduğunu sanıyordum."
"Geceyi geçirmek için en yakın samanlığa ya da başka bir yere ip kullanarak girmem gerekmiyor."
Tessa, "Eğer durum böyleyse boku yemişsin demektir," diyor. "Tek bir saman yığını bile görmedim."
Histeri krizine giriyoruz. Kız kardeşim kanepede yanıma sokuluyor ve bu harika bir şey. Onu çok özlemiştim ve şimdi onunla daha fazla zaman geçirebiliyorum.
Ama onun yanında olmak bana Jason'ın yanında olmayı, Jason'ın gövdemdeki sıcaklığını, sonunda uykuya daldığında nefes alışının yavaşlamasını hatırlatıyor ve evet, bu kalbime her türlü şeyi yapıyor.
"Nasıl hissediyorsun?" Tessa soruyor.
"İyiyim. Tamamen."
Bana sert bir bakış attı. "Daha çok sevinirsin sanmıştım."
"Öyleyim." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.
Onları açtığımda, endişeli kahverengi gözler bana bakıyor. Elimi telefonuma attım. "Sadece bu gece listede kimler var diye bakıyordum."
"Tamam. Eğer konuşmak istersen..."
Dalgınca başımı sallıyorum ve uygulamayı açıyorum.
Jason bu akşamki maçın oyuncu listesinde.

Durup tekrar okudum, çünkü hâlâ açığa alınmış olması gerekiyordu.

Ama bu doğru. Adı tam orada: Jason Larvik, Sağ Kanat, Dördüncü Çizgi.

Tamam, zar zor kadroya girdi. Ama orada. Telefonuma bakıp sırtıyorum.

"Ruh halin düzeldi," diyor Tessa. "Jason bu gece çalışıyor!"

Gözleri kısılıyor ve gülümsemem kayboluyor.

"Bu harika," diyor Tessa, "ama o kötü adam değil mi?" "Uh..."

"Bekle." Alnı kırışıyor. "O lisede öpüştüğün Jason değil, değil mi?"

Sinir uçlarım titriyor.

Hayır.

Bunu ona

söylemedim.

Söyledim mi?

"Suçlu görünüyorsun, tatlım."

"Onunla geçirebileceğimden daha iyi vakit geçirdim.

Bekleniyordu," diyorum sonunda. "Ve eğer o olmasaydı, o jet ski üzerinde ölebilirdim."

Tessa'nın yüzü soluyor. "O kadar yaklaştın mı? Otel, jet skileri üzerlerinde kimse olmadan yüzerken bulduğunu söyledi ve muhtemelen başaramayacağın gerçeğine kendimi hazırlamamı söyledi. Sonra da o fırtına çıktı..."

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Benden özür dilemene gerek yok. Jason iyi davrandıysa, bu harika. Ve sana aşık olduğun için takılmamalıydım. Muhtemelen ben de hayatımı kurtaran seksi bir hokey oyuncusuna aşık olurdum."

Başımı sallıyorum, sonra başka tarafa bakıyorum.

"Maçı izleyebilir miyiz?" "Tabii."

Keşke listeyi daha önce kontrol etseydim diye düşünerek tıkladım. Orada olmasının mümkün olmadığını düşündüm.

İlk periyot çoktan başladı. Jason buzda değil ama onu ikinci sırada görüyorum. Vücudumdaki her şey

ısınıyor, sinirlerim zonkluyor ve dünya ağırlıksız ve harika, ta ki onu bir daha göreceğimden emin olmadığımı hatırlayana kadar.

Onunla iletişime geçmeyi düşündüm. Hatta e-postamda bir mesaj bile hazırlamıştım: Sağ salim dönmene sevindim. Umarım iyisindir.

Göndermedim.

Telefon numarası ve kişisel e-posta adresi bende yok. Menajerine ulaşabilirim.

hayranı olmak ya da Instagram'da DM'lerine girmek istemiyorum... ama istemiyorum.

Kendini bana karşı mecbur hissetmesini ve garip hissetmesini istemiyorum. Benim için inanılmazdı. O olmasaydı oradan asla çıkamazdım.

Jet ski'm çalışmayı bıraktığında ve ıssız bir yerde mahsur kaldığımı fark ettiğimde yaşadığım korkuyu hatırlıyorum. Ölebileceğimi fark ettim.

Bir dalganın beni okyanusa savurabileceğini ve bir daha asla geri dönemeyeceğimi.

Öyle bir şey olmadı.

Jason yaptı.

Ve birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını da beni kurtararak geçirdi.

Çoğu insanın asla deneyimlemediği bir şey yaşadık. Tabii ki bağ kuracaktık. Belki o adada benimle birlikte mahsur kalan herhangi biriyle seks yapmazdım ama bunlar Jason'ın yaralarıydı.

Beş gün boyunca birlikteydik.

Onu özlememeliyim.

Ama ben eminim.

Ne yazık ki aramızda bir gelecek yok. Jason dışarıda değil. Öpüştüğümüzde bunu biliyordum. Zaten ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Ona gerçekten mesaj atmak, sonra da nazik bir mesajla geri dönene kadar umutsuzca telefonumu tekrar kontrol etmek istiyor muyum?

Hayır. Tabii ki değil.

Beni nasıl kolayca hayal kırıklığına uğratabileceği konusunda endişelenmesini istemiyorum.

Ona yük olmak istemiyorum. Hayır. Asla olmaz.

İçimi çektim ve telefonumu yere bıraktım. Televizyon uğuldamaya devam ediyor.

Spor gazetecileri ile sporcuların dostluk kurması arasında herhangi bir kural olduğunu sanmıyorum, ancak bunun nedeni muhtemelen kimsenin bunun bir sorun olabileceğini düşünmemiş olmasıdır.

Ben bir profesyonelim. Ben bir yetişkinim.

Ama kendime bunları hatırlatmama rağmen acı yok olmuyor. Bunu istediğimi sanmıyorum. Çünkü Jason Larvik'i unutmak, kesinlikle korkunç bir şey olurdu.

Kendimi kanepeye atıyorum ve göz kapaklarımın aşağıya inmesine izin veriyorum. Sonra Jason Larvik'i düşünüyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Rüya adam Jason ağaçtaki hindistan cevizlerini deviriyor.

Rüya adam Jason bizim için su topladığı için haykırıyor.

Rüyalarımın erkeği Jason da sanki uyumasının tek yolu onu buraya sıkıştırmakmış gibi kollarımı boynuna doluyor.

Gülümsemem genişliyor, sonra duruyor. Tanrım, onu özlüyorum.

Bir NHL yıldızıyla birlikte olmamam gerekiyordu. Ben onun maaşının onda birinden az kazanan kilolu bir gazeteciyim.

Ve yine de.

Kamera ona döndüğünde ve o kararsız görüldüğünde, tek yapmak istediğim onu kollarımın arasına almak ve ona şöyle demek

her şey yoluna girecek.

Jason beni istemeyecek.

Bu da ne yazık ki, eğer bunun devam etmesini istiyorsam, onunla dürüst bir konuşma yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Onu ziyaret edebilirim.

Arenadan ayrılmasının muhtemelen ne kadar süreceğini, evine dönmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplıyorum.

North End'den Seaport'a yürüyorum. Eski moda kaldırım taşları yeni yaratılmış olanlara dönüşüyor. Buz gibi rüzgâr Tessa'nın söylediği kadar korkunç ve neredeyse dört kez geri dönüyorum. Sonunda Jason'ın göz alıcı apartmanına giriyorum.

Sonunda kapı zilini çaldım.

Kimse cevap vermiyor.

Muhtemelen henüz eve gelmemiştir. Sorun değil.

Belki de parti yapıyordur.

Biriyle takılıyor olabilir. Hiçbir şey için söz vermedik.

Tanrım, gelmemeliydim.

Bir gözetleme deliği var. Burada olduğumu biliyor ve cevap vermiyor mu?

Omuzlarımı dikleştirdim. Belki beni duymamıştır. Zili tekrar çaldım.

Sonra asansörün yumuşak sesi. Midem bulandı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jason

"Cal?" Asansörden çıkarken sesimde bir huşu var. Bu aptalca bir soru. Tabii ki o.

Kafasının şeklini biliyorum, örgü bir şapkayla doldurmuş olsa bile, tıpkı omuzlarının genişliğini bildiğim gibi, kar serpilmiş kabarık bir paltoyla kaplı olsalar bile, tıpkı tam boyunu bildiğim gibi.

"Buradasın," diye haykırıyorum.

Arkasını dönüyor ve bana ince bir gülümseme fırlatıyor. Bakışları kalın halıdan çimen duvar kağıdına, buraya taşınmayı ilk düşündüğümde emlakçımın övgüyle bahsettiği yaldızlı çerçeveli tabloları sıcıyor. Belki de bana bakmak istemiyordur.

Gömleğimin yakası aniden çok dar geliyor ve kravatım beni boğuyor. Günlük ada kıyafetlerimi, yönetimin maçlardan sonra giymemiz için ısrar ettiği ısmarlama bir takım elbise ile değiştirdim.

Midemde hoş olmayan bir şey kıvrılıyor ve Cal'in burada olmasının iyi nedenlerini düşünmeye çalışıyorum ama aklıma gelen tek şey kötü neden: belki de aramızdaki her şeyi bitirmek istiyordur. Belki de önümüzdeki dakikalar tamamen gariplik ve onun bana nasıl yeterince iyi olmadığını anlatmasını dinlemekle geçecek.

Anahtarlarımı çıkarıyorum, metal artık buz kesmiş ellerime soğuk geliyor ve o da kenara çekiliyor. Daha fazlası var. ve göğüs kafesimin arkasında bir şey gümbürdüyor.

Muhtemelen kalbim.

Her zaman onun yanında akrobasi yapıyor ve sadece mümkün olduğunca yakınlaştığımızda sakinleşiyor.

Şu anda yapmadığımız bir şey.

Daireme girdiğimizde "Maçını izledim" dedi.

Kapıyı kapattım. "Oynamama izin verdiler." "Senin adına sevindim."

Başımı sallıyorum ama göğsümdeki ağrı daha da büyüyor. Sadece beni tebrik etmeye mi gelmişti? Belki de Seaport'a başka bir nedenle gelmiştir.

Ya da belki de bu onun işiyle ilgilidir.

"Bu görüşme hakkında mı?" diye sordum. "Ne hakkında? Hayır, Jason, hayır."

Yere bakıyorum, ama sonra eli benimkiyle birleşiyor, sıcak, sabit ve büyük, ve hücrelerim kutlama yapıyor.

Tanrım, onu çok özledim.

"Rex'e hikayeyi yazmayacağımı söyledim. Ona bunun etik olmadığını söyledim çünkü birlikte çok uzun zaman geçirdik. Adadayken senin hakkında haber yapmayacağıma söz vermiştim. Şimdi sözümü geri almıyorum. Yemin ederim."

Ona döndüm. "O zaman neden buradasın?" Yüzü buruşuyor.

"Bu doğru çıkmadı."

Yüzü donup kaldı. Diğer insanlar ona kötü şeyler mi söyledi? Onlardan nefret ediyorum. Ona kötü davranan herkesten nefret ediyorum.

"Burada olmana sevindim." Sesim titriyor, çünkü duygusallık benim yapabileceğim bir şey değil. "Seni özledim."

Sonra bir kıkırdamaya başlar. "Bu senin için zor oldu, Sert Adam."

Başımı sallıyorum ve yüz ifademdeki bir şey onu tekrar güldürüyor - dairemin her köşesini dolduran ve beni gülümseten o vahşi, havasız gümbürtü. Tanrım, o sesi özlemişim.

"Seni o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor." Göğsünü işaret ediyor. Ben de aynı şekilde hissettim.

Bunu söylemeyi planlamıyordum.

Bir şey yapmayı planlamıyordum.

Acı çekmeyi, özlemeyi, zamanımızı tekrar tekrar yaşamayı ve onun artık sadece bir anı olduğunu her hatırladığımda yıkılmayı planlıyordum.

Ama bu Cal bir anı değil. Bu Cal tam önümde duruyor.
Onun buraya gelip benimle konuşma şekli çok daha iyi ve ben de sırtıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"İletişimde harikası."

Kıkırdıyor. "Bu benim profesyonel kariyerim. Bu işte kötü olsaydım berbat olurdu."

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diyorum.

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Cal'i öne doğru çekiyorum. Bana doğru yuvarlanıyor, beni duvara doğru bastırıyor, tam da istediğim gibi.

Sikim mutlu bir şekilde kalkıyor.

Cal aşağı bakar. "Merhaba."

"Karşılık veremiyor, biliyorsun."

Cal omuz silkiyor. "Ona iletişimi öğretiyorum."

Aletim tekrar seğiriyor, takım elbisemin ince kumaşından görünüyor.

"Gördün mü, şimdiden işe yarıyor," diyor Cal. Homurdanıyorum.

"Saçmalıyorsun."

"Ama hala benden hoşlanıyor musun?"

"Hem de çok." Ona söylemek istediğim bir kelime daha var ama onu korkutmak istemiyorum. Bu kelimeyi daha önce hiç kimseye söylememiştim ama şimdi Cal'i her gördüğümde bir siren gibi zihnimde çığlık atıyor.

Cal ışınlanır ve belki de biliyordur.

"Muhtemelen seninle iletişime geçmezdim," diyorum. Gülümsemesi titrekleşiyor.

"Yani, genel olarak sizinle iletişime geçmek istedim," diye onu temin ettim. "Bir gün. Belli ki."

Kaşları yukarı kayıyor.

Ki bu tamamen adil. Belki de kalbim Ben ona ulaşmadan patladı ya da öyle bir şey oldu.

"Patronunun önünde işleri senin için zorlaştırmak istemedim," diyorum.

Kelimeler yetersiz, ama gözleri hala yumuşak, çünkü o böyle harika biri. Çünkü zor biri olmama rağmen beni seviyor. Parlak olmasam da, yanlış kelimeler söylesem de.

"Çok düşüncelisin," dedi. "Ama seni özledim. Sen olmadan günlerim aynı değil. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum ve seninle vakit geçirmeye devam etmek istiyorum."

Kalbim yine o vahşi atışını yapıyor.

Bu sözlerin bana söylenmemesi gerekiyor. Bir odaya girdiğimde insanlar fısıldamalı ve çok yaklaştığımda uzaklaşıyor.

Ama Cal orada, tam önümde, benden hoşlandığını söylüyor.

Ve sonra Cal süper harika olduğu için kafasını eğdi, Ben de benimkini eğiyorum çünkü nereye gittiğini tamamen biliyorum ve gerçekten onaylıyorum, sonra beni öpüyor.

Ve bu şimdiye kadarki en iyi şey.

Çünkü bir adada hayatta kalıp kalamayacağımızı merak etmiyoruz.

Güvendeyiz.

Şehirde başka bir yerde de olabilirdi ama burada, bu dairede.

Ve bu inanılmaz.

Öpüşmeyi kesiyorum. "Seks!"

Cal bana bakıyor, sonra gülmeye başlıyor. Tüm daireyi dolduran ve her duvardan seken vahşi, şiddetli, havalı olmayan gümbürtüler.

"Ne?"

"Seks." Birkaç kez başımı salladım. "Adada değiliz! Bunu yapabiliriz!"

"Haklısın." Kıkırdıyor, kahkahası o kadar büyük, cesur ve parlak ki, başı geriye doğru eğiliyor ve tek yapabildiğim, içinde bu kadar çok neşe barındırdığı, endişelerin endişe olmak zorunda olmadığı, mutluluğun bu kadar yakın ve harika olduğu için huşu içinde eline tutunmak.

Yatak odasına koştum, sonra başımı çevirdim, çünkü Belki de kaçmak görgü kurallarına uygun değildir.

Tam arkamdaydı ve bir de baktım ki bana çarpıyor, çünkü anlaşılan bir şey var.

Atalet ya da öyle bir şey deniyor ve çoraplı ayaklarda bu kadar ağırlık durmuyor.

Bana çarpıyor ve ben kollarımı uzatıyorum. Düşmüyoruz çünkü kaslarım bunun için var.

"Durduğum için özür dilerim. Arkamda olduğunuzdan emin olmak istedim."

"Her zaman arkanda olacağım," diyor ve ben gülüyorum.

Birisi kalbimi bir balona dönüştürdü ve beni gökyüzüne taşıyacak.

Elini tutuyorum ve onu yatak odama götürüyorum. Yatak hala yapılmamış ve kıyafetler yere saçılmış. Ben utanıyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor.

Onu kollarımın arasına alıyorum ve gözleri büyüdüğünde gülüyorum. "Bunu yapmamalısın."

"O zaman eğitimcimlere söyleme." Onu yatağı fırlattım, sonra üstüne atladım ve sıcak, yumuşak etine gömüldüm.

Tanrım, bunu özlemişim. Onu özledim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

C^{al} Jason'ın vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı, ona asla dokunamayacağımı düşünerek geçirdiğim her sefil saati siliyor.

Tekrar. Aleti benimkine sertçe bastırıyor ve ben bunun her saniyesini ezberlemek istiyorum.

"Buraya daha önce gelmediğime inanamıyorum," diyorum. "Gelmeliydin," diye homurdanıyor Jason.

Ona sırtıyorum, sonra ağzımı tekrar kapatıyor. Doğru, konuşmak yok. Öpüşmek daha iyi. Çok daha iyi.

Omuzlarımdan tutup bizi ters çeviriyor, ben de onu yatağa doğru itiyorum.

"Bunu daha mı çok seviyorsun bebeğim?" diye sordum.

Yanakları kızarıyor ama hayır demiyor.

Onu tekrar, bu sefer daha sert öpüyorum ve bana karşı inlediğinde, bunu onun sevdiği şekilde yaptığımı anlıyorum.

Yatak kumdan çok daha iyi. Çok sıcak değil, güneş ışığıyla ısıyor ve bir böcek olma ihtimali yok. üzerinde sürünüyor.

"Seni özledim," diyor.

"Artık beni özlemek zorunda değilsin," diye söz veriyorum.

Çok mu şey söyledim? Jason kapalı. O gidiyor mu onunla gerçek bir ilişki istediğimden endişeleniyor musun? Birlikte yaşamaya başlayıp evlat edinme ve çeşitli Boston banliyölerinin faziletleri hakkında konuşmaya başlayacağımız bir yer mi?

Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. WAGS ile oturmak için davetiye istediğimi düşünmesini istemiyorum. Kendini zorlanmış ve rahatsız hissetmesini istemiyorum.

Sadece erkeklerden hoşlandığı fikrine alıştı.

Hayatını alt üst etmek için burada değilim.

Onu mutlu etmek için

buradayım. Ona değer vermek için.

Diğer insanların daha önce yapamadığı her şeyi yapmak için.

Çünkü bu, onun dairesinde onunla birlikte olmak yeterli. Umduğumdan çok daha fazlası. Huysuz ve somurtkan biri ama dünyada onun gibisi yok. Onunla, bana izin verdiği kadar çok zaman geçirmek istiyorum.

Zaman zaman gizlice dairesine girmem anlamına geliyorsa, sorun değil.

İyiden de öte. Bu harika.

Onu daha sert öpüyorum ve sanki patlamanın eşiğindeymiş gibi altımda kıvrınmasına bayılıyorum. Nasıl seviyorum duyarlı biri. Ve onu tahrik etmeye bayılıyorum.

Parmaklarımı vücudunda gezdiriyorum ve altımda inliyor. Ellerimi saçlarına götürüp kafa derisine masaj yapıyorum ve kalbinin kaburgalarına doğru çılgınca attığını hissettiğime eminim.

Öpüşmeyi bırakıp gövdeyi kaldırıyorum.

Yakışıklı yüz hatlarında endişe dolaşıyor. Buradan çıkıp gidebileceğime dair bir ihtimal olduğunu mu düşünüyor?

Kesinlikle olmaz.

"Çok fazla kıyafet var," diyorum ona.

"Oh." Yüz hatları gevşedi. Pembe dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Mavi gözleri parlıyor. "Haklısın."

Kalkmasına yardım ediyorum, sonra bana bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış.

Gülümsüyorum ve ceketini çıkarıyorum. "Muhtemelen artık kırıksıklıkları vardır. Özür dilerim."

Göz kırpıyor. "Benim için sorun değil. Kuru temizleme yaptırırım."

Doğru. Adam multimilyoner. Yılda yedi haneli rakamlar kazanıyor.

Ona sarılıyorum, sonra kravatını çıkarıyorum. Sabırla bekliyor, ki bu çok seksi.

"Maçlardan sonra seni giydirmeleri hoşuma gidiyor," diyorum.

"Kapıda bekleyenler için iyi görünmelisin."

"Kapınızda sık sık insan bulur musunuz?" Sesimin titremesinden ve gülümsememin düşecekmiş gibi olmasından nefret ediyorum

Yüzüm.

Kaşlarını çatıyor, sonra gömleğinin düğmelerini açıyor.

"Kapıma gelen ilk kişi sensin."

Gülümsemem sallanıyor.

"Ve istediğim tek kişi," diye ekliyor aceleyle. "Çok tatlısın."

Kaşları birbirine çarpıyor ve ters ters bakıyor. "Bana hiç dikkat ettin mi?"

İrkilerek kıkırdıyorum, sonra aramızda her şey yeniden yoluna giriyor.

"Huysuzluğunu fark ettim." Burnunu öpüyorum. "Çok sevimli."

Alay ediyor ama gözleri tamamen yumuşuyor.

Daha sert kıkırdıyorum. Sevinç içimde zıplıyor. Dudaklarını birbirine bastırıyor, eminim birleşmemek için. Gözleri yine o ışıltılı şeyi yapıyor ve memnun olduğunu anlıyorum.

Gömleğimi saygıyla çıkarıyor, sanki karın kaslarının bir şey olduğu profesyonel atletlerin soyunma odasında değilmiş gibi.

Göbek deliğimden kasıklarımın kadar uzanan saç çizgisini izliyor.

"O kadar da iyi görünmediğimi biliyorum," diyorum.

Gözleri bir anda açılır, sonra kısılır. "Bunu sana kim söyledi?"

"Um...?" Vücudumu işaret ediyorum. "Eminim hokey oyuncularını

yasal olarak kör olmamaları gerekiyor."

"Bu hiç uygun değil," diye kabul ediyor. Bileklerimi tutuyor.

"Ama kimse senin hakkında kötü bir şey söylemiyor."

"Yalan söylüyor olamazlar."

"Vücudun çok tatlı."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama o, üniversite gezisinde özellikle ilginç bir kayayı gösteren bir jeoloji profesörünün hevesiyle başını sallıyor. "Yumuşak. Buda gibi."

Gözlerim açıldı.

"Yani, Buda kadar yuvarlak değil."

"Umarım öyle değildir." Karnıma bakıyorum. Dışa doğru kıvrılıyor.

Sikeyim.

"İyi beslenmiş görünüyorsun." Sonra karnımı yoğuruyor, sonra eğilip öpüyor.

Tamam. Jason oldukça şaşırtıcı. Bu muhteşemliğin harika bir zevke kadar uzanmaması mümkün, ama kendime karşı daha fazla tartışmayacağım. Bende bir hata görmesi için onu ikna etmeye çalışmıyorum. Ben tam bir aptal değilim. Sadece kısmi bir aptalım. Bu da fazlasıyla yeterli. Güven bana.

"Yatağımın başucundaki çekmecede prezervatif var" diyor. "Oh. İstiyorsun..."

Seks. Jason seks istiyor. Benimle.

Tam seks. Adada mümkün olmayan türden. Herkesin sahip olmadığı türden.

Ona döndüm. "Benim hatırım için bunu yapmana gerek yok."

"Biliyorum." Gözleri kocaman açılmış ve göğsüne pembe bir renk yayılmış.

Tereddüt ediyorum.

"Lütfen?" Titriyor. Jason hayır diyeceğimden endişeleniyor.

"Elbette bebeğim. Sen ne istersen." Üzerinden atlayıp çekmeceye koşuyorum. Prezervatifleri ve kayganlaştırıcıyı çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyorum.

Jason beni izliyor, parmakları çok hızlı bir ritimle pahalı çarşafın üzerinde geziniyor.

"Uzan."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve vücudunu bir anda yatağa geri bırakıyor. Göz teması kurarak ona doğru sürünüyorum ve yemin ederim nabzının yükseldiğini görebiliyorum.

Kemerini çözdüm, sonra kaydırarak çıkardım. Halının üzerine fırlatıyorum. "Odamı daha da mı dağıtıyorsun Prescott?"

"Um, belki?"

Gözleri dans ediyor ve parmaklarımı kasıklarının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri tuhaflaşıyor ve siki daha da sertleşiyor.

Çoraplarını çıkarıyorum, sonra pantolonunu üzerinden kaydırıyorum.

Çırılçıplak. Jason Larvik önümde çıplak, siki sert ve akıyor. Benim Jason'ım.

Aceleyle pantolonumu çıkardım, çoraplarımı çıkardım, boxer külotumu çıkardım. Her şeyi bir sandalyenin üzerine fırlattım.

"Spor yeteneklerini mi gösteriyorsun?" Jason sırtıyor. "Her şey sandalyeye düştü!"

"O benim bebeğim," diyor Jason ve sanki damarlarımda ateş taşıyormuşum gibi sinirlerim geriliyor, adrenalinim yükseliyor.

Jason'ın yanına gireceğim.

"Emin misin?" Tekrar soruyorum.

"Sana güveniyorum." Yüzüstü yatıyor.

Jason'ın onu geçmemi istediğine dair bir şüphe varsa bile, artık yok.

"Evet, Jason. Kulağa harika geliyor."

Rahat etmesi için başının altında bir yastık olduğundan emin oluyorum, sonra bacaklarını yeniden düzenliyorum, böylece poposu yükseliyor.

"Çok güzelsin, Jason." Tenini okşuyorum.

Elimi sikine götürdüm. Eskisinden daha sert. Elimde nabız gibi atıyor ve içinden ön sperm sızıyor.

"Benim için ısladın mı, bebeğim?"

Altımda tekrar inliyor. Dikkatimi kıcına veriyorum.

Tanrım. Hokey oyuncularını kesinlikle kalça kaslarını çalıştırır.

Ellerimi iki yuvarlak küresinin üzerinde gezdirerek, "Bu muhteşem," diyorum.

Kıçını önümde sallıyor.

Yanaklarını ayırdım, sonra baktım. "Deliğin çok küçük ve pembe."

Parmağımı kıvrımına doğru bastırıyorum ve şu noktaya geldiğimde duruyorum

sıkı kaslar. Jason altımda titriyor ve ben daha fazla iltifat mırıldanıyorum.

Ona iltifat etmek kolay.

Vücudunun her yeri yontulmuş. Her özelliği mükemmel. Onun güzel insan genlerini, parti çocuğu sporcu babasını ve hokey hayranı annesini neredeyse görebiliyorum.

Ellerime biraz kayganlaştırıcı sıkıyorum, yanaklarını emerken taşaklarını okşuyorum. Aleti sarsılıyor. Onunla oynamaya devam ediyorum.

Kıçını emiyor, yanaklarını emiyor, ta ki kıvranıp kıpırdanana kadar.

Yanaklarını ayırdım, pembe deliğine tekrar hayran kaldım.
Ovuyorum.

Parmağımın ucuyla kıvrımından aşağıya bakıyorum. Kendi aletim sertleşti. İçine girmeye çok hazırım.

Onun yerine acele etmiyorum, pantolonunun ve nefes alışlarının tadını çıkarıyorum. Deliğini yalıyorum ve zevkten çığlık atıyor. Buruşuk etine karşı gülümsüyorum. Ona söylemek istediğim her şeyi dilimi hareket ettirerek deliğinde izliyorum.

Altımda kükrüyor. O bir boğa, ama ben onun binicisiyim.

"İstediğimiz zaman durabiliriz. Benim için sorun olmaz.

Bunu bir de

İstediğin sıklıkta ya da hiç," diye söz veriyorum. Prezervatifi takıyorum.

Başlamaya hazırım.

"Daha önce kimsenin gitmediği yerlere gideceğim," diyorum, ona doğru bastırarak.

Jason yastığa doğru, "Tam bir ahmaksın," diye mırıldanıyor ama sesi sevecen.

Hemen içeri girmiyorum çünkü bunu onun için mümkün olduğunca acısız yapacağım. Bir parmağımı sokuyorum, sonra diğerini.

Sikim kalkıyor, çünkü bu çok ateşli.

Sonra sikimi deliğine bastırıyorum. Henüz içeri itmiyorum.

Jason'a bu duyguya alışması için bir şans veriyorum.

Altımda titriyor.

Sikeyim.

"Ben içeri giriyorum."

Jason bu kez, "Daha önce kimsenin gitmediği yere," diyor.

Homurdanıyorum.

Jason, "Hey, bu hattı sadece bir kez kullanabileceksin," diyor.

"Güzel. On, dokuz, sekiz."

"Ciddi misin?" Jason gülüyor.

"Ben ciddi bir insanım. Saymak ciddidir. Yedi, altı, beş."

"Dört," diye ekliyor Jason kıkırdayarak.

"Üç, iki, bir," diyoruz birlikte ve içine doğru itiyorum.

Yavaşça ilerliyorum, onun sıkı, ılık sıcaklığına doğru ilerliyorum. Toplarıyla oynuyorum ve şaftını okşuyorum ve o sert ve sızıntılı kalıyor. Parmaklarım, sikine dönmeden önce meme uçlarına gidiyor.

Ve sonunda içerideyim.

"Houston, başarılıyız," diyorum.

Jason altımdan kıkırdıyor. "Bana ay mı diyorsun?"

"Peki." Yanaklarını ovuyorum, o da gülüyor.

Sonuna kadar çekiyorum, sonra tekrar içeri kayıyorum, prostatına doğru açı yapıyorum.

"Kahretsin," diye haykırır. "Bu, şey..."

Tekrar yapıyorum. "İyi olduğunu düşünsen iyi olur."

"Bu iyi," diyor aceleyle. "Gerçekten iyi. Gerçekten çok iyi."

Odaya sırtarak
giriyorum. Havalı
davranmıyorum.

Neyse ki Jason'ın umurunda değil.

Kıçındaki yumuşak süngerimsi maddeyi hedeflemeye devam ediyorum. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorum ve aniden artık konuşmuyoruz. Kelimeler yaptığımız şey için çok fazla aktivite.

Birlikte uçuyoruz ve bu uzaya gitmek kadar harika bir his.

Aslında çok daha harikulade, çünkü hiçbir zaman kendi kendime dünyanın üzerinde süzölmek istediğimi düşünmedim, ama

kesinlikle, kesinlikle Jason'ı özlüyordum.

Bunun olacağını düşünmemiştim ama oldu.

Onun hayatımda olmadığını hayal bile edemiyorum.

O süper harika. İtmeye
devam ediyorum.

"Yaklaştım..." Jason altımda pantolon giyiyor.

Kulağına doğru eğildim. "Benim için gel, bebeğim. Gelmeni istiyorum."

Jason altımda titriyor ve tohumunun kokusu havayı dolduruyor. Bir sonraki anda patlıyorum.

Jason'ın dizleri titriyor ve ben de sikimi kıcımdan çıkarıp onu yan yatırıyorum. "Bu nasıldı?"

Jason hemen cevap vermiyor, sadece yumuşak ve şaşkın gözlerle bana bakıyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Jason
Kalbim hala uçuyor. Kanım hâlâ vücudumda hızla akıyor. Cal yanıma çöktü ve beni kendine çekti. Kollarını. Muhtemelen utanç verici bir şekilde alnımdan öpüyor. Hala ona tutunuyorum. Gitmesini istemiyorum.

Sperm soğumaya başladı ve Cal hala prezervatif takıyor. Yataktan fırladım. Cal'ın gözleri açılıyor ve aceleyle tuvalete gidiyorum. En küçük havlumu ılık suyla kuruluyorum, çünkü yapmak istediğim son şey Cal'i rahatsız etmek, sonra aceleyle odaya geri dönüyorum.

Yatağa oturuyorum ve prezervatifini dikkatlice çıkarıyorum, sonra sikini temizliyorum.

Sertleşmeye başlar. "Böyle devam edersen tekrar gitmek isteyeceğim."

"Sanırım bu gece kalsanız iyi olur."

"Sanırım daha iyiyim." Sesi yanımda gürlüyor. Benden havluyu alıyor, sonra beni temizliyor.

Bir kolunu boynuma doluyor ve ben de ona yaslanarak rahatlıyorum. "Beni bulmaya gelmişsin," diyorum mutlulukla, ona sokularak. *Mükemmel*.

Bu çok fazla duygusallıktı. O benim yapışkan falan. Kimsenin sevmediği bir adamla birlikte olmak zorunda değil.

Yine de omzumu okşuyor. Kokusu her yerde. Tanrım, o gittiğinde buna dayanamayacağım. Aptal gibi yastığımı koklayacağım ve

Neden artık onun gibi kokmadığını merak ediyor.

"Yemek ister misin?" Aniden sordum. "Ya da bir içki? Evimde her şey var."

"Ben iyiyim." Elimi sıktı. "Her zaman uyuyabiliriz. Eminim erken bir antrenmanınız vardır."

"Evet." Gülümsemem kayboldu. "Birkaç gün içinde Kanada'ya gidiyoruz." Tenim ısınıyor. "İsteyeceğinden değil beni görmeye falan gelirsin. Öyle demek istemedim."

Tereddüt ediyor, sonra parmaklarını benimkilere doluyor. "Yatağa gidebiliriz."

"Tamam."

"Fiji gibi olacak ama kapaklı."

"Ve ilk kısmı boşa harcadık sayılır." Kaşlarımı çattım. "Ya da ben onları boşa harcadım. Zor davrandım. Özür dilerim."

Yanağımı yumuşatıyor. "Bizi buraya getirdi."

"Evet."

"Yatmaya hazırlan, bebeğim."

Yataktan kalkıp gece ritüellerimi yerine getiriyorum. Ona bir diş fırçası buluyorum ve birkaç dakika sonra yatağa gidiyoruz. Onu kendime doğru çekiyorum.

Onun için çok büyük değilim.

Geceleri kazara onu ezmeyeceğim ve geceleri örtüleri alırsam, onları geri alabileceğine güvenim tam.

Onun özel olduğunu on yıl önce biliyordum. Ve şimdi birlikteyiz. O benim için geldi.

Çok şanslıyım.

Her şey sıcaklık ve mutluluk içinde eriyene kadar ona sarılıyorum.

Bildiğim bir sonraki şey sabah olduğu. Pahalı panjurlardan içeri ışık süzülüyor ve alarmım çalıyor. Kapatıyorum.

"Özür dilerim. Çok gürültülü," diyorum.

"Çoktan uyandım." Yanakları kızarıyor ve ben sırtıyorum.

"Senden çok hoşlanıyorum. Beni izlediğini itiraf etmiş olsan bile

Uyu."

"Belki de seni uyandırmak istemedim."

"Bu da çok tatlı." Onu mutfağıma götürdüm ve kahvaltı hazırladım.

"Gitmeliyim," diyor Cal sonunda. "İşe gitmem gerek."

"Seni özleyeceğim."

"Aynı." Tereddüt ediyor, ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırıyor.

Sonunda, "Kimseye söylemeyeceğimi bilmeni istiyorum." dedi.

Gerginlik vücuduma yayılıyor.

Ama birlikteyiz, değil mi? Bunu hayal etmemiştim. Aklım bunu yapmazdı.

"Ama dün geceyi sevmiştin," diye geveledim.

"Elbette," diyor Cal. "Sen harikasin, Jason. Endişelenmeni istemiyorum."

Boğazıma kaçan safrayı yutuyorum. "Tamam.

Bu çok hoş."

Başını sallıyor. Yabancı Dil Öğrencileri için İngilizce ders kitabına düştüm: hepsi yapmacık, kibar ifadeler.

Cal bulaşık makinesini doldurmama yardım ediyor, sonra da duş almak için evine dönüyor. Ona burada duş alırsa zamandan tasarruf edeceğini ve bende bol miktarda sabun ve şampuan olduğunu söylemek istiyorum ama muhtemelen kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyor.

Muhtemelen gazeteciler, kesinlikle yapmaları gerektiği halde, şehirde eşofman ve sweatshirt ile dolaşamazlar.

Kapıda ona veda öpücüğü veriyorum, sonra boş daireme bakıyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jason

Blizzards Arena'ya süzülüyorum. Dün gece oynadım. İyi oynadım. Cal ve ben birlikteyiz.

"Jason Larvik." Japon aksanlı bir ses arkamdan gürlüyor ve dönüyorum.

Bay Tanaka'nın adımı bildiğinden emin değildim, çünkü bir hokey takımına sahip olmak yaptığı pek çok şeyden biri.

"Merhaba," diyorum ve oldukça ezik olduğum için utanıyorum.

"Döndüğüne sevindim Larvik," diyor Tanaka. "Gazetede okumuştum. Büyük bir çile gibi görünüyordu."

"Tavsiye etmiyorum."

"Ve sen de o yeni spor muhabiriyle sıkışıp kaldın." Tanaka başını sempatik bir şekilde sallıyor, ki bu garip çünkü ben onu asla sempatik bulmazdım.

"Berbat değildi. Prescott aslında harikaydı."

Tanaka kaskatı kesiliyor, sonra yüzüne alaycılığa varan bir gülümseme yayılıyor. "Aşırı nazik davranıyorsun."

"Pekala."

"Amerikalılar iyidir." Tanaka birkaç kez başını sallıyor. "Bu sizin kültürünüzün harika bir parçası."

"Sanırım."

"Ve sen de Minnesota'dansın," diye devam ediyor.

"Ortabatılılar mutlu insanlardır."

Tanaka, Amerikan kültürü hakkında bir rehber okuyormuş gibi konuşuyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de okumuştur.

Ona, babam ve büyükbabamın nasıl gülümseyeceklerini bildiklerini ama muhtemelen onları aramayacağımı söylemiyorum.

Mutluyum. Annem de öyle. Pek sayılmaz. Evin onları olduklarından daha mutlu edeceğini düşünmüştüm ama hayatımdaki çoğu şey gibi bu satın alma da işe yaramadı.

Yanlış hesaplamışım.

Babam uzun zaman önce kendisini annemin patronu olarak atadı, yemek pişirme ve temizlik teknikleri konusunda bir uzman, bunun için de ödeme yapmayı teklif etmeme rağmen, dürüst olmak gerekirse, babam bunu bir profesyonelin yapmasını isteseydi kendisi ödeyebilirdi.

Anneme ne yapacağını söylemekten hoşlanıyor, tıpkı bana ne yapacağımı söylemekten hoşlandığı gibi.

"Yemeğe gel," diyor Tanaka. "Benim evimde. Karım ve oğlumun seninle tanışmasını istiyorum. Harika olur."

Akşam yemeğinde ona katılmam için beni *ikna etmeye* mi çalışıyor? Tanaka bir süredir takımla birlikte. O inşa etti Boston Blizzards arenası, ülkenin en gösterişli, en lüks arenası. Ama hiçbir oyuncuyu yemeğe davet etmediğinden eminim. O bir milyarder ve Boston Blizzards'ı satın alması normalde şikayet ettiği bir şey.

Benimle yemek yemek istediğine inanamıyorum. Evan McAllister değil, takım kaptanı.

Zengin, hayranların favorisi Finn Carrington bile değil. Ama ben.

Kesin olan bir şey var: Hokey takımı sahibine kesinlikle hayır diyemem. Onunla cömertçe yemek yememi isterse, yaparım.

"Kulağa harika geliyor Bay Tanaka. Size katılmaktan onur duyarım."

Tanaka'nın yüzü parlıyor. "Mükemmel! Bu gece gel. Marblehead'de bir yerim var. Sana adresi vereceğim."

İşte bu şekilde kendimi birkaç saat sonra Mr. Tanaka'nın evi Boston'ın bir saat kuzeyinde.

Evi beklentilerimden daha görkemli olmayı başarıyor. Evi geniş ve özel bir arsa üzerinde ve okyanusa bakıyor. Dairemden gördüğüm Boston limanı manzarasından daha vahşi ve daha az kısıtlı ve ürperiyorum. Pasifik'teki tüm anılarım geri geliyor, ama turkuaz dalgaların yerini bulanık gri bir yeşil almış.

Çok güzel, buna şaşırmamak gerek, ama yönümü bulmam biraz zaman alıyor ve

Viktorya döneminden kalma devasa bir ev. Evin etrafındaki kar yığınları

küreklenmiş yol. Kar taneleri saçlarıma ve kıyafetlerime düşüyor, sonunda benekli bir şekilde kapıdayım.

Artık Fiji'de değilim.

Nefes alıyorum ve kapı ziline uzanıyorum. Hala burada olduğuma inanamıyorum.

Bir sonraki anda kapı açılıyor ve kendimi Tanaka ya da karısı için hazırlıyorum. Onun yerine siyah takım elbiseli bir adam kapıyı açıyor ve beni içeri buyur ediyor.

"Bay Larvik," diyor hızlı, İngiliz aksanlı bir sesle. "Eşyalarınızı taşımanıza yardım edeyim."

Hemen ardından atkıyı ve şapkamı, ardından da paltomu çıkarıyor. Garip bir şekilde ayakta duruyorum.

Kar vücudumdan süslü parke zemine süzülüyordu. "Lütfen beni takip edin. Aileniz sizi içeride bekliyor. çizim odası."

"Harika." Kalbim boğazıma kadar sıkışmış olsa da hevesli görünmeye çalışıyorum.

Burası da en az dışı kadar tertemiz.

Altın çerçeveli tablolar, Massachusetts'te ve ABD'de yeni olmalarına rağmen, aile yadigârı gibi odanın içinde parıldıyor. Burası muhtemelen ana evleri bile değil.

Mekânın her santimetrekaresi düşünülmüş.

Burası benim modern daireme hiç benzemiyor ve 1950'lerden kalma 1200 metrekarelik evime de hiç benzemiyor.

içinde büyüdüm. Paha biçilmez bir vazoya ya da başka bir şeye çarparım diye dikkatle yürüyorum. Döşeme tahtaları gıcırıyor, sanki ne kadar eski olduklarıyla övünüyorlar ya da burada olmaması gereken birinin olduğunu işaret ediyorlar.

O benim.

Sonunda uşak, Tanakaların misafir odası olarak adlandırmaya karar verdikleri, kanepeli geniş bir odanın kapısını açar.

"Jason Larvik," diye anons ediyor kahya gür, İngiliz bir sesle.

Garip bir el sallıyorum ve eğilmem falan mı gerekiyordu diye merak ediyorum.

Tanaka'nın gözlerine soğukluk gelmesini ve alay etmesini bekliyorum. Ne de olsa haberlerde hep alay ediyor.

Onun yerine, mutlu bir gülümsemeyle ayağa fırlıyor.

"Jason!" "Merhaba, efendim."

Elini sallayarak uzaklaşır. "Saçmalık. Formalite yok arkadaşlar arasında gerekli. Sizi eşim ve oğlum Haruki ile tanıştırayım."

Bakımlı bir kadını ve yirmili yaşlarının başında bir adamı işaret ediyor. İkisi de Japon görünümlü ve bana şüpheyile bakıyorlar.

Haklısın. Muhtemelen her ne ise ondan şüphelenirdim. Normalde ağırbaşlı olan aile üyelerinin alışılmadık bir neşeyle neredeyse ayağa fırlamasına neden oldu.

Bayan Tanaka bana asil bir el uzatıyor. Bol miktarda botoks, lazer ve cilt rejiminden gelen o mükemmel yumuşak cilde sahip ve aynı pastel renkte bir kazak ve etek giyiyor.

"Jet ski olayını duydum," diyor Bayan Tanaka. "Çok üzüldüm."

"Hayatta kaldığım için mutluyum."

Tanaka sırtıma tokat attı. "İşte ruh bu." Garip bir gülümseme verdim.

Haruki bana babasının küçümseyici bakışını atmakla meşgul. Muhtemelen milyarder falan olmadığımı anlamıştır.

Belki de üzerimdeki eski-alt-orta sınıf kokusunu alabildiği için burun delikleri açılıyor. Seaport'taki dairem Tanaka'nın zenginliğiyle kıyaslanamaz bile ve aniden onlarca yılım olmadığını hatırladım.

önümde. Çok şanslıysam bir on yıl, ama büyük olasılıkla bundan daha az.

En azından Tanaka beni benimsemiş görünüyor, her ne kadar benimsenecek iyi bir tarafı olduğunu fark etmemiş olsam da. Blizzard'da geçirdiğimiz süre boyunca herkes onun tarafından sürekli olarak hor görülmeye karar vermişti.

"Haruki birçok paten dersi aldı," diyor Tanaka. "Ah. Bu harika."

"Artistik patinaj," diyor Haruki. "Gerçek paten."

Bilgili bir şekilde başımı sallamaya çalışıyorum. "Daha önce bize ders veren artistik patinajcılar olmuştı."

Tanaka sinirlenir. "Koç Holberg. Ona katlanmak çok zor. Onu asla işe almazdım."

Nefesim kesildi.

Geçen hafta Koç Holberg'den pek hoşlanmamıştım ama ondan şikâyet etmek istemiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Koç Holberg'in benimle ilgili haklı endişeleri vardı. Ayrıca artistik patinaj faydalıydı.

"Dersleri sevdim," diyorum. "İlginçti."

Tanaka sessiz kalır, sonra gülümser. "Ama sen maceraperestsin. Fiji'ye gittin. Sen gerçek bir erkeksin. Elbette yeni aktivitelerden hoşlanırsın."

Haruki gözlerini deviriyor ve arkasını dönüyor. Benden hoşlanmadığı izlenimine kapıldım.

Tanaka konuşmanın kontrolünü ele geçiriyor ve kısa süre içinde Japonya ile ABD arasındaki farklılıklar üzerine uzun bir tartışma başlatıyor. Belli ki çok fazla fark var. İngiliz aksanlı bir başka hizmetli tarafından uzun bir yemek masasına götürüldüğümüzde bile bu konuda coşkuyla konuşmaya devam ediyor.

"Amerikan yemeği yiyeceğiz," diyor Tanaka. "Çubuk yok!"

"Çok düşüncelisin."

Tanaka hızla ısıldıyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Oğluma bir şeyler öğretebilirsin."

"Artistik patinaj hakkında pek bir şey bilmiyorum efendim."

Tanaka elini savurur. "Hayır, hayır. Bu konuda değil. Gerçek erkeklerle tanışmaya ihtiyacı var." Tanaka iç çeker. "Doğal olarak ben gerçek bir erkeğim. Ama sürekli çalışıyorum. Onunla birlikte olmadım ve çok fazla ilgiye ihtiyacı vardı."

Bakışlarımı Haruki'ye doğru kaydırıyorum ve hemen pişman oluyorum. Haruki'nin yanakları kızardı. Tanaka'nın oğlunu toplum içinde ilk kez aşağıladığından şüpheliyim.

Tanaka başparmağını bana doğru salladı. "Boston Blizzards kapsayıcıdır." Bu kelimeyi bir hakaret gibi kullanmayı başarıyor. "Ama bu adam cesurdu ve gerçeği söyledi. Takımda çok fazla eşcinsel oyuncu var. Bu doğal değil. Utanç verici."

Kaskatı kesildim.

Tanaka beni bu yüzden davet etti. Belki de her zaman iyi olacaktım, çünkü Tanaka beni koruyordu. Belki de Koç Holberg'in erken dönmeme izin vermesinin ve takım arkadaşlarımdan bir köpekbalığı tarafından yenmediğim için mutlu olduklarını söylemek dışında bana mesafeli durmalarının nedeni budur. Ve

Kabul edin, çoğu insan sevmediği insanların köpekbalıkları tarafından yenmesini istemez.

Artık o hokey oyuncusu olmak istemiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Tanaka coşkuyla devam ediyor. "Nasıl olduğunu görüyorsunuz. Tüm bu oyuncular aniden erkeklerden hoşlandıklarına karar verdiler. Bu Takım için utanç verici. Blizzards'ın imajı için kötü."

Midem bulanıyor. Peçetesini tutarken parmak eklemleri bembeyaz olan Haruki'ye bakıyorum.

"I..." Başlıyorum, sonra duruyorum. Ne diyebilirim ki? Takım arkadaşlarımı savunursam Tanaka bir şeylerin değiştiğini anlayacak. Onunla aynı fikirde olursam, Evan, Vinnie, Finn ve Noah'yı otobüsün altına atmış olurum. Ve Haruki'nin solgun yüzüne bakınca, onu da otobüsün altına atmış oluyorum.

"Karmaşık bir durum," diyorum zayıf bir sesle.

"Hiç de karmaşık değil!" Tanaka elini sallıyor küçümseyerek. "Hokey, hokey hakkında olmalıdır. Başka şeylerle ilgili değil. Bunu anlıyorsun. Sen gerçek bir oyuncusun."

Haruki'nin sandalyesi aniden geri çekildi. "İzninizi isteyebilir miyim?"

"Akşam yemeğini bitirmedik," diyor Bayan Tanaka.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Haruki'nin sesi gergin.

Tanaka derin bir iç çeker. "Her zaman dramatik. Evet, evet, git. Daha sonra Bay Larvik'in örneğinden bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Haruki yemek odasından kaçıyor.

Masanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöker. Bayan. Tanaka yemeğini karıştırırken Tanaka gerginlikten habersiz görünüyor.

"Hassas bir çocuk," diye açıklıyor Tanaka bana. "Annesiyle çok fazla zaman geçiriyor. İşte bu yüzden etrafımda sizin gibi nüfuzlu kişilere ihtiyacım var. Güçlü, erkeksi rol modellerine."

Kendimden nefret ederek uyuşukça başımı sallıyorum.

Sonunda arabama kaçtığımda, direksiyonu kavrayarak bir dakika garaj yolunda oturuyorum.

Haruki'nin kederli yüzünü düşünüyorum. Kendileri olma cesaretini bulan takım arkadaşlarımı düşünüyorum. İşleri yüzünden aşk hayatları mercek altına alınıyor. Ve benimki de öyle olacak, eğer bir gün...

Omuzlarımı dikleştiriyorum.

Saklanmak istemiyorum. Bu akşamki gibi bir akşam yemeği daha istemiyorum.

OTUZ DOKUZUNCU

BÖLÜM

Cal

....

TESSA VE BEN, telefonum çaldığında dairemde bulaşıkları yıkamayı henüz bitirmiştik. Jason'ın adı ekranda belirdi.

Özledim seni. Çalkister misin?

Ondan haber aldığımda kalbim her zaman yaptığı o aptal çırpınma hareketini yapıyor.

Ayağa kalktım ve telefonumu cebime attım. "Bu gece bir arkadaşımla kalacağım. Yatak odası senindir."

Tessa'nın gözleri kısılır. "Cal-"

"Ne?"

"Bu on yıldır özlemini çektiğin gülünç derecede yakışıklı bir hokey oyuncusu hakkında mı?"

"Ne?" Sesim titriyor. Umarım fark etmez.

Eminim öyledir.

"Ergenlik çağındayken onu öpmüştün. Bana arkadaşın Jason'ı öptüğünü söylemiştin. Onu araştırdım. O kampa gitmiş. Aynı adam!"

"Bu tür şeylere bakmamanız gerekiyor. Gizlilik önemlidir."

"Gazeteci söylüyor."

Gerginim. "Herkes Jason'ın heteroseksüel olduğunu biliyor." Sesim titriyor. Bu konuda yalan söylemek istemiyorum. Çünkü hayallerimde Jason'ı Nashville'de yılbaşı gecesi için davet ediyorum.

Yine de Jason'ın güvenine ihanet etmeyeceğim. Ona söz verdim.

Çenemi kaldırıyorum. "Uygulamalardayım."

"Son bir yıl içinde bir uygulama açtınız mı?"

Başka tarafa bakıyorum. Onlar hakkında atıp tuttuğumu duydu.

"Cal, tatlım, lütfen dikkatli ol. Jason Larvik'in etkinliklerde elinizi tutacağını mı sanıyorsunuz? Seni onun Ailesi mi? Herkesin önünde ortaya çıkıp tüm kariyerini riske mi atsın?" Paltomu alıyorum ama o beni takip ediyor.

"Seninle birlikte olmaktan gurur duyan birini hak ediyorsun," diyor Tessa. "Seni utanılacak bir şeymişsin gibi saklamayan birini."

"Ben iyiyim. Merak etmeyin." Ama sesim bana bile boş geliyor.

"Dikkatli ol, tamam mı? Bu her neyse, her kimse, buna değdiğinden emin olun."

Paltomu ve gece çantamı aldım. "Alacağım."

Ama kapıya doğru yöneldiğimde, Tessa'nın sözleri zihnimde yankılanıyor.

North End'den Seaport'a yürüyüş normalden daha soğuktur. Boston'daki North End, arnavut kaldırımli sokaklarıyla canlı bir İtalyan mahallesidir.

Kalabalık restoranlardan cannoli yemek için şirin kafelere yürürken el ele tutuşan çiftlerin sayısı, şehrin önde gelen buluşma noktası olarak kullanılıyor. Bu Jason ve benim yaşayacağımız bir deneyim değil ve Tessa'nın sözleri üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Seaport'a vardığımda, dairesinin ziline basıp bekledim.

Bir saniye sonra zil çalıyor ve apartmana giriyorum. Yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir kadın bana başıyla selam veriyor. Acaba Jason komşularının aramızda bir şey olduğunu anlamasından endişelenecek mi?

Katına ulaştığımda Jason'ın daire kapısı çoktan açılmıştı. Gri eşofman altı ve Blizzards tişörtüyle kapının pervazına yaslanmış, saçları elleriyle karıştırmış gibi dağınık.

"Selam." Gülümsemesi geniş ve gerçek.

"Selam."

Yeterince yaklaştığım anda beni ezici bir kucaklamanın içine çekiyor ve ayaklarımı hafifçe kaldırıyor.

"Tanrım, seni çok özledim," diye mırıldanıyor boynuma karşı.
"Sadece bu sabahtan beri olduğunu biliyorum ama bugün
..." Bana bakmak için geri çekildi, elleriyle yüzümü kavradı.
"Korkunçtu. Kesinlikle korkunç."

"Ne oldu?" "Tanaka ile
akşam yemeği."

"Milyarder mi?" Çenem düştü. Tanaka dergilere kapak
oluyor. O büyük bir anlaşıma. Blizzard'ların ülkedeki en güzel
arenaya sahip olmasının bir nedeni var.

Ve Jason onunla yemek mi yedi?

"Takım şeyi gibi mi?" Ben
soruyorum.

"Ne?" Başını sallar. "Yok artık. Bu adam bir spor takımına
yatırım yaptığı için ciddi pişmanlıklar duyuyor. Sadece ben ve
ailesiydik."

"Oh." Sırıtiyorum. "Sadece sen ve onun ailesi."

"Uh-huh." Jason'ın ifadesi kararır. "Bunu sana sonra anlatırım.
Ama önce-" Yüzü tekrar aydınlandı. "Benim bir
Sürpriz." Elimi tutuyor ve beni mutfağa doğru sürüklüyor. "Bak
ne getirdim."

Tezgâhın üzerinde kurdeleyle bağlanmış zarif beyaz bir kutu
duruyor, pahalı bir fırın olduğunu haykıran türden.

"Tanaka'nın yemeğindeki tatlılar," diye açıklıyor Jason, hevesli
parmaklarıyla kurdeleyi çözmeye başlamıştı bile. "Muhtemelen
onları geri getirme teklifini kabul edeceğimi düşünmediler ama
ben kabul ettim." Sırıışı muzip bir hal alıyor. "Aslında onlara
sevgilim için olduğunu söyledim."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne dedin sen?"

Jason'ın yanakları pembeleşiyor.

"Jason..." Ona bakıyorum, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

"Bu doğru mu?" diye umutla sorar. "Öyle, değil mi? Kahretsin,
bu utanç verici olacak, eğer..."

Onu kollarıma aldım ve sertçe öptüm. Geri çektiğimde
gözleri şaşkındı. "Evet Jason, ben senin sevgilimim."

Gözleri yumuşuyor ve bedenim eriyor.

Onu tekrar öperim.

Tessa'nın hâlâ haklı olduğu bir nokta var. Tanaka'nın Jason'ın kız arkadaşından bahsettiğini sandığını çok iyi biliyorum. Yine de... Kalbim bir

yapış yapış.

"Yani bu süslü tatlılar sevgilin için mi?" Alay ediyorum.

"Onlar." Kutuyu bir güzel açıyor. "Diyetim yüzünden zaten yiyemiyorum ama her bir lokmanın tadını çıkarmanı izlemek istiyorum."

İçeride mükemmel küçük sanat eserleri var - bir müzede yer almayacak altın varaklı narin hamur işleri.

"Bana süslü tatlılar mı yedireceksin?"

"Hokey izlerken seni yatakta süslü tatlılarla besleyeceğim," diye düzeltiyor, kutuyu çoktan kaldırmış. "Haydi, sevgilim."

Gülüyorum ve onu yatak odasına kadar takip ediyorum, Tessa'nın uyarılarını unutuyorum. Çünkü Jason bana bir başkasına yüksek sesle "sevgilim" demişti ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Kral boy yatağına yerleşiyoruz, aramızda tatlı kutusu ve devasa televizyonunda Montreal-New York maçı var. Jason üzerinde badem ezmesine benzeyen bir şey olan küçük bir pastayı dikkatle seçiyor ve bana uzatıyor.

"Aç kapıyı, sevgilim."

"Bunu söylemeye devam edersen kompleks yapacağım," diyorum ama ısırtığı alırken sırtıyorum.

"İyi kompleks mi, kötü kompleks mi?"

"İnanılmaz derecede iyi."

Jason o kadar geniş sırtıyor ki, onu nasıl huysuz sandım bilmiyorum.

Ve tatlıların sadece bir kısmını yedikten sonra, çünkü Jason'ın bir buzdolabı var ve onun evine tekrar gelmeyi planlıyorum, şeker ve baharatlarla beslenerek onu ters çeviriyorum ve onunla yoluma devam ediyorum.

• • • •

JASON

Uyandığım da Cal'ın göğsüne sarılmıştım, kolları beni sarmıştı. Dünya sıcak ve harika; parmaklarımı onun geniş göğsündeki dağınık saçlarla oynatıyorum.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor; ben de ona mahcup bir gülümseme veriyorum.

"Uyurken beni mi izliyordun Larvik?" Cal sorar.

"Ne?" Masum numarası yapıyorum, sonra karanlık, bilmiş, sırttan gözlerin beni göremeyeceği bir yere, yorganın altına saklanıyorum.

Burası çok sıcak ve Cal'ın şişkinliğine doğru ilerliyorum. Külotunu bulana ve etrafta dolanana kadar yorganın etrafında dolaşıyorum.

"Jason," diyor Cal, sesi yumuşak ve gergin. Külotunu aşağı kaydırıyorum, sonra başını yutuyorum. "Siktir."

Cal küfrederken sırtıyorum, sonra tekrar Cal'ın sikine odaklanıyorum. Emiyorum ve yalıyorum. Taşaklarını okşuyorum. Mırıldanıyorum ve daha sert emiyorum.

Ve Cal kamburunu çıkarıp boşaldığında, sıcak dölleri ağızma fıskırıyor, hepsini yutuyorum. Cal beni yorganın altından çekiyor, gözleri düşkün ve dudaklarımdaki dölleri merakla siliyor, sonra beni öpüyor.

"Günaydın, sevgilim," diyorum.

Cal kıkırdıyor ve beni duşa çekiyor, sonra bir sürü öpüşme oluyor, sonra Cal bana diliyle ve boğazıyla hünerlerini gösteriyor.

KIRKINCI BÖLÜM

J^{ason}

....

SOYUNMA ODASI antrenman sonrası konuşmalar ve dolapların çarparak kapanma sesleriyle uğulduyor. Koç arkasında biriyle içeri girdiğinde ben de havluyla kurulanıyordum.

İlk başta adamın yüzünü fark etmedim. Sadece kaygan siyah saçları var ve bir dergi çekiminden çıkmış gibi görünüyor.

Bekle.

Gözlerimi kısıyorum. "Los Angeles'lı bir oyuncunun bizim soyunma odamızda ne işi var?"

Oda hızla sessizleşiyor. Troy yanımda doğruldu, gözleri kısıldı. Axel arkasını döndü ve dondu kaldı.

"Bu Enzo Bellanti," diye anons ediyor Koç. "Sezonun geri kalanında bize katılacak. Kendisi özel olarak Dmitri Volkov'un durumu göz önüne alındığında, ligden erken transfer izni."

"Enzo" ismi Koç'un ağzından çıktığı anda, Axel su şişesini düşürür. Büyük bir gürültüyle yere çarpıyor.

Açmıyor.

Axel, Bellanti'nin bir pala çıkarıp üniformalarımızı parçalamasını bekliyormuş gibi Bellanti'ye bakıyor.

Bellanti'nin yüzü soluyor. Dudakları inceldi. "Burada olmak güzel." Kimse nefes almıyor.

"Bu çok saçma." Axel, Koç'a ters ters bakar. "Sen büyük bir hata yapıyorsun. Bu adam güvenilirmez biri. Bizi sabote etmek için burada."

Koç ve Bellanti bakıştılar, ben de hızla giyindim.

"İkinizin konuşması gerek," diyor Koç. "Şu anda arenada kimse yok..."

Axel, "Hayatta olmaz," der ve hışımla kapıyı çarpıp çıkar. Takım arkadaşlarım sessiz. Bellanti daha agresif oyuncularından biri ve Axel'le buzda kavga ettikleri oldu ama Axel'in böyle tepki vermesi için bir neden yok. Ayrıca, Bellanti iyidir. Kimsenin Dmitri'nin yerine Los Angeles'tan birinci sıra oyuncusu almak Koç ve takım için büyük bir kazanç.

Yine de Axel'e sadığız. Belli ki adam hakkında korkunç şeyler biliyor.

Soyunma odası sessiz. Gerginlik artıyor. Bellanti'nin yüzü yeşil bir renk alıyor, sonra esniyor.

"Kahveye ihtiyacım var," diyor. "Nerede?"

Çıkarılan giysilerin hışırtısı dışında oda sessizdir. Yirmi kişi ona bakmamaya çalışıyor.

"Ben seni alırım," diyorum sonunda. Tüm takımın senden nefret etmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve Bellanti'nin bunu hak edip etmediğini bilmiyorum.

Biz çıkarken diğerleri bize bakıyor, ben de onu Blizzard'ların tertemiz dekore edilmiş koridoruna götürüyorum. Bay Tanaka buraya çok para harcamış.

"Demek California'dan geldin?" diye sordum. "Boston'dan çok uzak olmalı."

Bellanti, "Oraya daha önce gittiniz," diyor. "Mesafeyi biliyorsunuz."

Bakışlarımı ona yönelttim. "Buraya gelmeyi özellikle istemişsiniz gibi geldi."

"Ben yaptım."

"Burada olmaktan mutlu görünmüyorsun."

"Neden olayım ki? Burası soğuk. Berbat bir yer."

Kaşımı kaldırıyorum. Belki de Bellanti tuhaftır. Axel ondan bu yüzden mi nefret ediyor?

Ona dinlenme odasını gösteriyorum. Mat siyah espresso makinelerinin bulunduğu şık, cam duvarlı salonda ticaret söylentilerinden Tinder başarısızlıklarına kadar çeşitli dedikodular paylaşıyor. Protein

Barlar parlak plastik ambalajlarından parıldıyor, ancak Bellanti özlem dolu bir bakışla doğrudan makinelere yöneliyor. Bir kapsül alıyor.

"Bu kafeinsiz."

"Oh." Bellanti onu düşürüyor ve titriyor. Başka bir tane alıp bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Kahve makinesini kurcalıyor, üstünü açıyor.

"Sana göstereceğim."

"Kusura bakmayın. Çok yorgunum."

"Kırmızı gözle falan mı geldin?" "Hayır."

Daha fazlasını eklemesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. Ona kahveyi uzattım, sonra gömleğindeki lekeyi fark ettim.

"Orada bir şey var."

Şöyle bir bakıyor, sonra yüzü kızarıyor.

Axel haklı olabilir mi? Los Angeles onu buraya bizi sabote etmesi için mi koydu? Hayır. İmkânı yok. Hokeyde işler böyle yürümez.

Bellanti harika bir oyuncu ama kahve makinesi yüzünden sinir krizinin eşiğinde gibi görünüyor.

"Zor birkaç ay geçirdim," diyor. "Kız kardeşim öldü."

"Bu korkunç bir şey."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Axel ile konuşmam gerek. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Axel'in size adresini vermemi isteyeceğini sanmıyorum."

Yüzü düşer. "Muhtemelen haklısın. Koç'a sorarım."

Kaşlarımı çatıyorum. Ve insanlar benim tuhaf olduğumu düşünüyor.

Cal'a her şeyi anlatmak istiyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Onu bu gece görebilirim.

Kaşlarımı çattım.

Cal neden kimseye söylemeyeceğine dair bana söz verdi? Onu sır olarak saklamak istediğimi mi düşünüyor?

Ama tabii ki. Böyle düşünüyor olmalı. Ya ben?

Bir an için hava ciğerlerime doluyor, omuzlarımı dikleştiriyor ve nabzımı sabitliyor. Babam bilmeyecek.

Büyükbaba bilmeyecek. Takım yönetimi bilmeyecek.

Ama eğer çıkarsam. Koç ya da takım arkadaşlarım aldırılmaz.

Cal ile gizlice dolaşmak istiyor muyum? Çünkü mesele şu ki. Ben istemiyorum.

Ne yazık ki tek seçeneğim herkese söylemek.

Ki bu utanç verici. Muhtemelen bana içselleştirilmiş homofobi ve belki de tüm o takılma hikayelerim tekrar ortaya çıkacak.

Ama utançtan daha kötü şeyler de var. Ada bana bunu öğretti. Cal ve benim kurtarılacağımızdan tam olarak emin değildim. Belki de Rex bizzat uçarak gelmeseydi, kurtarılmayacaktık. Ürperdim.

Telefonumu çıkardım ve ona baktım.

"Larvik! Bellanti! Soyunma odasına gelin!" Koç kükrüyor.

Soyunma odasına geri dönüyoruz.

"Yeni bir duyurum var," diyor Koç, sesi hırçın. "Bildiğiniz gibi, takımın masözü nadiren buraya geliyordu. Bazı oyuncularımız masöz olmayan aktiviteler yapmak için odaya gizlice giriyorlardı."

"Ciddi misin?" Troy soruyor.

Finn ve Noah'ın yüzleri eskisinden çok daha kırmızı. Luke'un ki de öyle.

Hah. Hiçbir fikrim yoktu.

"Masaj odasının sadece masaj için olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım," diyor Koç. "Mutlu son yok."

"Kulağa biraz üzücü geliyor," diyor Troy.

"Yeni masaj terapistimiz yarın başlıyor. Lütfen ona zor anlar yaşatmayın." Koç'un gözleri kısıldı.

Nedense bana bakıyor. Bekle. "Eşcinsel mi?"

İnleme sesi. Koç'un kaşları havaya kalktı.

Takım arkadaşlarımın yüzünde hayal kırıklığı beliriyor. "Bu sizi ilgilendirmez," diyor Koç.

"Benim için sakıncası yok!" Kekeliyorum. "Eğer öyleyse. Bil diye söylüyorum. Benim için hiç sorun değil." Başımı çeviriyorum.

"Aynı cinsiyetten ilişkisi olan herkesle. Ya da bir gün sahip olmayı düşünenler! Mesela Troy bir adama aşık olmaya karar verseydi, bu çok da önemli olmazdı." Troy'un yüzü kızarır. Öksürmeye başlar. "Neden ben?"

"Neden olmasın?"

Diğer oyuncular ona dönüyor.

Troy sertçe yutkunur. "Evet. Sanırım."

"Neden kendinizi nüfusun yarısıyla sınırlıyorsunuz?" Devam ediyorum, konuya giriyorum. "Göğüslerin harika olması gibi."

"İşte böyle!" Axel benimle yumruk tokuşturuyor ve mutlu bir şekilde sırtıyor.

Bellanti odanın köşesinden kaşlarını çatıyor.

"Ama," diyorum, "yani, penislerin ne kadar büyük olduğunu düşündün mü? Nasıl büyüdüklerini? Ve sertleştiklerini? Ve yiyebileceğin dölleri fıskırttıklarını?"

Troy göz kırpmıyor. Evan ve Vinnie bana bakıyor. Aslında herkes bakıyor.

"Yani yemek almak yerine falan değil," diye açıklıyorum. "Ve genellikle çıkması biraz zaman alır. Şaftını okşaman, başını emmen, taşaklarıyla oynaman gerekir. Onu gerçekten tanımalısın. Belki yumuşak yalamayı ya da hızlı yalamayı seviyordur. Ya da gerçekten emilmekten hoşlanır, böylece her Damar, derinin pürüzsüzlüğü, ağzınızda sarsılıp büyümesi. Belki de boğazınızdan aşağıya doğru çektiğinizde hoşunuza gidiyordur. Ona bastırdığınızda burun deliklerinizi doldurur ve tüm dünyanız tuzlu, miskli ve sıcak olur ve koku vücudunuzu doldurur."

Sesim yavaşlıyor. Hava ağırlaşıyor.

Neredeyse tadını alabiliyorum.

Troy dudaklarını

yalıyor. Sadece o değil.

"Seni doldurmakta çok iyiler," diye devam ediyorum, hâlâ konuştuğumun farkında bile değilim. "Seni geriyorlar. Dünyada o basınçtan başka bir şey yokmuş gibi hissettirmek. O ritim. İçine girip çıkmak, sabit, hızlı ya da yavaş,

Nefesin kesilene kadar. Zevkten kıvrana kadar. Patlayana kadar."

Tamam, herkes kesinlikle bana bakıyor.

Kendimi başımı sallamaya ve soğukkanlı bir gülümsemeye zorluyorum. "Sadece penislerin iyi nitelikleri olduğunu söylüyorum."

"Onların iyi özelliklerini sık sık düşünüyor musunuz?" Finn soruyor, yüz ifadesi eğlence ve endişe arasında bir yerde.

Göğsüm güm güm atıyor.

Onlara her şeyi anlatmak istiyorum. Cal ile konuşmam gerek.

"Pekala." Koç sesini temizler. "Bu eğiticiydi, Larvik. Senin 'En İyi' unvanını emekli edebileceğimizi gördüğüme sevindim.

Profesyonel Sporda Homofobik Sporcu'. Yine de ileride anatomik detaylara biraz daha dikkat edin."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Cal Dondurucu yağmur Sports Spheres'ın üzerine yağıyor büyük boy pencereler. Kış kayboluyor ve yolun her iki tarafını kaplayan kar yığınları gri renge bürünüyor ve kırılğan, artık güvenilir taze kar yağışlarıyla süslenmiyor. İnsanlar ellerini ve başlarını büyük eldivenler ve şapkalarla sarma zahmetine girmeden dışarıda yürüyor.

Jason Kanada'da oynuyor ve ben onu özlemiyormuşum gibi davranıyorum.

Özlüyorum. Onu çok özlüyorum.

"Cal!" Rex'in sesi, muhabirlerin yazarken çıkardığı tıkırtıların ve iş arkadaşlarının projeleri tartışırken ve telefonda konuşurken çıkardığı uğultunun üzerinde yükseliyor.

Masasına doğru süzöldüm. "Özür dilerim efendim. Jason Larvik hakkındaki makaleyi henüz yazmadığımı biliyorum."

Rex elini umursamaz bir şekilde sallıyor, her ne kadar Rex ve umursamazlık birbirinin zıttı olsa da Onunla ilk tanıştığım zamana göre kesinlikle daha az korkutucu. Yanakları griden çok pembe ve yürürken neredeyse zıplıyor. Belki de Fiji'de geçirdiği zaman hoşuna gitmiştir.

"Lütfen seyahatimin ücretini maaşımdan kesin."

Rex bana garip bir bakış attı. "Bu senin hatan değildi, Cal."

"Yine de, bunların maaş çekimde yer alması konusunda kendimi iyi hissetmiyorum."

Rex iç çekti. "İstersen buna ileri PTO diyebiliriz?"

Başımı salladım. "Tamam. Bu işe yarar."

Rex, "Seni bunun hakkında konuşmak için çağırmadım," diyor, bildirimlerini kontrol ediyor. Ayağa kalkıyor. "Personel toplantısı şimdi başlıyor. Orada açıklayacağım."

"Doğru." Birkaç kez başımı salladıktan sonra onu cam konferans odasına kadar takip ediyorum. Diğer personelin çoğu zaten orada oturuyor, hepsi parlayan bir cilde ve profesyonel tasarım kıyafetlere sahip.

Bir sandalye çekiyorum. Çok rahat hissettiriyor, neredeyse aşırı. Bu sandalyenin ne kadar dolgusu var?

"Su?" Valerie bir sürahi uzatıyor. Limon dilimleri ve buz suyun içinde sallanıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Jason ve ben hindistan cevizi kabuklarında su toplamayı başardığımızda çok gururlanmıştık.

Meslektaşlarım ne kadar şanslı olduklarının farkında mı? Bu düşünce aklımdan geçiyor ve onu bastırmaya çalışıyorum. Bizim yaşadıklarımızı onların yaşamasını istemezdim. Kendimi beğenmiş gibi davranmak istemiyorum.

Rex boğazını temizliyor ve Valerie'nin bana doğru bir bardak su uzattığını fark ediyorum.

Aceleyle uzanıyorum, ne kadar zamandır baygın olduğumdan emin değilim. "Özür dilerim."

Rex, "Büyük bir macera yaşadın," diyor ama yüzünde endişe titreşiyor.

Belki de bu iş için uygun olmadığımı düşünüyordur. Belki de haklıdır.

Şimdiye kadar ona söylediğim tek şey, yapmam gereken bir ödevi yapamadığımdı.

"Daha iyi olacağım," diye söz veriyorum.

Rex, "Bu haftaki ödevlerin üzerinden geçelim," diyor.

Valerie, "Cal'in bazı işlerini ben yapabilirim," diyor. "Hâlâ alışmaya çalıştığı için..."

"Teşekkür ederim," diyor Rex. "Bu faydalı olabilir."

Eminim beni kovmayı falan planlamıyordur. Öyle mi? Umarım değildir. Şimdiden başarısız mı oldum?

Valerie'nin dudakları kıvrılıyor. İşimin peşinde olduğunu hayal ettiğimden şüpheliyim.

"Alışmam biraz zaman aldığı için özür dilerim," diye geveliyorum.

Valerie'nin dudakları daha da yukarı kalkıyor, sonra başını başka yöne çeviriyor.

Rex, "Cal, sana televizyonda yayınlanacak özel bir röportaj veriyorum," diyor.

Herkesin çenesi düşer. Benimki de dahil.

"Affedersiniz?" Gözlerimi kırptım. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Tek sebebi bu.

Ya da yanlış söyledi.

Çünkü çaylak bir muhabire televizyonda röportaj yapma şansı vermeyeceğinden eminim.

Rex aklımdan geçenleri okuyarak, "Bu doğru," diyor.

Bu başarı muhtemelen büyük bir şaşkınlığı hak etmiyor. Odadaki herkes eşit derecede hayrete düştü.

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştirmeye çalışıyorum. "Elbette. Ancak yardımcı olabilirim."

Rex gülümsüyor, ama gülümsemesi istediğimden daha gergin, sanki tam olarak memnun değilmiş gibi.

Yapabileceğimden emin değilse neden bana bir görev versin ki?

Görüşme yapmamın daha uzun süreceğini düşünmüştüm. televizyondaki insanlar. Daha fazla makale yazmam, aidatımı ödemem, acele etmem, acele etmem, acele etmem gerektiğini düşündüm.

"Kiminle röportaj yapmamı istiyorsunuz?" Ben soruyorum. Bir fikrim var ve hoşuma gitmiyor.

"Jason Larvik," diyor Rex.

Midem bulanıyor.

Jason'la röportaj yapmamı istiyor ama Jason röportaj yapılmasını istemiyor. Son derece, son derece açıktı.

Bu konuda. Benimle bir röportaj yapabilecek olsa da, kendisini buna mecbur hissetmesini istemiyorum. Aramızdaki yakınlıktan herhangi bir şekilde faydalanmak istemiyorum.

Koltuğumda kayıyorum. "Daha önce onunla yapacağım görüşmelerden çekilmek istediğimi söylemiştim..."

Rex iç geçirir. "Evet, bundan bahsetmiştin."

"Bu hâlâ geçerli." Boğazım kuruyor ama sesimi sabit tutmayı başarıyorum.

"Bunu söylemeden korkuyordum." Rex'in gözleri kısılır.
"Ama belki de sizden özellikle rica edildiğini de bilmelisiniz."

Gerginim. Rex bana üst düzey bir yönetim kurulu üyesinin görüşmeyi yapmamı özellikle istediğini mi söyleyecek? Ya da belki CEO'nun?

Rex, üstlerine geri dönüp en yeni çalışanını şirket için önemli bir röportaj yapmaya ikna edemediğini söylemek istemeyecektir. Ben burada böyle kariyer yapmam. Sektördeki itibarımı bu şekilde artıramam.

Ve yine de...

Jason'a acı çektirmeyeceğim.

Çektirmeyeceğim.

Yapamam.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamasını ve onu kullandığımı düşünmesini istemiyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Sesimin titremesini engellemeyi başarıyorum ama sanki konferans salonunun zemininde bir delik açmaya çalışıyormuşum gibi bacağım titriyor.

Bu odadan kaç, bu binadan kaç, bu hayattan kaç. "Larvik hayal kırıklığına uğrayacak." Rex dudaklarını bastırır

birlikte. "Başka biriyle görüşmeyi kabul etmesini sağlayabilir miyim bir bakacağım ama görüşme talebinde bulunurken sizin görüşmeci olmanızı istediğini açıkça belirtmişti."

"Jason onunla röportaj yapmamı mı

istiyor?" Jason bundan bahsetmedi.

Rex gözlerini kısıyor ve ben kendimi nefes almaya

zorluyorum. "Özür dilerim efendim. İlk seferinde seni

duymuştum. Sadece duymamıştım.

bunu bekle. Yapacağım."

Rex'in yüzünde tuhaf bir ifade belirir ama başını sallar.

"Mükemmel. Chloe bu öğleden sonra bire bir görüşme ayarlasın, böylece sizi televizyon röportajı gereklilikleri konusunda hızlandırabilirim. Bu seferki canlı olacak."

"Yaşamak mı?"

Kekeliyorum. Rex

yine kaşlarını çatı.

Rex'in bana güvenmesi bile bir mucize. Diğerlerinin kaşlarını kaldırmasına bakılırsa, davranışımın etkilenen tek kişi o değil.

"Evet, yaşa," diyor Rex her zamanki soğukkanlı tavrıyla.

"Larvik de bunu talep etti. Yarın akşam saat 18:00'de sizde."

Göz kırpıyorum. Jason'ın bunu neden istediğinden emin değilim. "Mükemmel olacak efendim."

"Sports Sphere olarak hepimiz size güveniyoruz" diye yanıtlıyor.

Nedense kelimeler bir tehdit gibi geliyor ve aceleyle bir yudum su aldığımda elimde sallanıyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Jason

Görüşme için gergin değilmişim gibi davranıyorum.

Reklamlar akışımı dolduruyor.

Telefon çalıyor ve ekranda babamın yüzü beliriyor. Açıyorum.
"Merhaba baba."

"Birinin bu akşam Sports Sphere ile röportajı olduğunu
duydum?"

"Uh, evet."

"Seninle gurur
duyuyorum oğlum." Göz
kırpiyorum. "Gurur mu
duyuyorsun?"

Bunu bana en son ne zaman söylediğini hatırlamıyorum.

"Adını duyurmak. Herkesin bilmesini istiyorum

Bu gecedен sonra kim olduğunu. Ve kim bilir, belki de bir sürpriz
olur."

"Baba?"

Bu gecedен sonra herkes kim olduğumu öğrenecek. Gerçi
bundan pek memnun olmayacak.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve ilk kez çok mu
aceleci davrandım diye düşünüyorum. Belki de bu röportajı
yapmamalıyım.

Ama bu korkuları yaşayacağımı biliyordum. Canlı röportaj
yapmakta ısrar etmemin bir nedeni de buydu. Menajerimin,
Tanaka'nın ya da herhangi birinin benden bazı kısımlarımı
değiştirmemi istemesini istemiyorum.

"Röportajdaki her şeyi beğeneceğini sanmıyorum baba."

"İnsanlar seni sevmek zorunda değil evlat. Onlar bilmek
zorunda

kim olduğunu."

Kendimi gülümserken buldum. "Elimden geleni yapacağım."

"İşte benim oğlum." Telefon kapanıyor ve ben ona
bakıyorum, sonra cebime sokuyorum.

Bu gece her şeyi değiştirebilir.

Sports Sphere'e yürüyorum ve çok erken geliyorum. Açıkça
görülüyor ki, üç saatlik antrenmandan bile fazla enerjim var.

NHL'nin en üst kadrosu tarafından planlanan kurtulamaz.

Daha önce binaya hiç girmemiştim. Görevli beni on birinci kata çıkan asansöre yönlendiriyor.

Umarım bu iyi bir fikirdir. Dün gece Kanada'dan Cal'i şahsen görmek için çok geç geldim.

Ama rol yapmaktan yoruldum. şimdi başıma ne gelirse gelsin, en azından dürüst olduğumu bileceğim, hayatımda hep direndiğim şey bu olsa bile. İnsanlar beni küçümsediğinde, beni tanımadıkları gerçeğıyle teselli buldum.

Onlara bir maske göstererek beni reddetmediklerini gösterdim.

Ama hangi noktada bir maske gerçekten kendinizdir? Ne zaman sizinle birleşir? Ne zaman olduğunuz gibi görüldüğünüz her şeye dönüşürsünüz? Eğer başkalarını olumsuz etkiliyorsanız, belki de hiçbir fark yoktur.

Yerli Bostonlularda nadiren gördüğüm kabarık sarı saçlı bir kadın içeri giriyor. "Bay Larvik."

"Evet." Kravatımı okşadım.

Koç bundan nefret edecek. Bay Tanaka kalp krizi geçirecek.

Medya tarafından bağlamından koparılan tek bir cümle bir kariyeri mahvedebilir.

Ne de olsa, basın brifing odasına davet edildiğim tek seferde Dmitri'nin kariyerini mahvetmeyi başarmamış mıydım? Gol attığım tek seferde? Aynı zamanda kendi kariyerimi de mahvetmemiş miydım?

Ve yine de... Gitmemin imkanı yok. Bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. "Cal nerede?"

"Bay Prescott görüşme odasında," diyor kadın. "Tamam."

Onu takip ediyorum ve şimdiye kadar aldığım her çürük Vücudum ağrıyor gibi.

Ama yine de kaçmıyorum.

Yakında Cal'i görecekim.

Yapımcı konuşuyor ama sözleri zihnimi bulandırıyor. Bakışlarımı etrafta gezdiriyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Röportajı Cal veriyor, değil mi?"

Kaşları hafifçe çatılıyor, sonra bana röportajı onun yapacağına dair güvence verdiğini hatırlıyorum.

"Doğru," diyor çok geniş bir gülümsemeyle, bilerek seçtiği türden, çünkü doğal yüzü muhtemelen kim-bu-hiçbir-şey-hatırlayamayan-adam?

"Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor aceleyle ama sanki canlı yayında sinir krizi geçirecekmişim gibi endişeli görünüyor. Ya da çok kalın kafalıymışım gibi, ki bu normal davranmam anlamına gelir.

"Önünüze bakacak şekilde oturmayı unutmayın" diyor, "ancak görüşmecinize göz atabilirsiniz."

"Evet."

Işıklar çok parlak. Çok fazla kamera ve arkalarında oturup onları top gibi yönlendiren çok fazla insan var.

Umarım onların gücü altında patlamam.

Sports Sphere'in devasa logosu arka plana hakim. Yapımcı elinde panosuyla bana yaklaştı. "Bayım.

Larvik, başlamadan önce seni görmek isteyen bazı insanlar var. Seni bekliyorlar."

"Yapımcılar mı?"

"Baban ve büyükbaban Minnesota'dan geldiler.

Sana sürpriz yapmak istediler. Ve Bay Tanaka da burada.

-Destegini sunmak istediğini söyledi."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Baba. Büyükbaba. Tanaka. Üçü de burada, şu anda, tanıdıklarını sandıkları Jason olmamı bekliyorlar.

"Ben... neredeler?"

"Koridorun sonunda. Ben sizi götürürüm. Geri dönmenize ihtiyacımız olmadan önce yaklaşık on dakikanız var."

Onu daha küçük bir odaya kadar takip ederken bacaklarımın titrediğini hissediyorum.

Kapı açılıyor ve işte oradalar.

"Oğlum!" Babam beni kucakladı. "Bunu kaçıramazdık. İlk büyük televizyon röportajın."

"Bana geleceğini söylememiştin," diye idare ediyorum.

"Sürpriz olmasını istedik," diyor büyükbabam, yıpranmış elleri omuzlarımı kavrarırken. "Seninle gurur duyuyoruz oğlum. Sonunda hak ettiğin takdiri görüyorsun."

Tanaka öne çıkıp elini uzatıyor. "Jason. Oyuncularımdan birini desteklemek için burada olmam gerektiğini düşündüm. Bu takım için büyük bir an."

Oda çok küçük, hava çok ince geliyor. Üçü de bana büyük bir gururla, büyük bir beklentiyle bakıyor. Buraya hayatta kalmak, hokey ve normale dönmek hakkında konuşmamı izlemeye geldiklerini sanıyorlar.

Ne söylemeyi planladığımı hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Gergin misin?" Babam kravatımı düzelterek soruyor. "Olma. Kendin ol. Onlara o adada doğa koşullarıyla nasıl mücadele ettiğini anlat. Onlara gerçek bir hokey oyuncusunun neye benzediğini göster."

"Blizzard'lar sana sahip oldukları için çok şanslı," diye ekliyor Tanaka. Boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum. "Geri dönmeliyim..."

"Buradan izliyor olacağız," diyor büyükbaba. "Oğlumuzu ulusal televizyonda görmek için sabırsızlanıyoruz."

Tökezliyorum, uzuvlarım garip ve dengesiz. Geldiler. Hepsi burada.

Hokey oyuncusu Jason Larvik'i bekliyorlar. Başını öne eğen ve tartışmalı konularda çenesini kapalı tutan biri.

Ama ben artık öyle biri değilim.

Sonunda görüşme odasına döndüm ve Cal içeri girdi.

O, adadan hatırladığım ya da beni evimde ziyaret eden Cal değil. Blazer ceket ve gömlek giyiyor.

Düğmeleri sonuna kadar ilikli. Papyon bile takıyor.

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve kalbim parlıyor.

İşte bu yüzden buradayım.

Bana üstünkörü bir baş sallama hareketi ve kollarına atılmak istememe neden olan utangaç bir gülümseme yapıyor.

Haber muhabiri tarzında giyinmiş bir halde bana doğru yürüyor. "Bunu yapmak zorunda değildin." Vücudunu benden uzaklaştırıyor.

Bu yüzden onun sözleri sadece benim için.

"Ben istedim."

Kat yöneticisi bizi 10'dan geriye doğru saymaya başladı.

Cal karşımdaki koltuğa oturdu.

Yapımcı bakışlarını daraltıyor ve ben de kameraya bakmam gerektiğini hatırlıyorum.

Çoraplarını falan değil.

Cal hakkındaki her şey büyüleyici olsa da. Fark etmeyen herkes aptal olsa bile. Cal'ın uzun zaman önce kilit altına alınmış olması gerekirken, parmağından bir nişan yüzüğü kaydı ve hayalindeki eve taşındı.

Onunla tanıştığım için çok şanslıyım.

Ve kırmızı ışık yanarken buna, minnettarlığıma odaklanmaya çalışıyorum. Yayındayız. Canlı yayındayız.

Cal doğrudan objektife bakıyor.

"İyi akşamlar. Ben Sports Sphere'den Callum Prescott. Bu gece, Pasifik'te beş gün mahsur kaldıktan sonra hayatta kalmayı başaran Boston Blizzard'ın kanat oyuncusu Jason Larvik ile birlikteyim. "Yaşadığı deneyim hakkında benimle konuşmayı kabul etti."

Zihnim yan odadan beni izleyen üç adama kayıyor ve avuçlarım terliyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

C^{al}

Bu gerçekleşiyor. Bu gerçekten oluyor.

Sporun hayatımdaki en iyi şey olduğu zamanlarda hep hayal ettiğim gibi ilk röportajımı veriyorum. Ne zaman Sınıf arkadaşlarım ortak noktalarımız olduğunu fark ettiklerinde sporu bilmek beni zorbalığa uğramaktan kurtardı.

Spor benim kurtuluşumdu. İçinde kimseyi incitecek bir şey yoktu. Her gün yeni bir karşılaşma vardı. Her gün öğrenilecek, ezberlenecek ve odaklanılacak yeni istatistikler vardı.

Ve şimdi buradayım. Sports Sphere'de.

Gerçek röportaj odası küçük, sadece Jason, ben, Rex ve Chloe ve kameramanlar var ama milyonlarca insanın izlediğinin farkındayım.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde nefes alıyorum ve sanki seyirciler kalbimin vahşi atışını görebilecekmiş gibi gömleğimi düzeltiyorum.

Jason karşımda oturuyor.

Sakin. Kendine güvenen. Ateşli.

Kelimesi kelimesine bilsem de ilk soruma bir göz atıyorum.

"Jason, Fiji'den dönüşün manşetlere çıktı.

dünyanın dört bir yanında. Bizi yardımın geldiğini fark ettiğiniz o ana götürebilir misiniz?"

"Biliyorsun, büyük helikopter bana iyi olacağımızın ipucunu vermeliydi, ama daha önce de umutlanmış ve umutlarım kırılmıştı. İlk düşüncem halüsinasyon görüyor olabileceğimdi. Ama sonra sen sahile doğru koşuyordun ve aniden helikopter inmeye başladı."

Bir sonraki soruma bakıyorum.

"Kurtarılmayı hayal etmiştim," diyor Jason, söz almadan devam ederek. "Kendimi kurtarılmış hissedeceğimi hayal kırıklığına uğradım."

Kaşlarımı çattım. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Ayrılmaya hazır değildim," diye itiraf ediyor Jason.

Rex'in bakışlarını daralttığını fark ettim.

"İşe geri dönmek istemediğimden falan değil. Tatilimin sonsuza kadar uzamasını istediğimden değil. İş seviyorum. Çok seviyorum."

"Gitmek istemedim," diyor Jason. "Çünkü bu dünyaya geri döneceğimiz anlamına geliyordu. Heteroseksüel olmam gereken dünyaya." Son kelimeyi o kadar hızlı söyledi ki yanlış duyup duymadığımdan emin olamadım.

Ama "dürüst" dedi. "Metanetli" değil, "güçlü" değil, "ciddi" değil - "düz" dedi. Ve ben bunu duydum. Herkes duydu.

Chloe kağıtlarını düşürdü ve onları almak için eğildi.

Jason'ın gözleri sanki bunu gerçekten söylediğine, kelimelerin gerçekten ortaya çıktığına, herkesin bildiğine inanamıyormuş gibi açılıyor.

Görüşme öncesi hazırladığım özetle bu yoktu.

Nefes alıyorum. Jason dışarı mı çıkıyor? Daha geniş kitlelere mi? Ama herhangi bir varsayımda bulunmayacağım.

Mümkün değil.

"Jason," diyorum dikkatle. "Adada geçirdiğin zamanın seni değiştirdiğini mi söylüyorsun?"

"Adadan canlı çıkıp çıkamayacağımdan emin olmadığımı söylüyorum. Her zaman değil. Ve artık saklanmak istemiyorum."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Jason, takım arkadaşların ve koçun tarafından homofobiyle suçlanıyorsun. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Homofobik davrandım," diyor Jason, yanakları pembeleşerek. "Ve özür dilerim. Muazzam bir şekilde. Takım arkadaşlarımı rahatsız edici."

Bekliyorum.

Jason nefes alır. "Ayrıca bir şey eklemek istiyorum. Bu davranışım için bir mazeret değil. Son zamanlarda maskeler hakkında çok düşündüm. Venedik'teki Karnaval'a gitmek istiyorum tarzında da değil. I-"

Gözleri benimkileri yakalıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Hemen rahatlıyor. "Kariyerimi ciddiye aldım tüm hayatım boyunca. Evet, buzun üzerinde iki yaşında bir çocuktum.

profesyonel hokey oyuncularını. Benim durumumda, babamın eski AHL takımının oyuncularını. Hokeyle ilgili olmayan bir hayatını nasıl yaşayacağını bilmiyordum ve yoluma çıkabilecek her şeyi elimden tersiyle ittim. Eşcinsel düşüncelerim ilk kez ilkokulda başladı. Dördüncü sınıfta."

Kulaklığımdan hışırtı sesleri geliyor. Chloe kâğıtlarına tutunuyor, onları tekrar düşürmek istemiyor.

"Ve o zaman bile bunun kimseye söyleyemeyeceğim bir şey olduğunu biliyordum. Şakaları duydum. Hislerimin yok olmasını umdum. Yapmadılar. Ve yapamadım, kesinlikle yapamadım bu duygulara sahip olmak. Ben de kadınlardan hoşlanıyorum ve bunun önemli olmadığını düşünüyordum. Kendimin bu parçasını ezip geçebileceğimi. Bir kutuya koyup okyanusa atabilirdim. Ne yazık ki Minnesota'da okyanus yok. Başarılı sayılırdım. Birinin sırrımı öğrenmesinden korkarak yaşamama rağmen, insanlar söylediğimden başka bir şey olduğumdan şüphelenmiyorlardı. Erkeklerden hoşlandığımı söylersem üst düzey bir takım sporunda oynayabileceğimi düşünmüyordum. Aslında, bu sezonun başına kadar hiç örnek yoktu. Takım arkadaşlarım, açıldıktan sonra onlardan uzaklaştığımı söylerken haklıydılar. Ama bunun nedeni keşfedilmekten korkmamdı. Ayrıca bu işe bulaştıkları için onlara kızgındım. ilişkileri bu kadar kolay sevmek. En azından ben böyle algıladım. Kıskançtım. Onlarla hiçbir şey yapmak istemedim. Kötü davrandım ve özür dilerim."

Kontrol odası şokta görünüyor. Kameramanlara bakıyorum. Onlar da aynı derecede şaşkın görünüyorlar.

"İçsel homofobiden muzdariptin," diyorum. "Evet."

"Şimdi kendini nasıl tanımlıyorsun?"

"Ben biseksüelim," diyor Jason. "Teknik olarak. Ama bir erkekle ilişkim var ve hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum."

Gülümsüyorum.

Gülümsüyor.

Jason, "Bunun kariyerim için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Koç Holberg ve Blizzard'ın kapsayıcılık konusundaki kararlılığını takdir ediyorum, her ne kadar yılın büyük bölümünü buna karşı çıkararak geçirmiş olsam da," diyor. "Ama ben kariyerimi

Bütün hayatım boyunca rol yaptım. Ve kendimi gerçek hissettiğim tek an sizinleyken oldu."

Bütün el kitaplarını okumuş olsam da. Etik kurallarını öğrenmiş olsam da.

Profesyonel ile profesyonel olmayan arasındaki farkı bilmeme rağmen elini tutuyorum.

Jason hemen alır.

Birleşen parmaklarımıza bakıyor, sonra elimi sıkıyor, sanki merak içindeymiş gibi.

Sonunda, tıpkı ona söylendiği gibi kameraya bakıyor ve gülümsüyor.

KIRK DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Jason
Röportaj biter. Sessizlik
var.

Sonra, kamera dışında bir yerden yüksek sesli bir alkış kopuyor. Döndüğümde Jeremy'nin kameraların arkasından çıktığını ve coşkuyla alkışladığını görüyorum.

"Vay anasını, Jason!" diye sesleniyor, parlak dişleri geniş bir sırıtışla sergileniyor. "Bu inanılmazdı!"

Kameramanlar önce bana, sonra Jeremy'ye, sonra tekrar bana bakıyorlar.

Cal bir kahkaha atıyor. "İçeri nasıl sızdın Jeremy?" Jeremy omuz silkiyor. "Bağlantılarım var." Bakışları Dudaklarını birbirine bastırmakla meşgul olan Rex.

Tanrım, ben yokum.

Herkes her şeyi biliyor.

İçimde tuttuğum tüm parçalarım artık herkes tarafından görülebiliyor. Kameramanların bakışları beni inceliyor, bu yeni bilgiyi benim hakkımda bildikleri her şeyle birleştiriyor ve beni çıplak bırakıyor.

Jeremy hâlâ alkışlayarak yaklaşıyor. "Cal'ı ilk büyük röportajında desteklemeye geldim ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İçine girmek. Bu..." Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Bu şimdiye kadar canlı yayında gördüğüm en cesurca şeydi. Jason, cidden, bu çok güzeldi."

Stüdyodaki gerginlik sona erer. Birkaç ekip üyesi alkışlıyor. Ses mühendisi başparmağıyla beni onaylıyor. Sert yapımcı bile gülümsüyor.

Cal'a bakıyorum ve bakışlarındaki şefkat o kadar net ki vücudumdaki her şey sakinleşiyor.

"O da neydi?" diye sorar.

"Sanırım buna büyük jest deniyor," diyorum. Cal homurdanıyor.

"Çok mu fazlaydı?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Minnettarım."

Jeremy aramızda gidip geliyor. "Çok mu fazla? Çıldırdın mı sen? Bu mükemmeldi! Canlı yayına çıktınız ve aşkınızı ilan ettiniz! Bu destansı!"

"Jeremy," diye uyarıyor Cal, ama gülümsüyor.

"Ne? Heyecanlanmaya iznim var!"

"Bunu yapmadan şu anda yapmak istediğim şeyi yapmak istemedim."

Cal'ın kaşları çatılır.

"Özür dilerim." Yüzümün utangaç görüldüğünden eminim.

"Kelimelerle aram iyi değildir."

"Gayet iyi gidiyorsun." Gözleri sıcak ve cesaret verici ve vücudumdaki her şey onun yanındayken her zaman olduğu gibi sakinleşiyor.

Ellerini ellerimin arasına alıyorum, parmaklarının benimkilere sürtünmesini hissediyorum, gerginliğimi yatıştırıyor damarlarımda dolaşıyor. "Seni

seviyorum," diyorum ona.

Cal'ın gözleri döndü.

"Çok mu fazla?"

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Hayır, Jason. Hiç de fazla değil."

"Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum," diye geveledim.

"Herkesin içinde." "Seninle her yere giderim. Sanırım bunu kanıtladım."

Cal'ın kollarını etrafıma sarıyorum ve onun geniş, yumuşak gövdesine yaslanıyorum. Mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

Kameramanlar bize tereddütle bakıyor.

Yapımcı yaklaşır, yüzü dikkatle nötrdür. "Bayım. Larvik? Ailen seni görmek istiyor."

Kanım buza dönüştü. Burada olduklarını unutmuştum, babam ve büyükbabamın çocuklarının hokey ve hayatta kalma hakkında konuşmalarını izlemek için geldiklerini unutmuştum, bunu değil...

"Yan odadalar," diye devam ediyor. "Bay Tanaka çoktan ayrıldı. Aceleyle çıktı."

Cal elimi sıktı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır." Gülümsemeye zorluyorum. "Bu yalnız yapmam gereken bir şey."

Koridordaki yürüyüş olması gerekenden daha uzun geliyor. Kapıdan babamın sesini duyabiliyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Babam ve büyükbabam oturuyorlar, ikisi de şok olmuş görünüyorlar.

"Merhaba," diyorum beceriksizce.

Babam yukarı bakıyor. Yüz ifadesi kızgın değil, yorgun. Kafam karıştı. "Jason."

"Sanırım bunu beklemiyordun."

"Hayır," diyor büyükbaba.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik uzanıyor. Karşılarına oturup bekliyorum.

"Bu gece geri uçacağız," dedi babam sonunda. "Biletlerimizi değiştirin."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Evet, öyle." Babam bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Hâlâ benim. Hâlâ aynı kişiyim."

Büyükbaba yukarı baktı. "Sen mi?"

Soru havada asılı kalıyor. Eskiden nasıl olduğumu hatırlıyorum; kızgın, saklanan, herkesi kendinden uzaklaştıran. Sonra şimdi kim olduğumu düşünüyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ben daha mutluyum."

Babamın çenesi, söylemek istemediği kelimeleri çiğniyormuş gibi çalışıyor. "Muhabir. Cal. Bu ciddi mi?"

"Fazlasıyla."

"Ve sen... emin misin? Bu konuda?"

"Evet."

Büyükbaba yavaşça ayağa kalkar. "Pekala. Artık değiştirmek için çok geç. Bütün dünya biliyor."

"Yine de değiştirmezdin."

Babam başını sallıyor ama gözlerime bakmıyor. "Komşular, işteki çocuklar..." Başını sallıyor. "Çok fazla olacak."

"Biliyorum," diyorum.

Özür dilemiyorum.

Babam ayağa kalkar. "Gitmeliyiz. Havaalanına gitmeliyiz."

"İyi yolculuklar. Anneme selam söyle."

Başını sallıyor.

Onlar gittikten sonra tek başıma oturup olanları düşündüm. Korktuğum gibi patlayıcı bir yüzleşme değildi. Cal'a bir isim takmadı, bana bir isim takmadı. Çok daha kötü olabilirdi.

Yine de ilişkimiz eskisi gibi olmayacak. Ama düşüncelerim ve korkularım yine de her konuşmanın kenarında sessizce asılı duruyordu. Artık biliyorlar.

Dışarı çıktığımda Cal'ı beni beklerken buluyorum, yüzü endişeli ve umutlu, bunu neden yaptığımı hatırlıyorum.

"Ne kadar kötü?" diye

soruyor. "Eve erken

dönüyorlar." "Özür dilerim."

"Olma." Elini tutuyorum. "Zamana ihtiyaçları var. Belki yola gelecekler, belki de gelmeyecekler. Artık bitti."

Cal yüzümü inceliyor. "İyi misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ben iyi miyim? Ailem hayal kırıklığına uğradı, kafası karıştı, incindi. Tanaka hışımınla çıkıp gitti. Ama şimdi burada Cal ile duruyorum, artık saklanmıyorum, rol yapmıyorum...

"Kesinlikle."

Sonunda Rex geldi. Cal

gerilir.

Gerginim.

Rex köşede beliriyor. "Her şey yolunda mı?" "Ailemin

alışmak için biraz zamana ihtiyacı var."

Rex düşünceli bir ifadeyle Jeremy'ye bakarak, "Bu cesurcaydı," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Ahlaki bir yanlış mı

yaptım?" Rex'in alnında eskisinden daha fazla kırıksıklık

var.

"Cal'ı kötü bir duruma mı soktunuz? Çünkü ne olacağından emin değildik ve normalde olduğundan daha fazla yaklaştık.

var." Kelimeler ağızımdan dökölüyor ama ruhumu kıvrandırıyor, çünkü Tanrım, dairemde kalmaya karar verseydim ne olurdu? Ya kapıyı Cal'ın suratına çarpıp normal hayatıma devam etseydim?

Ya o

beni o jet skilere kadar takip etti mi? Ya da jet ski'si bozulmamış olsaydı? Ya da Tanrım, ya çok geç olana kadar kaybolduğunu fark etmemiş olsaydım? Ya adayı bulamasaydık? Ya biz-

"Herkes ikinizin öldüğünü sanıyordu," diyor Rex. "Durumun böyle olmadığını duyduğuma sevindim."

"Ben de mutluyum," diyorum ve o da bana sırtıyor. "İkinizi de tebrik ederim," diyor Rex .

"Üzgün değil misin?" Cal soruyor ve sesinin titremesinden nefret ediyorum.

"Ben de hokey haberlerine devam edeceğim. Neyse ki diğer sporları biliyorsun."

"İstiyorum."

Gülümsüyor. "İstikrarlı ilişkilere karşı toleranslıyım."

"Eşcinsel ilişkilere bile mi?" diye soruyorum.

Rex, "İçimden bir ses yakında başka bir çıkış duyurusu olacağını söylüyor," dedi ve Jeremy'ye doğru yürüdü.

Cal kaşlarını çatır. "Jeremy dışarıda. Hem de fazlasıyla."

"Jeremy'den bahsettiğini sanmıyorum," diyorum. "Sanırım..." Duruyorum. Bu yanlış olmalı. Rex'in de mi eşcinsel bir ilişkisi var?

"Kime atıfta bulunuyorsun?" Cal soruyor.

Elini tutup öpüyorum. "Bekleyip görmemiz gerekecek." Cal başını sallıyor ama bakışlarım Jeremy ve Rex arasında gidip geliyor.

Bizi aramaya birlikte gitmişler. Aralarında bir şey olmuş olabilir mi?

"Hadi buradan gidelim," dedim.

"Anlaştık."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

C^{al} Parlak ışıklar Blizzards Arena'da neşeli bir pop şarkısının ritmiyle hareket ediyor ve ben de Yer gösterici. Sebastian Archer çoktan oturmuş ve bana el sallıyor. Sebastian Luke Hawthorne ile çıkıyor, kaslı, sarışın, inanılmaz tatlı hokey oyuncusu, bir flört programına katılıp sunucu Sebastian'ı seçtiğinde manşetlere çıkmıştı.

"Gelebileceğini duydum." Yanındaki koltuğa vuruyor. "Hoş geldiniz! Bu arada harika bir röportajdı."

Kıkırdıyorum. "Halka açıldı."

"Luke ve ben Jason'ı mutlu gördüğümüze sevindik. Jason'ın dudaklarının yukarı doğru hareket edebildiğini bilmiyordum."

Birlikte mutlu bir şekilde sohbet ediyoruz. Sebastian eğlence sektöründe çalışıyor ve oyuncular buza çıkana kadar Jason'la benim Luke ve onunla yemeğe gitmemizi ayarladım bile.

İkinci hat sahaya çıkarken Sebastian "İşte Jason," diye işaret ediyor. "Birlikte iyi oynuyorlar," diye devam ediyor Sebastian. "Luke, Jason'ın Fiji'den döndüğünden beri farklı bir oyuncu olduğunu söylüyor."

Jason'ın buzda ilerleyişini izliyorum, hareketleri akıcı ve kendinden emin. Her zaman istikrarlı bir oyuncuydu ama Sebastian haklı, artık onda farklı bir şeyler var. Daha hazır, sıra arkadaşlarıyla daha ilgili görünüyor.

Luke, Sebastian'ın dediğini kanıtlarcasına Jason'a mükemmel bir pas atıyor. Savunmacının etrafından dolanıyor ve kalenin hemen yanından dışarı giden bir şut çıkarıyor.

"Ooh, yakın!" Sebastian alkışlıyor.

Periyot hızlı bir aksiyonla devam ediyor. Jason birkaç iyi atış daha yapıyor ve ben kendimi

diske her dokunduğunda nefes alıyor. Bu farklı.

Artık onu tanıdığım ve sevdiğim için onu oynarken izliyorum.

İkinci periyodun ortalarında Jason'ın takımı tekrar sahaya çıkıyor. Luke yüzleşmeyi kazanıyor ve pakı defans oyuncusuna doğru kaydırıyor, o da hemen Jason'a gönderiyor. Kanattan. Luke'a mükemmel bir pas atıyor.

Luke pakı kontrol eder ve kaleye doğru yönelir, ancak kaleci onun için hazır. Luke şut çekmek yerine pakı, oyunu takip eden Jason'a geri gönderir.

Jason tereddüt etmiyor. Ağın üst köşesini bulan şutu cerrahi bir hassasiyetle atıyor.

Arena patlıyor. Sebastian çılgınca tezahürat yaparak yanıma atlıyor ve ben de kendimi ayağa kalkmış, Jason'ın adını bağırırken buluyorum.

Buzun üzerinde, Jason'ın takım arkadaşları onu kutlamak için toplanır. Takımın geri kalanı etrafta toplanırken Luke onu ayı gibi kucaklıyor. Jason'ın sırtışı oturduğumuz yerden bile görülebiliyor ve kalabalığa, bana doğru bakıp küçük bir el sallıyor.

Kalbim neredeyse patlayacak.

Maç devam ediyor ve son düdük çalınıp Blizzardlar 3-2'lik galibiyetlerini kutlarken Jason'ı izliyorum takım arkadaşlarını sevinçle kucaklıyor. Bu onun her zaman olması gereken şeydi. Artık herkesi kendinden uzak tutan öfkeli, izole bir oyuncu değil. Bağlanmış, destekleyici ve Takım.

"Mutlu görünüyor," diye gözlemliyor Sebastian.

"Evet." Jason'ın tünele doğru kaymasını izliyorum, gülümsüyorum. "Öyle."

"Biliyorsun," diyor Sebastian eşyalarımızı toplarken, "Luke bir süredir onun için endişeleniyordu. Jason neredeyse hiç kimseyle konuşmuyordu. Onun ekiple bağ kurduğunu görmek güzel."

Oyuncuları beklemek için aşağı inerken, gülümsememi durduramıyorum. Jason bu gece gol attı. O gerçekten görünüyor orada mutlu.

Ve bu gece, onu şahsen tebrik edebileceğim.

Hayat inanılmaz.

• • • •

JASON

Soyunma odasında herkes mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Biz kazandık. Ben yardım ettim.

Finn havlularını çıkarırken herkese "Parti benim evimde," diye duyuruyor. "Tavuk kanadı ve bira. Siz de gelmelisiniz, Jason."

Durakladım. "Ben mi?"

"Evet, sen." Finn sırtıyor. "Bir şeyime gelmeyeli uzun zaman oldu."

Yüzyılın yetersiz ifadesi.

"Bilmiyorum..." Çitle çeviriyorum.

"Hadi," diye sesleniyor Noah odanın öbür ucundan. "Cal'ı da getir. Huysuz takım arkadaşımızı bir insana dönüştüren adamlar doğru düzgün tanışmak istiyorum."

Diğer adamlardan birkaçı kıkırdıyor ve sıcaklık ensemden yukarı doğru süzülüyor.

"Ben hep insandım," diye mırıldandım.

Troy, "Tartışılabilir," diye sesleniyor ama sırtıyor.

"Cidden," diyor Finn, sesi şimdi daha yumuşak. "Orada olmanızı isterim. İkinizi de."

Herkesin dikkatinin ağırlığını, yüzlerindeki dikkatli umudu hissedebiliyorum. Evet dememi istiyorlar. Yeniden bunun bir parçası olmamı, daha önce hiç izin vermediğim bir şekilde takımın bir parçası olmamı istiyorlar.

"Tamam," diyorum cesaretimi kaybetmeden önce. "Tamam. Orada olacağız."

Finn'in yüzü aydınlanır. "Harika! Nerede yaşadığımı biliyorsun."

Bildiğim bir şey var. Finn benim üç kat üstümde, aynı Seaport binasında oturuyor.

Şimdi Cal yanımdayken onun çatı katının kapısının önünde dururken hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Bundan emin misin?" Cal'a üçüncü kez soruyorum. "Yani, Finn'in evi... gerçekten çok güzel. Aptalca güzel. Benim dairemi stüdyo gibi gösteriyor."

"Jason." Cal sabırlı parmaklarıyla yakamı düzeltiyor. "Bu bir parti. Arkadaşlarınla birlikte."

"Takım arkadaşları," diye düzeltiyorum otomatik olarak.

"Arkadaşlar," diyor Cal kararlı bir şekilde. "Sizi önemsemeyen insanlar sizi evlerine davet etmezler."

"Tamam." Damarlarımda dolaşan gergin enerjiyi görmezden gelerek omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Kapı zilini çalışıyorum ve saniyeler içinde Finn'in sesi dahili telefondan geliyor.

"Bu Jason ve gizemli erkek arkadaşı olsa iyi olur!" Cal sırtıyor. "Gizemli erkek arkadaş mı?"

"Takımla senin hakkında özel konuşmuş olabilirim. Daha önce."

"Özel. Doğru." Ama kapı açıldığında Cal hâlâ gülümsüyordu.

Finn'in çatı katı hatırladığım kadarıyla çok saçma; limana bakan tavandan tabana pencereler, çoğu insanın arabasından daha pahalı bir mutfak ve ekibin yarısını rahatça ağırlayabilecek kadar geniş bir alan.

"Jason!" Finn asansörün kapısında beliriyor ve beni şaşırtıcı derecede şiddetli bir kucaklamanın içine çekiyor. "Sen de Cal olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

Cal gülerek, "Umarım hepsi iyi şeylerdir," diyor.

"Çoğunlukla." Finn göz kırpmıyor. "Hadi, herkes seninle doğru düzgün tanışmak için can atıyor."

Ana yaşam alanına girdiğimizde sohbet kesilmiyor ama meraklı bakışların bize yöneldiğini hissedebiliyorum. Troy ve Axel derin bir sohbe dalmışlar. Luke ve Sebastian pencere kenarındaki koltuklardan birine kıvrılmışlar.

"Larvik!" Troy selamlamak için birasını kaldırarak seslendi. "Bu şeylerden birine tekrar gelmenin zamanı gelmişti."

"Evet, şey," diyorum, aniden kendimi garip hissederek. "Artık buradayım."

"Ve sen de ünlü Cal'i getirmişsin," diyor Noah, kendine özgü coşkusuyla. "Makalelerinizi okudum. Geçen ay kaleci istatistikleri üzerine yazdığın yazı mükemmel."

Cal'ın yüzü aydınlanır. "Bunu gerçekten okudun mu? Kimsenin ilgileneneğinden emin değildim-"

"Şaka mı yapıyorsun? Hadi, seni herkesle düzgün bir şekilde tanıştırmak istiyorum."

Noah, Cal'i ileri analizler hakkında heyecanla konuşarak uzaklaştırırken Finn koluma dokunuyor.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Cal'in takım arkadaşlarımla sorunsuz bir şekilde sohbete dalmasını izliyorum, Sebastian'ı şimdiden bir şeye güldürüyor. Midemdeki düğüm gevşemeye başlıyor.

"Bunu daha önce yapmalıydım. Çok kötü davrandığım için özür dilerim."

"Artık buradasın," diyor Finn. "Önemli olan da bu. Neler yaşadığını bilmediğim için özür dilerim."

Sonraki saatler beklediğimden daha kolay geçti. Cal sanki ezelden beri bu grubun bir parçasıymış gibi uyum sağlıyor, Troy'la anlaşılmaz hokey bilgileri üzerinden bağ kuruyor. Kendimi gerçekten rahatlamış buluyorum, erkek arkadaşımın takım arkadaşlarımı etkilemesini izlemekten zevk alıyorum.

Noah'ın odanın öbür ucundan seslenmesiyle bölündük. "Hey çocuklar, Dmitri çevrimiçi! Onu görüntülü arayalım mı?"

Odaya bir sessizlik çöküyor. Tüm gözler bana dönüyor ve ortak endişelerinin ağırlığını hissedebiliyorum. Onlar rahatsız olup olmayacağımı, kötü anıları canlandırıp canlandırmayacağını merak ediyorum.

Cal sanki çağırılmış gibi yanımda beliriyor, omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın. "Kulağa harika geliyor," diyor kolayca. "Onunla doğru düzgün tanışmayı çok isterim."

"Jason?" Finn dikkatlice sorar. "Senin için sorun olur mu?"

Üç hafta önce cevabım hiçbir şekilde olmazdı. O zamanlar, Dmitri'yle yüzleşmek ve sözlerimin ona nelere mal olduğunu düşünüp suçluluk duymaktansa bir bahane uydurup oradan ayrılırdım.

Ama bu daha önceydi. Adadan önce, Cal'dan önce, zor konuşmalardan kaçmayı bırakmayı öğrenmeden önce.

"Evet," dedim ve ciddiye. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Bunun için hazır mısın?" Finn soruyor, Zoom'unu açarak TELEVIZYON.

Noah omzunun üzerinden bakıyor. "Seninle uğraşmayı bırak Saç. İyi görünüyorsun."

Cal'a bakıyorum, o da bana cesaretlendirici bir baş selamı veriyor.

Arama bağlanır ve birden Dmitri ve Oskar ekranı doldurur, İsveç'te sabah ışığında hafif buruşuk ve mutlu görünüyordur.

"Çetenin hepsi burada!" Dmitri haykırıyor, İngilizcesi hâlâ ağır aksanlı ama gülümsemesi gerçek.

Bir an garip bir sessizlik oldu, çünkü o burada değildi. O kayıp.

Sonra öne doğru eğildim. "Dmitri, özür dilemek istiyorum.

Basına söylediklerim-"

Bir el sallıyor. "Geçmişte kaldı. Karmaşık bir durumdu." "Yine de," diye devam ediyorum, bunu söylemem gerektiğini bilerek. "Özür dilerim.

Ve sizi ABD'ye geri götürmek için seçeneklerimiz olabileceğini düşünen bir avukatla çalışıyorum."

Dmitri göz kırpmıyor. "Gerçekten mi?"

Birkaç kez başımı salladım. "Benim için zevkti."

"Göçmenlik avukatları pahalı," diyor Dmitri. "Bir ekiple kötü bir deneyim yaşadım..."

"Söz veremem," diyorum. "Bu benim masrafım, senin değil. Lütfen izin verin."

Dmitri'nin alnı kırışıyor, sonra gülümsüyor. "Eğer bu seni mutlu edecekse..."

"Olurdu."

Finn bana bakıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor ve ekrana geri dönüyor. "Jason son zamanlarda farklı. İçinde

iyi bir şekilde."

Dmitri bilmiş bir sırıtışla, "Yeni erkek arkadaş bunu yapar," diyor.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"İsveç'te internet var." Oskar sırıtıyor. "Röportajınız süper romantikti."

Cal'a doğru bakıyorum ve yüzündeki yumuşak gülümseme göğsümden sıcak bir şeylerin yeşermesine neden oluyor.

Cal'a el sallıyorum. Arkama yerleşiyor ve kendimi onun cömert formuna, rahat dolgusuna ve köşeli olmayan uzuvlarına bırakıyorum. Kollarını belime doluyor, narenciye kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Parmaklarımı onunkilerin etrafında dolaştırıyorum, sonra birleşen ellerimizi kaldırıp elini öpüyorum.

Hemen bir çığlık kopuyor, etrafımda her hücreme yerleşen mutlu bir gümbürtü.

Troy gözleri parlayarak, "Şu haline bak, ne kadar da evcilsin," diye sesleniyor.

"Kapa çeneni," diyorum ama gülümsüyorum.

Ve hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez tam olarak ait olduğum yerdeyim.

EPILOG

Jason
Bir Yıl Sonra
Fiji Kıyıları Açıklarında

Cal'i jet ski'ye götürürken sabah saf bir Hollywood ihtişamına sahipti. Güneş Pasifik'in üzerinde geziniyor, kalabalığa altın sikkeler atan bir ortaçağ kralı gibi altın bir pus yayıyor. Rüzgâr palmiye ve plumeria ağaçlarının arasından hışırdıyor; köpüklü dalgalar ezilmiş kristaller gibi parıldıyor; Rengarenk balıklar mercanların üzerinde sıçırıyor, mücevherli pullarını en güzel zamanlarındaki Marilyn Monroe gibi kıvırıyorlar. Kuşlar neşeli şarkılar söyleyerek ağaç dalları üzerinde zıplıyor, bir Broadway korosunun tüm coşkusuyla cıvı cıvı ötüyor.

Sırıtiyorum ve jet ski'ye kayarken şortumun cebini yoklama isteğime karşı koyuyorum, sonra binmesine yardım etmek için elini tutuyorum.

"Bizi buraya geri getirdiğine hâlâ inanamıyorum," diyor Cal, kollarını arkamda kavuşturuyor, böylece otelin vücut losyonundan gelen tuz, narenciye ve hindistancevizi kokusu etrafa yayılıyor. Etrafımda, bana orada olduğunu ve her şeyin harika olduğunu hatırlatıyor.

Kalbim Cal'ın varlığında her zaman yaptığı o çırpınma hareketini yapıyor, sanki hala bunun gerçek olduğuna, Cal'ın benim olduğuna inanamıyormuş gibi.

Sırıtiyorum. Kalbim önümüzdeki bir saat içinde gerçekten şok olacak.

İki jet ski kiralamayı düşündüm ama bir anlamı yok. Cal'ın tenini olabildiğince arkamda istiyorum.

"Güvenlik denetim raporunu iki kez okudum. Ayrıca, bir takip cihazım var." Elimde tutuyorum. "Bize bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye homurdanıyor ama sesindeki espriyi duyabiliyorum.

"Yalan söylemiyordum."

Homurdanıyor ve vücuduma, üzerimizdeki sıcak Fiji güneşiyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık doluyor.

Aman Tanrım. Belki de Cal'ı otele geri götürmeliyim.
Kahvaltıdan beri seks yapmadık.

Bunu yapma isteğine
direniyorum. Planlarım var.
Büyük planlarım.

Cal benim daireme taşındıktan üç ay sonra çıkmaya başladık. Bazı insanlar bunun erken olduğunu söyleyebilirdi, ama o zaten orada yaşıyordu, ben evde oyun oynarken tüm zamanını benim dairemde geçiriyordu, Çünkü deplasman maçlarında birbirimizi göremiyorduk.

Cal dünyada en sevdiğim insan ve daha sonra hangi Boston banliyösüne taşınacağımızı konuştuk bile. Gösterişli apartmanlar harika ama eninde sonunda emekli olacağım. Evlat edinmeyi ve evde kalıp onlara bakmayı çok isterim. Cal harika bir baba olurdu ve benim de öyle olacağımı söylüyor, özellikle de babamı ve büyükbabamı rol model olarak kullanmayı planlamadığım için.

Cal ve ben Noel için Minnesota'yı, Yılbaşı için de Tennessee'yi ziyaret ettik. Cal annemin kurabiyelerine bayıldı, o da bunu takdir etti. Onunla daha çok vakit geçiriyorum. Görünüşe göre, babamın bir klonu olduğumdan endişelenmiş. Cal ve benim bir ilişki içinde olmamıza hiç aldırmıyor ve babam ve büyükbabam Cal ile spor hakkında konuşabilmeyi seviyorlar. Onu televizyonda görmekten büyük keyif alıyorlar, bu günlerde basketbol haberleriyle daha fazla ilgileniyor.

Cal'in kolları rahatça belime dolanmış halde jet skiye suya doğru yönlendiriyorum. Yavaş hareket ediyorum, çünkü Cal değerli bir yük ve elmas ve incilerin gücüyle parıldayan köpüklerle süslenmiş turkuaz ve safir dalgaları hayranlıkla seyretmek için zaman ayırıyorum.

"Okyanus çok güzel." "Evet,"
diyor Cal mutlulukla.

Üzerimizde birkaç martı uçuşuyor ve solumuzda otelin logosunun büyük harflerle yazılı olduğu bir yelkenli var.

kendimizi tekrar.

Bu sefer yolu biliyorum.

Otel personeli nereye gittiğimizi çok iyi bilmesine rağmen dün gece haritayı gereğinden fazla inceledim ve odamızdaki rahatsız etmeyin tabelasını kaldırdığımdan emin oldum.

Hatta diğer cebim her ihtimale karşı protein barları ve güneş kremiyle dolu.

Cal'ın parmakları belimi kavlıyor ve ben de mutlulukla ona yaslanıyorum. Şişkinliğim kabarıyor ama önemli değil. Cal ondan hoşlandığını biliyor. O da benden hoşlanıyor.

Jet ski dalgaların arasında zıplayarak hoş sesiyle gürlüyor.

Sonunda hedefimize ulaştık.

"Bu bizim adamız," diyor Cal, sesi harikulade.

"Otelin önerdiği değil." Otel bizden

Ama ben ısrar ettim. Burası Cal ve benim aşık olduğumuz yer, ve burası bizim... Pekala, ben kendimi aştım.

Jet ski'yi sahile doğru yönlendiriyorum ve denize düşme ihtimali olmadığından emin oluyorum.

Cal etrafına bakınır. "Tanrım, Jason. Geri döndüğümüze inanamıyorum."

"Beğendin mi?" Belki de onu götürmek için en iyi yer burası değildi. "Geçen sefer buraya geldiğimizde tam bir pisliktim. Çok özür dilerim."

"Sonunda kendini geliştirdin," diyor.

"Kendime gelmemi beklemene sevindim."

Elini tutuyorum ve gizlice sahile bakmaya çalışıyorum. Biraz kırmızı görüyorum ve gülümsüyorum. Otel personeli her şeyi tam istediğim gibi ayarlamıştı.

Cal'ın elini tutup onu sahile doğru götürüyorum.

"Öğle yemeği için hazır mısın?" diye sordum.

"Yine hindistan cevizi becerilerini mi göstereceksin?" diye soruyor.

"Aklımda başka bir şey vardı," diye itiraf ediyorum.

Alnında bir kırısklık beliriyor. Geçen yıl bu zamanlar olduğundan daha derin. Çok şirin. Acaba bundan sonra yüzünde hangi çizgiler ve kırısklıklar oluşacak? Saçlarının ne zaman seçkin bir eliğē dönüşēceğini ya da öylece dökölüp dökölmeeyeceğini merak ediyorum.

Şansım yaver giderse, ben de tüm bu değışimlere tanık olacağım, tıpkı onun benim tüm değışimlerime tanık olacağı gibi.

Sahile doğru yürüyoruz ve sonra Cal bunu fark ediyor.

"Kumun üzerinde kırmızı güller var," diyor Cal.

"Var mı?" Sesimi masum tutmaya çalışıyorum, sonra süpürüyorum ve bir tane alıyorum. Ona uzatıyorum. "Senin için."

Gözleri yuvarlak. "Burada zaten bir şeyler oluyor.

Belki de gitmeliyiz."

"Burada bir şeyler oluyor. Ama bizim için." Ağzı açık kaldı.

O anda neden burada olduğumuzu hayal ettiğini anladım.

Onları uzaklaştıırıp omuzlarını dikleştirmeden önce yüzünde umut ve mutluluk ışıltıları beliriyor. "Yıldönümü kutlaması gibi mi?"

"Sayılır," diye itiraf ediyorum.

Buraya son gelişimizin üzerinden tam olarak bir yıl geçmedi. Bu harika olurdu, ama planlanmış hokey maçları vardı ve rahatsız ederek tatil yapmak istememe imkan yoktu.

Koç beni o kadar çok yedek bıraktı ki. Neyse ki Koç bugünlerde benden memnun. Tüm takım arkadaşları da öyle. Hiç bu kadar aktif bir sosyal hayatım olmamıştı ve Cal her partide, toplantıda ve etkinlikte yanımda.

Ama şansımız yaver giderse bu, hayatımızın geri kalanında yıldönümü kutlamalarıyla anacağımız bir tarih olacak.

Şimdi söylemek için çok erken.

Onun yerine, onu sahile götürdüm. Kulübe girişimi sökmüşlerdi, ki bu en iyisiydi, ama taş Ateş için kullandığımız daire hala orada.

Cal'ı oraya götürüyorum. İki yanında iki sandalye olan bir masanın üzerinde gümüş bir tepsi duruyor.

"Öğle yemeğı hazır, aşkım."

Cal mutlu bir şekilde etrafına bakınıyor. "Bunu sen mi ayarladın?" "Elbette."

Tepsiye bakıyor. "Öğle yemeği için güzel bir yer." "Uh-huh."

Hâlâ masaya bakıyor. İşte zamanı geldi. Bu gezinin hangi bölümünde bunu yapacağımdan emin değildim ama zamanlama doğru. Ve dürüst olmak gerekirse, bir an daha bekleyemem.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Cebimden yüzük kutusunu çıkarıp açıyorum. "Cal?"

Etrafında dönüyor.

Yüzü yumuşuyor. "Bebeğim."

"Beni en mutlu adam yapma onurunu bana bahşeder misiniz-"

Cal'ın eli ağzına gider ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlar.

Ona gülümsedim, sonra devam ettim. "...benimle evlenerek mi?"

"Oh, Tanrım." Sesi titriyor. Sakinliği kayboldu. "Tabii ki seninle evleneceğim bebeğim. Tabii ki."

Ve şimdi gözlerim yaşla doluyor.

Çünkü ya hayır deseydi? Ama demedi çünkü biz biziz ve sonsuza dek birlikte olmamız gerekiyor.

Fiji'de aşık olduk.

Bunu kim yapar ki?

Kader bizi bir araya getirdi ve şimdi hayatımızın geri kalanını birlikte yaşayacağız.

Çünkü kariyerimde hiç bu kadar mutlu olmamış olsam da, takım arkadaşlarımla nihayet gerçek ve sağlam ilişkiler kurmuş olsam da, Cal benim her şeyim.

"Seni seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum." Yanımdaki kuma çöküyor ve ben de yüzüğünü takıyorum.

"Kendim için bir tane aldım." "Dur sana takayım."

Diğer cebimin fermuarını açıp ona uzatıyorum. Küçük kutuyu açıyor ve yüzüğü çıkarıyor. Platin parıldıyor

parlak Fiji ışığı. Yüzüğü yüzük parmağıma kaydırıyor. "Kargo şortu bir ipucu olmalıydı," diyor. Muzaffer bir edayla ceplerimi yokluyorum. "Evlenme teklifi kıyafeti, dostum."

Ve sonra bir sürü öpüşme oldu.

Ve otel personelinin adada kaldığı ve bizim için bir şeyler aldığı seçenek için ödeme yapmadığım için çok mutluyum. Ben O yelkenliyle adadan ayrıldıkları seçeneği ödediğim için mutluyum.

Çünkü Cal ile yapmak istediğim çok şey var. "Yüzüğün sıkı mı?" diye sordum.

"Uh-huh." Kaşları kalkıyor. Çok iyi görünüyor.

Üzerine atladım.

Ve sonra sonsuza dek mutlu yaşarız.

• • • •

REX VE Jeremy'nin Fiji'de geçirdiği zamanı merak mı ediyorsunuz?

Kendi ateşli tatil romantizmlerine kavuşuyorlar! Bu kısa hikâye sadece bülten abonelerime özeldir ve haftalık bölümler halinde doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

[Şimdi katılın](#) ve Rex ile Jeremy'nin *Cennette Yatağı Asla Paylaşma'daki* aşıkların cenneti macerasını izleyin, ayrıca özel bonus içerik ve Hockey Rules ile ilgili her şeye içeriden erişim elde edin.

Seriye devam edin: [Kural 5: Asla Rakibinizle Ebeveynlik Yapmayın](#)

Axel her zaman heteroseksüel olduğunu düşünürdü ta ki NHL'deki rakibi (ve eski en iyi arkadaşı) Enzo bir bebek ve bir sürprizle takımına gelene kadar: Bebeğin babası Axel'dır. Velayeti paylaşmak zorunda kalan Axel her şeyi sorgulamaya başlar, özellikle de Enzo aklından hiç çıkarmadığı tek erkekken.

[Şimdi ön sipariş verin!](#)

HOKEY KURALLARI SERİSİ

Rule #0.5 - **Kaptana Asla Aşık Olma:** *Evan ve Vinnie*
Bir aşkı bastırmak için bekar baba eski en iyi arkadaşınızı hayaletlerken... ve bir sarsıntıdan sonra onu sağlığına kavuştururken.

....

KURAL 1 - ASLA KAZA SONUCU EVLENMEYİN

Takım arkadaşı: *Finn ve Noah*

Vegas'ta çaylak takım arkadaşınızla evli olarak uyandığınızda... ve onun kariyerini kurtarmanın tek yolunun aşıkmiş gibi yapmak olduğuna karar verdiğinizde.

....

KURAL #2 - Noel Buluşma Programlarına ASLA

KATILMAYIN: *Luke ve Sebastian*

Takım arkadaşlarınız sizi bir tatil flört programında oynamanız için kaydettiğinde... ve siz kadın yarışmacılarınız yerine huysuz, sporcu düşmanı sunucuya aşık olduğunuzda.

Kural 3 - Asla Koçun Oğluyla Sahte Evlilik Yapma:
Dmitri ve Oskar

Uzun süreli aşkınızın sahte bir yeşil kart evliliğine ihtiyacı olduğunda... ve babanız onun koçu olduğunda.

Kural 4 - Asla Bir Spor Muhabiriyle Mahsur Kalma:
Jason ve Cal

Uzaklaştırma aldığınızda tropik bir adaya kaçın... ve lisede bir kez öpüştüğünüz muhabirle baş başa kalın.

Kural 5 - Asla Rakibinle Ebeveyn Olma: *Axel ve Enzo*
(çok yakında)

Rakibiniz takımınıza bir bebekle katıldığında... ve size babası olduğunuzu söylediğinde.

Kural #.5: Kaptana Asla Aşık Olma, Hokey Kuralları
serisinin 25.000 kelimelik ön romanıdır. ÜCRETSİZ okumak
için portiablakeauthor.com adresinden Portia bültenine
kaydolun.

PORTIA

HAKKINDA

W Portia Blake, aşık olan duygusal olarak bastırılmış hokey oyuncularını yazmadığı zamanlarda, muhtemelen iyi bir MM romantizmiyle kıvrılıp yatıyordur. Büyük bir şehirde yaşıyor

bir hokey sahasına yürüme mesafesinde, kesinlikle oyuncuları takip etmediği bir yerde. Açıkçası. Arada sırada eşiyle birlikte elinde kindle'ıyla plaj kaçamağı yapıyor.

Portia okuyucularından haber almayı seviyor. Ona portiablakeauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilir veya onu takip edebilirsiniz:

TikTok: <https://www.tiktok.com/@portiablakeauthor>

FB Sayfası: <https://www.facebook.com/portiablakebooks/>

FB Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/portiablakeromancereaderslounge>

Instagram: [instagram.com/portiablakeauthor](https://www.instagram.com/portiablakeauthor)

Bülten: <https://readerlinks.com/l/4470872> Web

sitesi: <https://portiablakeauthor.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

